

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Ổn định hay gây loạn trật tự xã hội ???

Ông François Mitterand, vị tổng thống hai nhiệm kỳ của nước Pháp (1981-1995) từng nói với quốc dân một câu để đời: "Chúng ta chấp nhận một xã hội ít nhiều mất ổn định (vì các cuộc đình công, biểu tình...) nhưng là một xã hội tự do". Đây cũng là điều thường thấy trong các quốc gia dân chủ khắp thế giới. Nó khác xa với các chế độ độc tài đảng trị phát xít, quân phiệt, giáo phiệt và cộng sản. Các chính đảng và chế độ phi dân chủ này luôn sợ hãi các cuộc biểu tình tỏ thái độ, các cuộc đình công đòi quyền lợi của dân chúng, luôn nhân danh trật tự trị an, ổn định xã hội để đàn áp mọi tiếng nói đối kháng, hầu duy trì quyền lực lâu dài. Đặc biệt nhất là các chính đảng CS vốn hầu hết đã lên ngai thống trị bằng cướp chính quyền, sau đó bằng cướp nhân quyền, dân quyền và sản quyền của dân chúng.

Tại Việt Nam đang xây đại hội lần thứ 11 của một cái đảng luôn ngoác miệng tự xưng là của dân, do dân và vì dân !?! Thế nhưng, chính trong thời gian chuẩn bị cũng như hội họp này, đảng đã và càng dốc toàn lực để "ổn định trật tự xã hội" cách không giống ai trên thế giới, nghĩa là gia tăng kiểm soát, khống chế và đàn áp bằng bạo lực hành chính lẫn bạo lực vũ khí mọi tập thể mà đảng cho là có tiềm năng gây nguy cho bản thân đảng, gây rối cho đại hội đảng. Có thể kể ra các hành vi và đối tượng được "ổn định" như sau:

1- "Ổn định" các tôn giáo: Ngay từ thượng tuần tháng 12, người ta đã chứng kiến việc nhà cầm quyền ở Sài Gòn âm mưu xóa sổ Giáo hội Tin lành Mennonite bằng cách tàn phá hai cơ sở của họ tại Quận 2 vào ngày 14. Đây là một Giáo hội được bà con dân oan, quần chúng cùng khổ và đồng bào sắc tộc tìm đến nương tựa. Đến ngày 19-12, tập thể 500 tín đồ thuộc Giáo hội Phúc âm Toàn vẹn, Giáo hạt Thanh Hóa, đang khi sắp tổ chức lễ Giáng sinh tại huyện Đông Sơn, thì đã bị công an, dân quân... ngăn cản, chửi bới, đánh đập tàn nhẫn. Chiều cùng ngày, hàng ngàn tín đồ Tin lành thuộc Hội thánh Lời Sự Sống đã bị nhà cầm quyền ở Hà Nội đơn phương hủy hợp đồng thuê mượn Trung tâm Hội nghị Quốc gia Mỹ Đình rồi dùng lực lượng công an hành hung, bắt bớ và giải tán cuộc tập họp thờ phượng hát ca mừng Giáng sinh của họ. Đến ngày 30-12, nhân kỷ niệm Đản sanh của Đức Huỳnh Giáo chủ, hàng trăm tín đồ Hòa Hảo tại An Giang đã bị cấm tập họp để cử hành đại lễ. Tới mùng 04-01-2011, tuy Giáo hội Công giáo được phép tổ chức Lễ bế mạc Năm thánh tại Trung tâm Thánh Mẫu Toàn quốc La Vang, Quảng Trị, nhưng nhà cầm quyền đã khống chế cuộc tập họp vĩ đại (lên tới nửa triệu người) này bằng nhiều cách: buộc hạ danh hiệu Thánh địa, đến phát biểu tuyên truyền và "lên lớp", ngăn cản tín đồ cầu nguyện công khai cho anh em bị bách hại...

2- "Ổn định" quần chúng nhân dân: Sau khi Đơn tố cáo và đòi truy tố đảng CS về hai tội bán nước và phản quốc được nhiều công dân đưa ra ngày 21-12-2010 rồi Lời kêu gọi toàn dân tiến hành giải thể chế độ CS của Lm Nguyễn Văn Lý xuất hiện khoảng tuần sau đó, thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng, chiều ngày 30-12-2010, liền gửi công điện hỏa tốc số 2402 đến các bộ Quốc phòng, Công an, Công thương, Tài chính, Thông tin-Truyền thông, Giao thông-Vận tải, Giáo dục-Đào tạo, đến các ủy ban nhân dân mọi tỉnh thành cùng nhiều cơ quan ban ngành khác, để chỉ thị "tăng cường an ninh chính trị, an toàn xã hội nhằm bảo vệ đại hội Đảng...". Ai cũng biết rằng công việc bảo vệ trật tự an toàn xã hội thuộc Bộ công an và UBND, chứ không thuộc trách nhiệm của Bộ quốc phòng và các Bộ khác như bộ Giáo dục-Đào tạo. Thế mà công điện 2042 đã yêu cầu quân đội lẫn các trường vào cuộc. Phải chăng từ đây quân đội, ngoài nhiệm vụ chống ngoại xâm (lâu nay rất lơ là), còn kiêm nhiệm vụ chống nhân dân (như trong vụ cướp đất tại Vụ Bản, Nam Định ngày 20-12)? Phải chăng các ban giám hiệu sẽ lại được "công an hóa" như trong các vụ biểu tình chống Trung Quốc của sinh viên học sinh năm 2007-2008 tại Sài Gòn và Hà Nội? Cụ thể, công tác "ổn định nhân dân" này chính là việc càn quét hàng trăm dân oan ở vườn hoa Mai Xuân Thưởng, Hà Nội, để tống vào nhà tù mang mỹ danh "Trại bảo trợ xã hội" ở Đông Anh, chính là việc ngăn chặn và đàn áp nhiều cuộc biểu tình của quần chúng khắp nước kể từ đầu năm đến nay bằng nhiều kiểu cách có khi rất lạ lùng như cấm mặc áo trắng, buộc thi ngày Chúa nhật...

3- "Ổn định" giới đối kháng: Dưới con mắt CS, tất cả những ai dù chỉ nói khác thôi, thì đã là đối kháng, là kẻ thù, dù là đồng đảng. Gần đây, CS đã gia tăng trấn áp các thành phần này. Trước hết, một công thần của đảng, ông Nguyễn Văn An, cựu chủ tịch Quốc hội, đã bị chính đồng chí của mình như Đỗ Mười, Lê Khả Phiêu, Phan Văn Khải... nguyên rủa mạnh mẽ qua nhiều lá thư gởi chóp bu đảng sau khi ông lên tiếng khuyến nghị đổi mới hệ thống chính trị. Tiếp đến, 22 nhà trí thức hàng đầu của chế độ và là đảng viên kỳ cựu, sau khi phê liệt dự thảo Cương lĩnh Đại hội trong cuộc hội thảo hôm 7-10-2010, đã bị Bộ Chính trị kết án là có "động cơ xấu", "lợi dụng việc góp ý để hoạt động chống đối phá hoại", cần "kiên quyết phê phán và dứt khoát bác bỏ". Điều này, chính GS Đào Xuân Sâm, nguyên trưởng khoa quản lý kinh tế trường đảng Nguyễn Ái Quốc, hiện làm chuyên gia tư vấn cho Thủ tướng, đã chua chát cảm nhận ngay trong cuộc hội thảo ấy rồi: "Chúng ta nói đây là nói với nhau thôi chứ biết rằng những người biên tập, làm văn kiện không nghe đâu, mà có nghe cũng không sửa được. Biết cái đó cũng rất là đau, mà cũng phải nói. Cái thứ hai là chúng ta còn mất quyền nói to hơn nữa, nói với quốc dân. Không được lên tiếng với quốc dân. Cấm! Ban Bí thư cấm, Ban Tuyên huấn cũng ra thông tin cấm!".

Một hành vi "ổn định" giới đối kháng nữa chính là việc nhà cầm quyền sắp đem xử tòa Luật sư Cù Huy Hà Vũ và nhà dân chủ Vi Đức Hồi, hai tiếng nói bất khuất và mạnh mẽ suốt mấy năm qua; là việc sách nhiễu hay lung bắt các nhà tranh đấu khác như bà Tạ Phong Tần, ông Nguyễn Ngọc Quang (nay đã phải sang Thái ty nạn), Lm Nguyễn Văn Lý (bị ngăn chặn gặp gỡ tùy viên Christian Marchant và dân biểu Luke Simpkins mới đây, cũng như bị phong tỏa trong thời gian đại hội

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Ôn định hay gây loạn trật tự xã hội ???**
- Trg 03 ► **Người Việt khắp nơi hưởng ứng Lời kêu gọi của Lm NVL**
- Các cộng đồng Mỹ, Úc, Canada
- Trg 05 ► **Tôn giáo phải được tự do sinh hoạt để các Đạo là nguồn...**
- Lê Minh Triết
- Trg 08 ► **Dân biểu Luke Simpkins đi thăm các Tôn giáo tại Việt Nam**
- Lê Minh Triết, Trần Hoài Ân
- Trg 10 ► **Tình hình tại Giáo xứ Thái Nguyên những ngày qua**
- Nữ Vương Công Lý
- Trg 11 ► **Chùng nào có dân chủ tại VN**
- Ls Đào Tăng Dực
- Trg 12 ► **Truyền đơn bay trong đêm - Năm tên bầy họ (thơ)**
- Văn Quảng+Trạch Gầm
- Trg 13 ► **Những sự kiện nổi bật tại Việt Nam năm 2010**
- Thanh Quang
- Trg 15 ► **Mô hình sụp đổ của chế độ Cộng sản tại Việt Nam**
- Quốc Phùng
- Trg 18 ► **Tự do nhân tính-tự do thú tính**
- Ngô Nhân Dụng
- Trg 19 ► **Cách đây 65 năm, chính tớ đã đi bầu !**
- Tô Hải
- Trg 21 ► **Cẩm nang yêu nước: 6 bước tự phát A, B, C, D, Đ, E**
- Khôi 8406
- Trg 22 ► **Chẳng lẽ trời mỗi ngày một tối?**
- Bùi Quang Vom
- Trg 23 ► **Đại hội đảng CSVN kỳ XI.**
- Trung Điền
- Trg 25 ► **Việt Nam khai mạc đại hội đảng với an ninh nghiêm ngặt**
- Margie Mason
- Trg 26 ► **Dự luật chế tài nhân quyền Việt Nam.**
- Việt Hà, Á châu Tự do
- Trg 27 ► **Ông Christian Marchant bị hành hung gây quan ngại cho...**
- Quỳnh Chi
- Trg 28 ► **Hậu quả của một lực lượng công an ngu xuẩn, bị lưu manh**
- Lê Diễn Đức
- Trg 30 ► **Khi công nông VN bắt mẫn**
- Vi Anh
- Trg 31 ► **Chế độ độc tài Tunisia sụp đổ**
- Tú Anh, RFI

và có lẽ suốt năm này); là đặt chốt canh gác nghiêm ngặt quanh nơi ở của tất cả các nhà đấu tranh dân chủ trong cả nước...

Thành phần (có tiềm năng) đối kháng khác chính là báo chí lẻ trái và lẻ phải. Trong một tường trình đặc biệt ngày 15-01-2011, đài Tiếng nói Hoa Kỳ cho biết: "Cảnh sát ở VN đã bắt giữ nhiều blogger mấy tuần gần đây trong một chiến dịch đàn áp những người bất đồng chính kiến trước Đại hội Đảng. Theo ghi nhận của các tổ chức tranh đấu cho nhân quyền và quyền tự do báo chí, với hàng chục nhà bất đồng chính kiến bị tống ngục, VN là nhà tù lớn thứ nhì thế giới của giới bất đồng chính kiến trên mạng, chỉ sau Trung Quốc". Trước đó, hôm 13-1-2011, Ủy ban Bảo vệ Nhà báo (CPJ) của Hoa Kỳ đã ra một thông cáo bày tỏ mối quan ngại về việc Hà Nội, hôm 6-1-2011, vừa ban hành Nghị định xử phạt hành chính trong hoạt động báo chí, xuất bản. Nghị định này dự trù nhiều biện pháp xử phạt các nhà báo và blogger viết về những vấn đề được coi là nhạy cảm liên quan đến "an ninh quốc gia"! Do thủ tướng ký và sẽ có hiệu lực kể từ 25-2-2011, Nghị định ghi rõ là những nhà báo nào đăng các thông tin "không được phép" hoặc "không phù hợp với quyền lợi của nhân dân" có thể bị phạt đến 40 triệu đồng. Tất cả là "nhằm tăng cường sự kiểm soát của chính phủ lên các phương tiện truyền thông, vốn đã bị quy định rất chặt chẽ cùng bị trấn áp rất thường xuyên và dữ dội"

4- "Ôn định" ngay trong lòng đảng: Đại hội đảng với gần 1.400 đại biểu chưa bắt đầu, thế mà ông Đinh Thế Huynh, Ủy viên ban Chấp hành Trung ương đảng, Tổng biên tập báo Nhân dân, đã khẳng định trong một cuộc họp báo hôm 10-01 tại Hà Nội rằng: "VN không có nhu cầu đa nguyên đa đảng và dứt khoát không đa nguyên đa đảng". Thử đến, như mọi người đã biết từ lâu, thành phần lãnh đạo CS chớp bu, bắt chấp góp ý, phân tích, phê phán của trong lẫn ngoài đảng, vẫn nhất quyết kiên định 4 điều: kiên định học thuyết Mác-Lê, kiên định chủ nghĩa xã hội, kiên định chế độ độc đảng và kiên định kinh tế quốc doanh như chủ đạo.

Về nhân sự, hãng thông tấn AFP, hôm Chủ Nhật 09-01, dựa vào một nguồn tin nội bộ đảng, gián tiếp nói rằng cả Nguyễn Tấn Dũng và Trương Tấn Sang đều nhắm vào ghế tổng bí thư. Nhưng vì tranh nhau, nên hai ông đã thỏa hiệp đưa một kẻ khác là Nguyễn Phú Trọng, biệt danh "Trọng lú" và "Ông 4 kiên định" vào ngôi. Như vậy, Trương Tấn Sang có thể sẽ làm chủ tịch nước và Nguyễn Tấn Dũng vẫn làm thủ tướng chính phủ. Nguyễn Tấn Dũng đã phải đấu tranh kịch liệt trước những đã kích dữ dội về sự sụp đổ của "quả bom thép" Vinashin, việc cho Tàu vào Tây Nguyên khai thác bauxite, việc chống tham nhũng thất bại... Do đó mà có màn hài kịch báo VnExpress, tên bồi bút mặt hạng, mới đây đã bình chọn Nguyễn Tấn Dũng như "Nhân vật năm 2010" vì "những ảnh hưởng to lớn và đóng góp quan trọng đối với đất nước"!?! Còn tay đầu óc ngông cuồng là Nguyễn Sinh Hùng, từng bị Quốc hội phân bác trong vụ Đường sắt cao tốc và tố cáo lừa gạt trong vụ Vinashin, nghe đâu sẽ giữ ghế Chủ tịch Quốc hội. Thế là sẽ tha hồ tác oai tác quái tại cơ chế "quyền lực cao nhất" (nhưng bù nhìn) này.

Đó là tất cả toan tính "ôn định trật tự xã hội" của đảng CS trên mọi tầng lớp nhân dân Việt Nam. Nhưng một biến cố thời sự là cuộc xuống đường lật đổ tổng thống độc tài Ben Ali của Tunisia do nhân dân thực hiện và đã thành công hôm 14-01 rồi, cho thấy rằng khi lòng người đã căm phẫn đến tột độ, thì mọi biện pháp "duy trì trật tự, ổn định xã hội" của cá nhân hay tập thể bạo chúa đều vô hiệu. Tổng thống Ben Ali vẫn chưa tham nhũng và độc tài bằng các lãnh đạo đảng Việt cộng, quốc gia Tunisia chưa lâm khủng hoảng và nguy hiểm bằng đất nước Việt Nam, thành ra sự nổi dậy của toàn dân chắc chắn sẽ tới và công lý sẽ nghiêm nhặt hơn đối với tập đoàn lãnh đạo Việt cộng vốn trị quốc chẳng cốt ở an dân mà cốt ở đàn áp.

BAN BIÊN TẬP

Khai tử Việt Cộng (Babui-Danchimviet)

NGƯỜI VIỆT KHẮP NƠI

hưởng ứng Lời Kêu gọi của Lm Nguyễn Văn Lý tiến hành giải thể chế độ Cộng sản thiết lập chế độ dân chủ đa đảng

Hải ngoại 02-11/01/2011

**TÂM THƯ CỦA
CỘNG ĐỒNG NGƯỜI VIỆT
VÙNG GREATER
VANCOUVER
02-01-2011**

Kính thưa Lm Nguyễn Văn Lý,
Chúng tôi Ban Chấp hành Cộng đồng Người Việt vùng Greater Vancouver, Canada xin được long trọng thể hiện sự quyết tâm ủng hộ lời kêu gọi của Linh mục: “Tiến hành giải thể chế độ Cộng sản để thiết lập chế độ Dân chủ Đa đảng Việt Nam thắng tiến trong hòa bình” với những lý do hầu hết đã được ghi trong bản văn Lời Kêu gọi.

Nhất là những lý do sau đây:

1- Đảng Cộng sản VN đã du nhập Chủ nghĩa Cộng sản vào Việt Nam từ hơn 65 năm qua do Hồ Chí Minh & các đồng đảng đã làm băng hoại toàn bộ Đất nước & Dân tộc Việt Nam trong bao nhiêu biến cố đau thương giết hại dân lành: Biến cố Cải cách Ruộng đất, Biến cố Nhân văn Giai phẩm, Biến cố Cuộc chiến Bắc Nam, Biến cố Thảm sát người dân Huế Tết Mậu Thân, Biến cố Cải tạo Tư sản, Biến cố Tù cải tạo... Cho tới tận hôm nay, Đảng CSVN vẫn tiếp tục giết hại dân lành, tàn sát các tín đồ tôn giáo, cướp đất cướp nhà tạo ra cả một tầng lớp Dân oan...

2- Đảng CSVN từ thời Hồ Chí Minh cho đến thời Nông Đức Mạnh hiện nay đã cấu kết và làm tay sai cho ngoại bang là quan thầy Liên Xô & Trung Cộng. Nhất là hiện nay Đảng CSVN đã hiện thân là đầy tớ trung thành của Hán Cộng, kẻ thù truyền kiếp của Dân tộc. Chúng đã cắt xén vùng biên giới, dâng rừng đầu nguồn, dâng Cao nguyên Trung phần, dâng biển vùng lãnh hải kinh

tế, dâng Hoàng Sa Trường Sa cho quan thầy Hán Cộng của chúng để đổi lấy sự bảo kê quyền lực & quyền lợi của đảng CSVN. Chúng đã đưa Dân tộc ta đến bờ vực thẳm của Đại họa Mất nước.

3- Đảng CSVN đã tạo ra tầng lớp quan quyền đảng tịch hút máu mồ hôi nhân dân. Bọn chúng đã biến thành giai cấp thống trị gian tham tàn ác, giàu có độc tài, và tuyệt đại đa số quần chúng sống đời sống lam than nghèo khổ. Nhiều thanh niên bị hoàn cảnh đẩy đi lao nô nước ngoài hoặc bị ép buộc làm những việc phi pháp; nhiều thiếu nữ bị hoàn cảnh đẩy đi làm dâu thế giới chưa kể nhiều chị em bị mua bán làm nô lệ tình dục; khoảng 30,000 trẻ em bị bán làm mại dâm nơi xứ Chùa Tháp; nhiều đoàn Dân oan mất nhà cửa ruộng vườn sống lây lất đó đây...

Chỉ với 3 điều nêu trên, đảng CSVN không còn tư cách ngự trị trên Đất nước & Dân tộc Việt Nam, nếu không muốn nói họ là tầng lớp Mafia Nội thù của Dân tộc, cần phải bị nhân dân Việt Nam & lịch sử đào thải.

Chúng tôi gửi thư này đến Linh mục Nguyễn Văn Lý đồng thuận với Lời Kêu gọi của Linh mục, và trong những hoàn cảnh và khả năng có thể, chúng tôi cùng đứng bên cạnh Linh mục, cùng đứng bên cạnh các Giáo hội bị áp bức, cùng đứng bên cạnh đồng bào Dân oan & đồng bào yêu nước thương nòi tham gia tiến hành giải thể chế độ Cộng sản sát máu toàn trị, thay vào đó chế độ Dân chủ Đa đảng hướng về Việt Nam thắng tiến hòa bình.

Trân trọng kính chào Linh mục,
Nguyễn Hữu Ninh,
Chủ tịch Cộng đồng
congdongnguoivietgv@gmail.com

**TUYÊN CÁO
CỦA CỘNG ĐỒNG NGƯỜI
VIỆT TỰ DO ÚC CHÂU
03-01-2011**

Nhận định rằng:

- Đảng và nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã phản bội Tổ quốc làm tay sai cho ngoại bang, nhượng đất, dâng biển cho Trung Cộng, che giấu sự thật, ngăn cấm và bắt bớ những người dân yêu nước lên tiếng chống lại sự xâm chiếm lãnh thổ và lãnh hải của Việt Nam.

- Suốt 80 năm qua kể từ khi đảng Cộng sản có mặt trên đất nước Việt Nam, đảng và nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã gieo rắc hận thù, gian trá, bất công; sử dụng bạo lực, khủng bố và chiến tranh gây ra bao đau thương cho dân tộc. Đảng Cộng sản vô thần duy vật đã hủy hoại tất cả những giá trị tinh thần truyền thống của dân tộc Việt.

- Trước trào lưu dân chủ ngày càng phát triển trên thế giới, đảng và nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam vẫn ngoan cố duy trì chế độ độc đảng tiếp tục cai trị để chiếm đoạt tài nguyên quốc gia và cướp đoạt tài sản của dân.

Cộng đồng Người Việt Tự do Úc châu

- Cục lực lên án những hành vi phản bội tổ quốc, bán nước, hại dân của đảng và nhà cầm quyền CSVN.

- Đảng CSVN phải lập tức trả lại quyền làm chủ đất nước cho dân tộc Việt Nam.

- Hoàn toàn ủng hộ LỜI KÊU GỌI GIẢI THỂ CHẾ ĐỘ CỘNG SẢN ĐỂ THIẾT LẬP CHẾ ĐỘ ĐA NGUYÊN ĐA ĐẢNG của Linh mục Nguyễn Văn Lý.

- Kêu gọi mọi cá nhân, hội đoàn, đoàn thể tùy theo hoàn cảnh và điều kiện của mình tích cực lên án những hành vi phản bội tổ quốc, bán nước, hại dân của đảng và bạo quyền CSVN với cộng đồng thế giới và với đồng bào Việt Nam trong cũng như ngoài nước.

Úc Châu ngày 03-01-2011

- **Chủ tịch BCH/CĐNVTD Liên Bang: Ô. Nguyễn Thế Phong**
- **Chủ tịch BCH/CĐNVTD/UC/ NSW: Ô. Nguyễn Văn Thanh**
- **Chủ tịch BCH/CĐNVTD/UC/**

VIC: Ô. Nguyễn Văn Bon

- **Chủ tịch BCH/CDNVTD/UC/QLD: Bs. Bùi Trọng Cường**

- **Chủ tịch BCH/CDNVTD/UC/SA: Ô. Đoàn Công Chánh Phú Lộc**

- **Chủ tịch BCH/CDNVTD/UC/ACT: Ô. Lê Công**

- **Chủ tịch BCH/CDNVTD/UC/WA: Ls. Lê Peter**

- **Chủ tịch BCH/CDNVTD/UC/NT: Ô. Lê Tấn Thiện**

- **Chủ tịch BCH/CDNVTD/UC/Wollongong: Bà Ng. Kim Dung**

TUYÊN CÁO CỦA TỔ CHỨC LƯƠNG TÂM CÔNG GIÁO 09-01-2011

Nhận định rằng:

1- Bao quyền Việt cộng đã cam tâm cúi đầu làm tay sai cho bọn bành trướng phương Bắc là kẻ thù truyền kiếp của dân tộc Việt Nam. Chúng đã nhượng đất, bán rừng, nhượng biển, dâng hải đảo của tổ tiên Việt Nam cho Trung cộng.

2- Trong thời gian cai trị đất nước, chúng đã gây vô vàn đau thương tang tóc cho dân tộc ta; chúng đã cướp đoạt tài sản, đất đai, ruộng vườn của đồng bào để chất đầy túi tham của chúng mặc cho dân tình phải sống cảnh lầm than thống khổ.

3- Để chứng tỏ là tôi tớ trung thành của quan thầy Bắc Kinh, bạo quyền Việt cộng đã không ngừng ra tay hành hạ, giết hại dân lành, bắt bớ giam cầm những nhà yêu nước đã dũng cảm lên tiếng chống lại đã tâm xâm lược Việt Nam của Trung cộng cũng như chống những việc làm sai trái, phi nhân, bất nghĩa, phản nước hại dân của chúng.

4- Chính cái chủ thuyết vô thần duy vật mà Việt cộng áp đặt để thống trị dân ta, đã hủy hoại mọi giá trị đạo đức, tâm linh, tinh thần và truyền thống văn hóa tốt đẹp vốn có từ ngàn đời của dân tộc Việt Nam.

5- Trên phương diện tôn giáo, bạo quyền Việt cộng cũng đã gây bao khổ lụy cho các Giáo hội, giết chết giáo dân, Linh mục, Giám mục, Tổng giám mục của Giáo hội Công giáo Việt Nam cùng bách hại

các chức sắc, tín đồ các Tôn giáo bạn không từng phục sự khổng chế của chúng.

Với những nhận định trên: Nếu chế độ Việt cộng không sớm bị giải thể thì Tổ quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta không thoát khỏi họa diệt vong, mất nước.

- Vì vậy, tổ chức Lương tâm Công giáo hoàn toàn ủng hộ LỜI KÊU GỌI GIẢI THỂ CHẾ ĐỘ CỘNG SẢN ĐỂ THIẾT LẬP CHẾ ĐỘ TỰ DO DÂN CHỦ ĐA NGUYỄN ĐA ĐẢNG và thành tâm kêu gọi mọi người mọi giới tùy hoàn cảnh và điều kiện hãy tích cực ủng hộ lời kêu gọi của Linh mục tù nhân lương tâm Tadêô Nguyễn Văn Lý.

Làm tại San Jose, 09-01-2011.

TM. Tổ chức Lương tâm CG

Chủ tịch: Cao Thị Tinh.

THƯ KÊU GỌI CỦA BÓN TỔ CHỨC NGƯỜI VIỆT HẢI NGOẠI 11-01-2011

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam hải ngoại,
- Các Tổ chức Chính trị, Truyền thông Đại chúng,

Ngày 01-01-2011, linh mục Nguyễn Văn Lý đã chính thức phát lời kêu gọi cộng đồng quốc tế và cộng đồng dân tộc tập trung mọi nỗ lực để giải thể chế độ Cộng sản Việt Nam. Phản ứng lại, Thủ tướng Cộng sản Nguyễn Tấn Dũng cho phổ biến Công điện hỏa tốc số 2402/CD-TTg ra lệnh cho công an sẵn sàng đàn áp mọi nỗ lực đấu tranh ôn hòa bất bạo động.

Hai nạn nhân đầu tiên của Nguyễn Tấn Dũng lại là Tùy viên chính trị của tòa Đại sứ Hoa Kỳ ông Christian Marchant và Dân biểu Liên bang Úc ông Luke Simpkins.

Ngày 5-1-2011, khi ông Christian Marchant đến thăm Linh mục Nguyễn Văn Lý tại Nhà Chung, Huế, ông đã bị công an Cộng sản bạo hành và cưỡng bức rời khỏi khu vực Nhà Chung.

Ngày 7-1-2011, Dân biểu Luke Simpkins và một tùy viên của tòa Đại sứ Úc đã bị công an ngăn chặn ngay tại phi trường Phú Bài, Thừa

Thiên-Huế. Dân biểu Luke Simpkins đã bị công an Cộng sản canh chừng suốt thời gian ông ở Huế, cũng đã không được ghé thăm và tìm hiểu tình hình nhân quyền tại Việt Nam như đã dự định.

Công an tăng cường canh gác Nhà Chung Huế, nơi Linh mục Lý đang bị canh giữ.

Việc làm của Nguyễn Tấn Dũng và công an Cộng sản tự nó đã tố cáo trước dư luận thế giới tình trạng vi phạm nhân quyền tại Việt Nam. Mặt khác cũng cho thấy đảng Cộng sản đang sợ hãi trước cao trào đòi hỏi dân chủ cho Việt Nam.

Đứng trước tình hình, chúng tôi đồng kêu gọi tất cả các tổ chức chính trị, truyền thông và đồng bào hải ngoại tập trung vào các công việc cụ thể dưới đây:

Thứ nhất, vận động quốc tế hóa Biển Đông để bảo tồn lãnh thổ và bảo vệ quyền lợi dân tộc;

Thứ hai, vận động Chính phủ Hoa Kỳ chính thức đưa Việt Nam vào danh sách các quốc gia cần đặc biệt quan tâm (CPC);

Thứ ba, vận động Quốc hội Hoa Kỳ thông qua Dự luật Chế tài Nhân quyền Việt Nam;

Thứ tư, vận động thế giới cộng tác với chính phủ Hoa Kỳ trong nỗ lực dân chủ hóa Việt Nam;

Thứ năm, vận động các cơ quan quốc tế và chính phủ các nước chặt chẽ giám sát nhà cầm quyền Cộng sản trong việc sử dụng các khoản vay mượn hay viện trợ quốc tế;

Thứ sáu, vận động giới hạn việc chuyển tiền hay thăm viếng Việt Nam;

Thứ bảy, củng cố và mở rộng thông tin về Việt Nam, đặc biệt thông tin trên mạng lưới toàn cầu;

Thứ tám, giúp đỡ cả vật chất lẫn tinh thần cho các nhà đấu tranh dân chủ tại quốc nội và gia đình của họ;

Và thứ chín, bằng các phương tiện ôn hòa, hợp pháp như biểu tình, để truyền đạt nguyện vọng toàn dân Việt Nam đang vùng lên giải thể chế độ Cộng sản.

Bằng thế mạnh của lá phiếu công dân các quốc gia dân chủ và với quyết tâm góp công góp sức phục vụ quốc nội của cộng đồng hải ngoại chúng ta, đảng Cộng sản sẽ

tranh bình đẳng, hàng phẩm chất cao thì không sợ ế. Không tin mình có giá trị để dân chọn mặt gởi vàng nên lúc nào cũng lo ngại dân gởi vàng người khác, chính mình còn không tin mình nổi thì biểu ai tin? Thay vì phải làm cho mình trở thành người tốt để dân tin cậy, họ ganh tỵ ám hại người tốt hơn họ đang được dân mến dân thương. Họ chưa làm người tốt cho dân thì đã ám hại người tốt của dân. Việt Nam ngày xưa là Con Rồng Châu Á, tiếng tăm cũng “bành” với những quốc gia láng giềng, giờ nghèo khổ phải xách bị gậy đi xin viện trợ nhân đạo cùng trời cuối đất. Hai dân hại nước như vậy chưa vừa sao? Nay là lúc nên trưng cầu dân ý để lựa người đủ tài đủ đức gánh vác việc nước non, đưa Việt Nam ra khỏi danh sách một trong những nước nghèo nhất thế giới.

Sản xuất chạy theo số lượng mà để kém phẩm chất, có nài nỉ quá khách hàng cũng chỉ mua miễn cưỡng. Sợ thua lỗ cụt vốn thì đáng lẽ họ phải học thêm kiến thức để kinh doanh thế nào cho có lời có lãi, đằng này họ đem dùi cui, súng điện, nhà tù ra mà ép mua hàng kém phẩm chất, làm thế chỉ khiến người tiêu dùng bức bối, rồi cuộc đêm dài lắm ác mộng... với chính họ.

Áp bức, bắt giam những nhà đấu tranh đòi dân chủ nhân quyền, đòi tự do tôn giáo... những nhu cầu mà nhân dân cần đáp ứng thì lại không cho đáp ứng. Xét ra lợi ích tôn giáo không hề gây tổn hại cho lợi ích quốc gia nhưng chế độ Cộng sản coi lợi ích quốc gia là trọng. Do bản chất vô thần nên họ không tin tôn giáo là giá trị tinh thần của nhân loại, tối ngày lo cho đảng họ thôi, quốc gia đại sự trên hết mà giang san Tổ quốc mình bị Trung cộng lấn dần thì họ mặc kệ. Nếu Hồ Chí Minh không phải là cha đẻ Việt cộng mà ông là nhà đấu tranh đòi hỏi quyền con người, chống bắt công áp bức, rơi vào tầm ngắm của Việt cộng thì họ có tha cho ông không? Và nếu họ bách hại ông như vậy thì là đúng hay sai?

Người Việt cộng chuyên đàn áp và ăn nói ngang ngược, họ nói: “Những kẻ chống chánh quyền là tại họ muốn làm giặc chứ ai áp bức họ đâu”. Tổ quốc Việt Nam xây dựng trên bốn ngàn năm, ông Hồ làm nhà lãnh đạo đất nước ở cuối dãy con số bốn ngàn, trước ông Hồ thì Tổ quốc Việt Nam đã có chánh quyền, ông là người đến sau mà đòi cho được cái chức lãnh đạo đất nước theo khuôn phép Mác Lê từ mẫu quốc Liên Xô mang về, nếu chánh quyền Việt Nam trước ông cũng gọi ông là giặc thì ông

có chấp nhận không?

Miền Nam tự do xưa có câu: “Tổ cộng là yêu nước” hoặc “Việt Cộng đến đâu dân sâu đến đó”. Giờ hơn 35 năm Cộng sản nắm chánh quyền câu này vẫn còn ý nghĩa: bắt giam, vu cáo, buộc tội các nhà đấu tranh là gây rối trật tự công cộng, gây rối an ninh, lợi dụng quyền tự do dân chủ, lợi dụng quyền tự do tôn giáo... Nếu Hồ Chí Minh mà còn nghe được những tội danh do nhóm thừa kế ông gán ghép thì chắc ông cũng phải đau lòng và chịu trách nhiệm với lịch sử bởi cái chủ nghĩa ông du nhập từ ngoài về không miễn nước thương dân.

Thời tôi sanh ra cách quá xa với ông Hồ Chí Minh nên không thấy ông hành động từ khi đấu tranh đến sau khi tuyên bố nước nhà độc lập, quyền làm chủ đất nước trong tay dưới triều chính của ông thì nhân dân có bị áp bức không? Người xưa bảo “thức đêm mới biết đêm dài, đập gai mới biết gai làm đau nhức”. Trước hơn chúng ta ông đã đập gai, đau nhức thế nào thì ông biết, quyết không làm ngược lại lý tưởng ban đầu của mình mới đúng.

Không một chút kính trọng nào cho lời kêu gọi của Hồ Chí Minh tại sao người ta phải đấu tranh ư? Họ đàn áp các quyền tự do của nhân dân trong đó có quyền tự do tôn giáo và tín ngưỡng. Phật giáo Hoà Hảo là một tôn giáo phát xuất từ giữa lòng dân tộc, cùng toàn dân ổn định chính trị, xã hội. Lúc nước nhà bị ngoại xâm thống trị, Đức Giáo chủ PGHH kêu gọi toàn thể đồng bào: “Bờ cõi vững lạng thân ta mới yên – Quốc gia mạnh giàu mình ta mới ấm”, và câu “Nước mất thì nhà tan, cơ sở của đạo cũng bị lập vùi”. Trong khúc quanh lịch sử, có sự vàng, tôn giáo PGHH đã cống hiến rất nhiều cho quốc gia dân tộc:

Thành lập Việt Nam Dân chủ Xã hội Đảng 21-9-1946 (theo bản của Ban Chấp hành tỉnh dân xã M.T.N.V) 1947-1949;

Thành lập Việt Nam Phật giáo Liên hiệp hội năm 1945 tại Sài Gòn;

Thành lập Việt Nam Độc lập Vận động hội tháng 2-1945 tại Sài Gòn.

Nội dung toàn là kêu gọi đoàn kết chống ngoại xâm, “chống độc tài ở bất cứ hình thức nào”. Cộng đồng Phật giáo Hoà Hảo có nhiều đóng góp cho lợi ích quốc gia dân tộc, rất xứng đáng được hồn thiêng sông núi bảo hộ chở che. Chủ nghĩa Cộng sản không được sanh ra từ lòng Dân tộc, không có nỗi đau chung khi người dân Việt mất tự do. Giành lấy chánh quyền miền Nam trong tay, hô hào thống nhất đất nước, tịch thu cách tàn

nhấn tài sản của nhân dân ở vùng họ cho là Mỹ Ngụy, dân mất tự do bởi Cộng sản, phải đi tìm tự do nơi những nước xa lạ thì Việt cộng kết tội người ta là phản quốc.

Từ chỗ bắt đồng chánh kiến không thể hòa giải, anh em một nhà theo hai ý thức hệ, phải cắt chia đôi giang san làm đau lòng mẹ Việt Nam. Người theo Mỹ kẻ phụng thờ Nga Trung, anh em ruột thịt mà xem nhau như kẻ thù giết hại không nương tay.

Đây đến biến cố chính trị 30-04-1975, đảng Cộng sản chẳng chịu ở yên trên phần đất hợp pháp của mình, từ bắc tiến vào nam giành giật chánh quyền trong tay của người anh em da vàng máu đỏ cùng mẹ Việt Nam sanh ra. Đặt danh xưng cho cả nước là “Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam”. Họ tiêu diệt các đảng phái đối lập, các tôn giáo trong đó có tôn giáo bản địa PGHH; họ không chấp nhận sự có mặt các tổ chức chính trị và tôn giáo trong chế độ xã hội chủ nghĩa, họ làm chảy máu lại vết thương lòng của Hồ Chí Minh khi đất nước đã độc lập mà nhân dân không có tự do, khoét sâu vết thương Hoà Hảo do Việt Minh gây ra trước đây mà qua thời gian nó đã muốn phôi phai và sắp lành. Chánh quyền mới, chánh quyền thuộc thế hệ đời sau của ông Hồ đang đàn áp tôn giáo, bắt ông phải chứng kiến cảnh đấu tranh như ngày xưa ông đã đấu tranh.

Nhờ sức chịu đựng bền bỉ dù bị đàn áp khốc liệt mà các tôn giáo vẫn tồn tại, và nhờ đức tin và sức mạnh tinh thần mà các tín đồ vẫn kiên tâm trì chí tranh đấu đòi quyền tự do sinh hoạt tôn giáo. Điều đó đã đặt nhà nước Việt Cộng vào thế không còn chọn lựa nào khác hơn là phải nhượng bộ, cho các tôn giáo sinh hoạt dưới hình thức tôn giáo quốc doanh, trong đó PGHH trề hơn hết, tới cuối năm 1999 nhà cầm quyền mới cho ra đời “Ban đại diện tôn giáo”, gồm toàn đảng viên Cộng sản. Người giữ chức vụ cao nhất trong ban đại diện PGHH là ông Nguyễn Văn Tôn có hơn 50 tuổi đảng.

Trong đêm đen dài dằng dặc loé lên một tia sáng là dấu hiệu tốt cho công cuộc đấu tranh đòi hỏi quyền tự do tôn giáo, người tín đồ mừng rỡ, nỗ lực hơn nữa trong việc đòi hỏi nhà cầm quyền Việt cộng trả nguyên vẹn lại giáo sản đã bị cướp đoạt. Nỗ lực đó đã dẫn đến hệ quả là sự hy sinh thân mạng của bà Nguyễn Thị Thu, ông Trần Văn Út (Út Hoà Lạc) và nhiều vị tín đồ bị bắt tù đầy.

Dưới đây tôi xin liệt kê những sự vi phạm quyền tự do tôn giáo của chánh quyền Việt cộng đối với PGHH:

1- Lập Ban Đại Diện không thông qua toàn thể tín đồ, đưa đảng viên Cộng sản vào lãnh chức vụ tôn giáo để điều hành việc tôn giáo theo công tác đảng, không đúng tôn chỉ, giáo lý chơn truyền.

2- Trong khi cho sinh hoạt, dầu chỉ là hình thức quốc doanh, một điều rất tai hại cho sự phát triển tôn giáo chơn truyền, nhưng nhà nước Xã hội Chủ nghĩa không chịu trả tất cả tài sản của đạo mà họ tịch thu từ Trung ương đến hạ tầng cơ sở: các trụ sở, hội quán, đọc giảng đường, chùa miếu đình, bệnh viện, trường đại học và các thứ tài sản động sản bất động sản, người tín đồ PGHH đấu tranh đòi hỏi sự công bằng: Nhà nước hãy trả lại cho PGHH những gì mà trước 1975 chúng tôi đã có.

3- Nhà cầm quyền Việt cộng chấp nhận PGHH tái phục hoạt thì đáng lẽ trả hết những quyền căn bản trong đạo. Về Giáo lý, quyền Sám thì toàn bộ của Đức Huỳnh Giáo chủ là giáo lý căn bản cho sự lập đạo, chánh quyền cắt bỏ hai phần ba. Hành động đó đủ chứng minh là Việt Nam không có Tự do Tôn giáo. Ai chấp nhận một tôn giáo không có giáo lý hay giáo lý không đủ, thiếu sót...? Giáo lý không đủ yêu cầu cho tín ngưỡng thì không thể thành lập được tôn giáo, chỉ có chánh quyền Việt cộng mới nghĩ ra cách đàn áp tôn giáo bằng diệu kế này.

4- Trước năm 1975 mỗi nhà của người tín đồ PGHH có treo đạo kỳ trong những ngày đại lễ kỷ niệm, nay nhà nước cấm treo cờ đạo trong ngày đại lễ thì còn gì là tự do tôn giáo.

5- Phật Giáo Hoà Hảo có 3 ngày đại lễ:

- Lễ Khai sáng PGHH 18-05 ãl 1939
- Lễ Đản Sanh 25-11-1919
- Lễ Đức Thầy vắng mặt bởi biển cố Đốc Vàng 25-2 nhuận năm 1947.

Đại lễ Khai sáng và Đản sanh nhà nước Việt cộng cho tổ chức trong khuôn khổ pháp luật, họ vẽ cho cái vòng tròn pháp luật chặt buộc phải ở trong đó mà hoạt động đạo sự; ngày lễ Đức Thầy vắng mặt là tuyệt đối không cho, khoảng thời gian đó tín đồ nào có "hơi lễ" là bị khó khăn, chận chẹt, còn tổ chức "rậm lễ" một chút là ngồi tù. Tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm còn đang bị tù đây là một bằng chứng điển hình. Tu Sĩ Võ Văn Thanh Liêm từ năm 75 đến giờ đấu tranh tôn giáo ít nhất cũng trên 20 lần đi tù cho tới hiện nay.

Những điều nêu trên, PGHH đã có đủ các thứ trước năm 1975 là một sự thật, nay đã bị mất vào tay chánh quyền Việt cộng, người tín đồ đòi nhà nước trả hết cho PGHH những gì mà

nhà nước đã tước đoạt, sự đòi hỏi thật công bằng thì vì lẽ gì mà nhà nước, kẻ thiếu nợ không trả mà lại còn bắt chủ nợ đi tù?

Bài phát biểu của ông trưởng ban tôn giáo chánh phủ Lê Quang Vịnh tại Trung tâm báo chí ngày 21-04-2001 về chánh sách tôn giáo của đảng và nhà nước cộng sản Việt Nam, trích đoạn như sau:

"...4, từ trước đến nay, Việt Nam không xử tù, giam giữ, quân chế hành chánh bất kỳ một nhân vật tôn giáo nào vì lý do Tôn giáo. Mọi công dân Việt Nam đều bình đẳng trước Pháp luật, bất kể người đó theo Tôn giáo hay không theo tôn giáo và xử lý bằng pháp luật, mọi hành vi lợi dụng tôn giáo, mạo danh Tôn giáo để gây rối trật tự xã hội, phương hại đến an ninh quốc gia, tổn hại tinh thần, vật chất sức khỏe của công dân".

Dù ông trưởng ban tôn giáo có cố phủ nhận mấy đi nữa thì sự thật vẫn là sự thật. Nhà tù Việt cộng hiện còn giam giữ 13 vị tín đồ PGHH đấu tranh đòi hỏi quyền Tự do Tôn giáo, nhiều chức sắc tín đồ của các tôn giáo khác cũng bị bắt đi tù như thế. Chánh quyền Việt cộng không chịu nhận việc bắt giam những tín đồ của các tôn giáo ở hình thức một công dân phạm pháp, với tội danh không phải là tôn giáo. Nếu nhà nước không dám nhìn sự thật những người đi tù vì Tôn giáo thì nhân dân sẽ tìm ra đáp số của sự phủ nhận bằng đặt câu nghi vấn: Vậy những chức sắc, tín đồ của các tôn giáo bị bắt đi tù với nguyên nhân gì? Họ cướp giật, giết người, cờ bạc, buôn lậu chẳng? Tìm kiếm trong các tội danh mang tính xã hội, hình sự thì không thấy tín đồ chức sắc nào dính dáng tới, chỉ thấy nguyên nhân dẫn đến tù tội là đấu tranh đòi hỏi quyền tự do tôn giáo. Nhà nước phủ nhận việc bắt giam người đạo là mưu sâu kế độc muốn tiêu diệt tôn giáo, đưa những tín đồ trung thành với đạo, quyết bảo vệ đạo, đi tù qua một tội danh hình sự để đưa lên công luận, tạo dư luận quần chúng phê phán.

Ông Lê Quang Vịnh bảo rằng: Bất kể người đó theo tôn giáo hay không theo tôn giáo phải được xử lý bằng pháp luật. Rất tiếc là các ông không nhìn những thứ pháp luật các ông đưa ra không đủ sức thuyết phục toàn dân. Chúng tôi nghĩ điều đó các ông biết, bằng chứng là qua các cuộc bầu cử không dám mở rộng dân chủ trong dân cử mà chỉ giành quyền đảng cử dân bầu. Đất nước Việt Nam trên tám chục triệu dân, đảng viên Cộng sản so ra là con số rất ít. Tôi là người dân không có đảng, không đồng ý cho đảng viên nắm chánh

quyền, đảng kêu tôi bầu chánh quyền cho đảng... ép người như vậy thì còn gì là dân chủ? Các ông không dám công khai dân chủ từ ứng cử, bầu cử toàn dân, nội bộ chánh quyền là của đảng, dầu có Quốc hội lập hiến, nhưng Quốc hội cũng là những đảng viên cao cấp. Tính nội bộ chế luật, nêu ra điều luật nào cũng có lợi cho nội bộ. Việt cộng chịu ân Trung cộng, nội bộ xử lý thà mất đất mất biển, mất hải đảo Trường Sa Hoàng Sa chớ không để mất cái tổ chức nội bộ. Chống Trung cộng là chống chế độ xã hội chủ nghĩa anh em, cũng là chống Việt cộng, phải bị bắt.

Lệnh cho các Tôn giáo hoạt động theo khuôn khổ pháp luật, nhưng các ông vẽ khung pháp luật cho các tôn giáo là một vòng tròn quá nhỏ, đặt xung quanh vòng tròn là nhà tù, hoạt động nào của Tôn giáo cán lên đường lẩn vòng tròn là rớt vô tù.

Nhà nước cưỡng chiếm các cơ sở, trụ sở, những nơi thờ tự tu hành của Phật giáo Hòa Hảo, các ông có đặt trong luật lệ của các ông 3 chữ "Cấm Đòi Nợ" không? Đòi nợ là có tội hay thế nào thì cứ nói rõ ra trong bộ luật để dân biết đừng cầm máu chừa. Và hãy trung luật rõ ràng rằng: Dân thiếu nợ nhà nước thì dân có được cấm nhà nước đòi hay không? Nếu không, hãy lẹ làng mà xóa bỏ câu "Mỗi người đều bình đẳng trước Pháp luật" đi cho dân biết là dân đang sống với một thứ pháp luật như vậy đó để dân có đạo đề phòng, không còn đi tù Tôn giáo qua một tội danh khác nữa.

Trích: *"...6- Nhà nước Việt Nam không tịch thu bất cứ tài sản nào của các Tôn Giáo ngoại trừ nếu các tài sản đó được xử dụng như một công cụ nhằm phục vụ cho các hoạt động gây bạo loạn, lật đổ, chống lại nhà nước và nhân dân".*

Nếu tôi gặp ông Lê Quang Vịnh trong lúc ông rảnh rỗi, tôi sẽ mời ông đi, sẽ chỉ cho ông thấy từng trụ sở, cơ sở, Hội quán, Đọc giảng đường... của đạo PGHH từ làng này qua làng nọ suốt dải đất miền Tây đã bị nhà nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam cưỡng chiếm. Thấy một lần cho ông biết, để từ rày ông đừng ăn nói cái câu quá xúc, khó nghe, làm kích động lòng đấu tranh của người tín đồ PGHH. Minh thiếu nợ, chủ nợ đến nhà đòi, không có để trả thì lựa lời mà nói làm sao cho ngon ngọt, chứ còn ý sức chưởi mắng đánh đập chủ nợ nữa, ai mà chấp nhận.

Các tài sản của PGHH Giáo hội đã gây dựng trước năm 1975 gồm chùa đình, miếu, Hội quán, Đọc giảng đường đâu phải nhỏ bằng cây kim rớt trên đất mà các ông tưởng người ta

không thấy, nói cho qua chuyện.

Hay ông trưởng ban tôn giáo chính phủ không muốn trả lại đạo PGHH những gì mà trước biến cố chính trị 1975 chúng tôi đã có, bằng câu văn minh định “Ngoại trừ nếu tài sản đó được sử dụng như một công cụ nhằm phục vụ cho các hoạt động gây bạo loạn, lật đổ...”.

Ông Lê Quang Vinh phát biểu đoạn này hết sức là bạo miệng. Thế ông cho rằng nhà nước Việt cộng không trả các cơ sở tài sản lại cho PGHH vì chính những cơ sở tài sản làm công cụ phục vụ cho các hoạt động, gây bạo loạn, lật đổ sao? Vậy ông hãy chứng minh cụ thể giùm chúng tôi ngôi chùa nào, trụ sở cơ sở nào của đạo PGHH làm công cụ cho những hoạt động gây bạo loạn?

Ông là trưởng ban Tôn giáo chánh phủ, ký cho đạo PGHH tái phục hoạt là do ông, vậy ông có thấy rằng ông rất sai lầm không? Vì nếu các cơ sở trụ sở tài sản do PGHH tạo dựng đều là công cụ cho hoạt động gây bạo loạn... một tôn giáo có quá khứ không tốt thì ông phải tiêu diệt chứ, sao ông lại còn cấp phép cho tôn giáo đó hoạt động?

Chính vì những mâu thuẫn và quanh co trong luật về Tôn giáo của nhà nước Việt cộng nên tín đồ PGHH cũng như tín đồ của các Tôn giáo khác đã thấy rõ về lúng túng của chánh quyền mỗi khi nói đến Tôn giáo. Tín đồ PGHH rất tin tưởng vào chánh đạo bất diệt và họ hưng phấn đấu tranh dù biết rằng tham gia vào cuộc đòi quyền Tự do Tôn giáo là tín đồ phải trải qua chết chóc tù đầy, bao vây kinh tế, nhưng các đồng đạo PGHH của tôi vẫn lừng lững bước tới. Tôi trông còn không bao lâu nữa các tôn giáo sẽ được tự do hành đạo, đạo PGHH là rất Phật giáo HÒA HẢO chứ không có ông đảng cầm quyền nào vô đây mà phá đạo, sẽ không có ông chánh quyền nào xen vô hệ thống giáo hội PGHH để mà chia rẽ, phân hoá, biến chất tín đồ.

Trong tiến trình xây dựng phát triển quốc gia, vì phải chạy theo những quốc gia tiên tiến về kỹ thuật công nghệ nên nhà nước bây giờ mỗi lúc mỗi sáng ra, bầu trời Việt Nam nhẹ u ám hơn xưa, cấp lãnh đạo quốc gia luôn kêu gọi đổi mới, sửa sai. Bộ máy đảng quyền bị phân hoá bởi những người đổi mới và không chịu đổi mới, sửa sai và không chịu sửa sai xung khắc nhau trong những lần họp Quốc hội, đại hội đảng toàn quốc. Lúc xưa người Cộng sản thương tôn chủ nghĩa tập trung mọi ý kiến cho đảng cầm quyền, đảng muốn ai chết, tôn giáo nào bị diệt,

chùa nào bị phá, chỉ cần gọi lên cái ý thì cả nhóm đưa tay tán thành.

Do từ sự đổi mới, sửa sai của bộ máy lãnh đạo nhà nước, nội bộ phân hoá, nhẹ bớt áp lực muốn giết hại chúng ta, không còn đưa tay biểu quyết một trăm phần trăm nữa đâu! Có thể từ rày chúng ta không bị hại chết, bớt tù tội. Tôi trông tiến trình đổi mới sửa sai của nhà nước đi nhanh hơn nữa, sớm dựng mặt dân chủ tự do. Nước có dân chủ, mỗi công dân có bổn phận với nước non nhà, trước mắt biên cương lãnh thổ không bị Trung cộng xâm lấn. Một quốc gia có non chín chục triệu dân, đáng cầm quyền không cho dân có trách nhiệm gì với nước, Hoàng Sa Trường Sa bị lấn chiếm, nhân dân mưu sinh bằng nghề đánh bắt hải sản trong hải phận của mình, Trung cộng xâm chiếm vùng trời biển Việt Nam bán chết dân ta 9 người, Việt cộng chẳng dám một chút hó hé. Sinh viên học sinh Việt Nam kéo biểu tình lúc Tàu tặc trên đường rước đuốc Thế Vận hội qua nước ta, chánh quyền Việt cộng chẳng những không hoan nghênh lòng yêu nước của những tài năng trẻ, còn cho công an đến dẹp biểu tình, bắt giam những anh hùng dân

tộc. Dấu Việt cộng có giành chống Trung cộng về việc xâm lấn biên cương, không trưng cầu dân ý mở “Hội nghị Diên Hồng” bỏ non chín chục triệu dân ra thì Việt cộng có vài triệu đảng viên làm sao đuổi được Trung cộng!

Phải sớm thực hiện nền dân chủ để người dân có quyền thực thi trách nhiệm và bổn phận của một công dân khi “Sơn hà nguy biến”.

Tôi trông mong chư đồng đạo, tín đồ các tôn giáo bạn gồng lên, vượt lên và vươn lên khỏi bóng đen quyền lực, tranh đấu đòi quyền bình đẳng tôn giáo, tìm người đủ tài đủ đức ra giúp ích cho các giáo hội để Đạo là bóng mát, là niềm tin trong sáng, là thiện hữu trí thức, là cứu khổ ban vui.

Phật giáo HÒA HẢO là một tôn giáo để tu chứ không phải để làm chính trị, có bất đắc dĩ mà thành nhà chính trị cũng là bởi bộ máy chánh quyền luôn nghi ngờ đồ kỵ dẫn đến hành động tiêu diệt Tôn giáo. Hành động đàn áp tôn giáo ấy thách đố lòng Trọng Đạo Thương Thầy sẵn có ở mỗi tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo.

Lê Minh Triết

Tín đồ Phật Giáo HÒA HẢO

Call phone: 0985135376

DÂN BIỂU ÚC LUKE SIMPKINS

đi thăm các Tôn giáo tại Việt Nam 07-09/01/2011

Dân biểu Luke Simpkins đến thăm Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ tại Thanh Minh Thiền viện ở Saigon ngày 08-01-2011

Thông cáo Báo chí làm tại Paris ngày 10-01-2011

Trong gần hai giờ đồng hồ chiều thứ bảy 8-1-2011, Dân biểu Quốc hội Úc Luke Simpkins thuộc Liên bang Cowan, Tây Úc, đã đến Thanh Minh Thiền viện, Sài Gòn, thăm và trao đổi tình hình nhân quyền tại Việt Nam với Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ.

Cuộc gặp gỡ do Tòa Tổng lãnh sự Úc tại Sài Gòn liên hệ trước đây. Nhưng do những khó khăn vào phút chót, Dân biểu Luke Simpkins đã phải cầu cứu chư Tăng ở Viện Hóa đạo để giúp đỡ đưa Dân biểu đến Thanh Minh Thiền viện bằng đường riêng an toàn.

Gặp lúc Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ bị cúm nặng, nhưng Hòa thượng cũng đã trao đổi trực tiếp bằng Anh ngữ với vị Dân biểu Úc về hiện trạng đàn áp tôn giáo và nhân quyền tại VN. Hòa thượng cho biết gần đến ngày Đại hội Đảng nên sự kiểm soát càng gắt gao và bắt bớ các nhà đòi hỏi dân chủ càng gia tăng. Không có một sự thay đổi nào trong chính sách đàn áp tôn giáo và nhân quyền tại VN. Hòa thượng nêu trường hợp bắt bớ luật sư Cù Huy Hà Vũ, cũng như đánh phá, phong tỏa các Trang nhà và Bloggers như bằng chứng hiển nhiên của sự đàn áp tự do ngôn luận, tự do báo chí.

Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ đã trao cho Dân biểu Luke Simpkins một hồ sơ vi phạm nhân quyền trên các lĩnh vực của đời sống trong năm 2010, và nhờ Dân biểu can thiệp với chính phủ Úc quan tâm và thực hiện 4 điều trọng yếu mà chúng tôi ghi đại lược sau đây theo lời Hòa thượng cho biết qua cuộc điện đàm với Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế :

1. Các tự do cơ bản như tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do tôn giáo đang bị đàn áp ngày càng nghiêm trọng tại VN ;

2. Yêu cầu chính phủ Úc gia tăng áp lực nhằm đòi hỏi thực thi các quyền tự do ngôn luận, tự do tôn giáo được bảo đảm thông qua các Công ước LHQ mà nhà cầm quyền Hà Nội đã tham gia ký kết. Yêu cầu chính phủ Úc can thiệp trả tự do cho tất cả những tù nhân vì lương thức và tù nhân chính trị ;

3. Yêu cầu chính phủ Úc can thiệp để phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất ; và

4. Yêu cầu chính phủ Úc viện trợ có điều kiện trong các cuộc thương nghị với Hà Nội để bảo vệ và thực thi nhân quyền tại Việt Nam.

Dân biểu Luke Simpkins hứa sẽ đạo đạt bốn điều trên đây đến chính phủ Úc và các dân biểu đồng viện khi ông trở về Úc. Dân biểu cũng xin chụp hình lưu niệm và thu thanh mấy lời Hòa thượng nhắn gửi để ông có thể phát thanh cho người Việt tại Úc nghe.

Dân biểu Úc Luke Simpkins thăm viếng Hội thánh Chuồng bò ở Sài Gòn 09-01-2011

Sáng Chúa nhật 9-1-2011, tín đồ của Đấng Christ, đồng thời là dân biểu Úc, ông Lu-ca đã một mình thăm viếng Hội thánh Chuồng bò ở Hòn Ngọc Viễn Đông. Hôm nay thủy triều lên cao, nhưng người bạn Úc liềm mình cởi giày, lội nước tiến lên Thánh đường Chuồng bò, để cùng dân Do thái nơi đây thờ phụng Chúa trong mệnh mang sông nước Sài Gòn, gần 2 tiếng đồng hồ. Không có con đũa nào cắn chân bác

sĩ Lu-ca, vì chúng đã tiết giống do thuốc bảo vệ thực vật rồi.

Lu-ca hòa chung cùng Hội thánh hát và vỗ tay ngợi khen Chúa bài Thánh ca “Trong danh Chúa Jesus, chúng ta là anh em với nhau; trong danh Chúa Jesus, chúng ta là 1 gia đình”. Hội thánh hôm nay không thể nhảy múa như vua Đa-vít được vì nước ngập gần đến đầu gối, nhưng trong lòng, ai nấy thật sự nhảy nhót như bò tơ của chuồng! Hướng dẫn chương trình thờ phượng hôm nay là trưởng ban thanh thiếu niên và nhi đồng của Hội thánh, chấp sự Phạm Đình Kỷ. Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng kiêm đàn ghi-ta. Thư ký hội thánh Nguyễn Thúy Hằng, cử nhân Anh văn, bữa nay kiêm thông dịch viên. Chấp sự Bùi Thị Thành phụ trách công tác hậu cần thông công. Hội thánh dành thì giờ cầu nguyện đặc biệt cho 5 thành viên được Đức Chúa Trời sai đi công tác hầu việc Chúa trong nhà tù, đó là Ms. Dương Kim Khải, thầy T. Đ. Nguyễn Chí Thành, nữ tín hữu Phạm Ngọc Hoa và các anh Nguyễn Thành Tâm, Phạm Văn Thông. Đây là Hội thánh có số người hiện đang ở tù đông nhất Việt Nam, cho dù Hội thánh Chuồng Bò là hội thánh nhỏ và trẻ tuổi. Lời cầu nguyện do Ms. Nguyễn Mạnh Hùng, quyền quản nhiệm dâng lên Chúa, trong sự hiệp chung của cả Hội thánh.

Phản giảng luận, mục sư Thân Văn Trường chia sẻ Thi thiên 37. Đây là bản Thánh ca của những người nghèo khổ trên toàn thế giới, trải qua các thời đại. Mục sư lấy trọng tâm từ câu 1 đến câu 9 của Thi Thiên này, xin được chép nguyên văn:

Chớ phiền lòng vì có kẻ làm dữ. Cũng đừng ghen tị kẻ tập tành sự gian ác. Vì chẳng bao lâu chúng nó sẽ bị phát như cỏ. Và phải héo như cỏ tươi xanh. Hãy tin cậy đức Giê-hô-va và làm điều lành. Khá ở trong xír, và nuôi mình bằng sự thành tín của Ngài. Cũng hãy khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va. Thì Ngài sẽ ban cho người điều lòng mình ao ước. Hãy phó thác đường lối mình cho Đức Giê-hô-va. Và nhờ cậy nơi Ngài, thì Ngài sẽ làm thành việc ấy.

Ngài sẽ khiến công bình người lộ ra như ánh sáng. Và tỏ ra lý đoán người như chánh ngọc. Hãy yên tịnh trước mặt Đức Giê-hô-va, và chờ đợi Ngài. Chớ phiền lòng vì có kẻ được may mắn trong con đường mình. Hoặc vì có người làm thành những mưu ác. Hãy dẹp sự giận, và bỏ sự giận hoảng. Chớ phiền lòng, vì điều đó chỉ gây ra việc ác. Vì những kẻ làm ác sẽ bị diệt. CÒN KẾ NÀO TRÔNG ĐỢI ĐỨC GIÊ-HÔ-VA SẼ ĐƯỢC ĐÁT LÀM CƠ NGHIỆP.

Ông Lu-ca cũng như cả Hội thánh Chuồng bò, ai nấy đều tràn ngập hy vọng như triều cường ở Bình Quới bữa nay, khi học hỏi Thi thiên này, vì có thành viên Hội thánh hầu hết là người cày mất ruộng.

Ông Lu-ca cũng đặt tay cầu nguyện cho bà mục sư Dương Kim Khải và chụp ảnh kỷ niệm với Hội thánh. Ông nói rất vui được thờ phượng Chúa ở đây, và nếu có dịp trở lại Việt Nam, ông sẽ lại đến cầu nguyện cùng Hội thánh. Người anh em trong đức tin đến từ Úc, ông ấy ra về trong ánh mắt hình viên đạn của các chiến sĩ an ninh mặc thường phục. Các anh an ninh đã đến “bảo vệ” Hội thánh trước khi Lu-ca tới, nhưng chỉ dòm hành từ đằng xa, chứ không phá rối trật tự như ở Huế, chỗ nhà cha Lý. Bác sĩ Lu-ca đã thất bại khi tìm cách đến thăm cha Lý, nhưng ông thành công ở Hội thánh Chuồng bò.

Nguyện Đức Chúa Trời mở các cửa sổ trên trời, tuôn đổ phước lành cho gia đình ông Luke Simpkins, dùng ông như bác sĩ Lu-ca của thế kỷ đầu tiên, hầu an ủi những kẻ mắc vòng xiềng xích trên toàn thế giới. Muốn thật hết lòng. Amen!

TÔN VINH ĐỨC CHÚA TRỜI.

Sài Gòn, mùa xuân 2011

Mục sư Thân Văn Trường

ĐT. 0907 872617

Trong chương trình, Dân biểu Luke Simpkins đã đến Huế ngày 08-01-2011 để thăm Linh mục Nguyễn Văn Lý tại Nhà Chung, Tổng Giáo Phận Huế, nhưng Ông đã bị công an ngăn chặn tại công.

Tình hình tại GIÁO XỨ THÁI NGUYÊN NHỮNG NGÀY QUA

Nữ Vương Công Lý 8-1-2010

Trong khi Đại lễ Bé mạt Năm Thánh 2010 hoành tráng tại La Vang, giáo dân Thái Nguyên vẫn nằm chờ dưới trời lạnh cắt da của những đợt rét hại trước cửa phòng tiếp dân của UBND tỉnh và đã gửi đơn lên tận Văn phòng Thủ tướng Chính phủ.

Thế nhưng, tại Linh địa La Vang, ngay trên tòa giảng, nơi công cố Lời Chúa, Phó thủ tướng CSVN đã lớn tiếng tuyên bố: “Thưa quý vị, việc tổ chức thành công lễ Bé mạt Năm thánh 2010 tại giáo xứ La Vang (sic) có ý nghĩa lớn, khẳng định sự lớn mạnh của Giáo hội tại Việt Nam, khẳng định chính sách tôn trọng tự do tín ngưỡng tôn giáo của Đảng, Nhà nước Việt Nam, chúng tôi cho thế giới thấy sự hòa hợp, sự đồng hành cùng Dân tộc của Công giáo tại Việt Nam”.

Thực tế của sự tôn trọng tự do tín ngưỡng của nhà nước và đảng như thế nào, việc đồng hành cùng dân tộc đang diễn ra tại đây ra sao? Xin hãy xem những hình ảnh và thông tin sau.

Bất chấp sự kiên trì của giáo dân Thái Nguyên, Bí thư Tỉnh ủy kiêm Chủ tịch UBND tỉnh Thái Nguyên Phạm Xuân Đương vẫn không xuất hiện để gặp gỡ bà con giáo dân.

Như vậy con đường giáo dân Thái Nguyên tập trung để gặp lãnh đạo tỉnh đã không được đếm xỉa đến. Đây là một biểu hiện rất đặc trưng của đám quan chức CS – đầy tớ nhân dân theo cách định nghĩa của Hồ Chí Minh mà thời gian qua cả nước đã tốn không biết bao nhiêu công sức, tiền bạc cho đám quan chức “Học tập và làm theo”.

Giáo dân Thái Nguyên vẫn kiên trì đúng pháp luật và chính sách để đòi lại những điều mà chính những người CS cũng không thể chối cãi bởi những giáo dân này căn cứ pháp luật và những điều chính họ đã đưa ra nhưng không chịu thực hiện.

Trong những ngày qua, giáo dân

Thái Nguyên đã được sự hiệp thông mạnh mẽ của các linh mục, giáo dân các giáo xứ trong Giáo phận Bắc Ninh.

- Ngày 31-12-2010, cha Quản Hạt Jos. Hoàng Văn Lịch đã đến thăm bà con tại công Tiếp dân của UBND tỉnh cùng với Cha xứ Fx. Nguyễn Đức Đại. Các ngài đã động viên bà con vượt qua các khó khăn hiện tại trên con đường đấu tranh cho Công lý.

- Cha Quản hạt Bắc Giang: Jos Nguyễn Huy Tảo và Cha thuộc Dòng Đaminh cùng bà con giáo dân của Bắc Giang đã đến thăm và động viên bà con giáo dân đang nằm chờ tại công tỉnh.

- Cha Fx Bùi Quang Thuận Cha xứ Ngô Khê cùng với bà con giáo dân Ngô Khê cũng đến thăm, chia sẻ với bà con giáo dân đang dãi dầm mưa nắng tại đây.

- Cùng ngày có Cha Fx Nguyễn Huy Liệu cùng với bà con giáo dân giáo xứ Dân Trù và Anh em Cựu chủng sinh Thánh Gioan Hà Nội cũng đến thăm.

Trong những ngày qua, giáo dân kiên trì chờ đợi Chủ tịch UBND tỉnh, thì chủ tịch không ra gặp. Nhưng khi giáo dân chuẩn bị đón Noel bằng cách dọn dẹp nhà thờ, nhà xứ thì lập tức tỉnh Thái Nguyên huy động hàng mấy trăm công an đến để đe dọa, trấn áp bà con.

Từ tình mơ, từng đoàn giáo dân ùn ùn kéo đến để dọn dẹp vệ sinh khu quảng trường Nhà thờ xứ Thái Nguyên. Nơi đây những hàng quán hàng ngày đổ rác bừa bãi. Họ có tình gây ô nhiễm làm cản trở việc sinh hoạt Tôn giáo. Để chuẩn bị cho việc mừng Lễ Noel 2010 được sạch sẽ, văn minh, bà con giáo dân đã đến để thu dọn vệ sinh. Số nhân dân và giáo dân có khoảng 700-800 người. Tuy nhiên đã bị lực lượng an ninh cản trở, gây khó khăn cấm không cho nhân dân, cũng như bà con giáo dân thu dọn.

Hàng trăm công an đã đổ đến ngăn cản giáo dân làm những công việc chính đáng của mình. Lực lượng an ninh được triển khai rất đông. Có khoảng 400-500 nhân viên an ninh được huy động. Nhân dân, giáo dân và lực lượng an ninh đã giằng co... Tất cả các đường vào nhà thờ đã lập các chốt an ninh ngăn chặn bà con tiếp tục kéo đến. Có những chiếc xe cảnh sát giao thông, thanh tra giao thông và những chiếc xe tải lớn chắn ngang đường vào nhà thờ.

Những ngày tiếp theo, bà con đã gửi đến Thủ tướng Chính phủ đơn xin hẹn gặp và đơn đề nghị giải quyết. Bà con đã hết sức kiên nhẫn với UBND tỉnh Thái Nguyên nhưng sự kiên nhẫn đó không có tác dụng với đám đầy tớ nhân dân tại đây.

Nếu tình hình không được giải quyết, bỏ qua nguyện vọng chính đáng phù hợp pháp luật của họ, thì giáo dân sẽ kéo lên Trung ương, đề nghị giải quyết vấn đề chính đáng của họ.

<http://www.nuvuongcongly.net>

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

Xin vui lòng góp tay
phổ biến rộng rãi bán
 nguyệt san này cho
Đông bào quốc nội

chứng nào có dân chủ tại VIỆT NAM

.....Luật sư Đào Tăng Dực 07-01-2011.....

Phần lớn những người quan tâm đến hiện tình đất nước chúng ta đều băn khoăn trước vấn nạn: chứng nào có dân chủ tại Việt Nam? Vấn nạn này có thể đến dưới hình thức một câu hỏi từ một người bạn, một thân hữu, một độc giả đọc bài viết của mình, hoặc một người cũng muốn chia sẻ nỗi quan tâm với tiền đồ đất nước như mình. Vấn nạn này cũng có thể phát xuất từ nội tâm của chính mình, như là một suy tư phản tỉnh để từ đó chúng ta có thể đáp ứng hiệu năng hơn, nhu cầu đấu tranh trước mắt.

Muốn làm sáng tỏ vấn đề hơn, ta phải duyệt xét các hiện tượng chính trị và xã hội đã và đang xảy ra tại Đông Âu và Đông Á.

Tại Đông Âu, bức tường Bá Linh bị sụp đổ ngày 9-11-1989, kéo theo sự sụp đổ của các chế độ CS tại đây, và ngay tại nơi khai sinh ra các chính quyền CS là Liên Xô. Sự sụp đổ của bức tường Bá Linh, trên mặt thời gian tính, là hiện tượng tiên khởi, khai mào cho sự sụp đổ của các chế độ độc tài CS. Tuy nhiên trên thực tế, sự sụp đổ của bức tường ô nhục này không phải là nguyên nhân. Nguyên nhân chủ yếu nằm nơi tính ưu việt của quan điểm dân chủ chân chính đương thời.

Quan điểm này có thể được diễn giải như là **quan điểm dân chủ hiến định, pháp trị và đa nguyên** đang ngự trị chính trường của các quốc gia Tây Âu, Hoa Kỳ và các quốc gia tiên tiến trên thế giới.

Tuy CSVN không bị một hữu thể chính trị dân chủ đối trọng như Trung Quốc hoặc Bắc Hàn vì miền nam VN sụp đổ vào tháng 4 năm 1975. Tuy nhiên một phần nào đó, Đài Loan và Nam Hàn sẽ thúc đẩy tiến trình dân chủ hóa Việt Nam.

Câu hỏi đơn giản và ngắn gọn, nhưng câu trả lời thì vô cùng khó khăn.

Một mặt chúng ta ý thức sự hiện hữu của một trào lưu dân chủ toàn cầu, và sự thoái trào không thể chối

cãi của các ý thức hệ giáo điều không chế tư tưởng, dân quyền và nhân quyền của con người. Mặt khác chúng ta cũng ý thức sự hiện hữu oái ăm của đảng CSVN và các lãnh tụ CSVN đương đại, như là một tập thể bảo thủ, vị kỷ, thiếu viễn kiến và nô lệ ngoại bang nhất lịch sử.

Ai ai cũng đồng thuận, kể cả những người Cộng sản, là tiến trình dân chủ hóa bất khả vãn hồi. Câu hỏi là vào thời điểm nào chứ không phải là sẽ xảy ra hay không. Đối diện với thực tế đó, người CSVN có khuynh hướng muốn kéo dài tiến trình dân chủ hóa càng chậm càng tốt, với ý đồ tiếp tục trục lợi cho cá nhân và bè phái. Toàn dân thì có khuynh hướng ngược lại là muốn thúc đẩy tiến trình này để rút ngắn con đường canh tân và cải tổ đất nước, hầu bắt kịp các quốc gia trong khu vực.

Đĩ nhiên trong tiến trình dân chủ hóa đất nước, đảng Cộng sản VN là một chướng ngại và trở lực lớn lao mà chúng ta đều ý thức sâu sắc.

Như là một hệ luận của tương quan đối nghịch giữa hai khuynh hướng trên, câu trả lời thực tế nhất cho vấn nạn : “Chứng nào có dân chủ tại VN?” sẽ là: Dân chủ sẽ đến với dân tộc chúng ta chậm hơn là toàn dân mong muốn nhưng nhanh hơn người CSVN mong muốn. Tuy nhiên trả lời như thế quá mơ hồ và không thỏa mãn lòng nao nức và phần nộ của toàn dân trước những tệ nạn xã hội, bất công và độc tài đảng trị đang xảy ra tại nước nhà.

Quan điểm đối nghịch là **chuyên chính vô sản của Các-Mác**, dù được ngụy tạo bằng những định chế dân chủ tương tự như các định chế dân chủ Tây phương (như Quốc hội nhân dân, Tòa án tối cao nhân dân hoặc Chính phủ nhân dân), khi đối diện với quan điểm dân chủ chân chính này, đều rơi mặt nạ.

Các quốc gia Đông Âu và Nga Xô vốn rất gần gũi về địa dư và văn

hóa với các quốc Tây Âu khác. Trong các thập niên 70 và 80 có nhiều biến chuyển và khủng hoảng chính trị tại Hoa Kỳ, như xì căn đan Watergate và phong trào phản chiến bành trướng mạnh mẽ đưa đến CS chiến thắng tại Nam Việt Nam.

Nhìn một cách phiến diện thì cả 2 hiện tượng này phơi bày những khuyết điểm của hệ thống chính trị dân chủ Tây phương khi phải đối đầu với khối Cộng sản đoàn kết, trong giai đoạn Chiến tranh lạnh. Tuy nhiên khi nhìn sâu hơn, chúng ta sẽ thấy 2 hiện tượng này là những thử thách lớn lao về tính dân chủ thực sự của hệ thống chính trị dân chủ. Kết quả là các chính khách trong hệ thống chính trị dân chủ đã vượt qua các cuộc khủng hoảng này một cách toàn diện và sau đó, dưới sự lãnh đạo của Tổng thống Ronald Regan, đã làm lung lay đến tận gốc rễ chế độ độc tài CS dưới sự lãnh đạo của Michael Gorbachev.

Lý do là không những các giới cầm quyền CS mà cả dân chúng sống dưới sự cai trị của họ, đều chứng kiến một cách tường tận tinh thần dân chủ pháp trị của Hoa Kỳ qua việc Quốc hội truy tố (impeach) Tổng thống Nixon vì biến cố Watergate. Nếu vì lý do phải đương đầu với một đối thủ nguy hiểm là Liên Xô, mà nền dân chủ Hoa Kỳ phải giới hạn các dân quyền và nhân quyền căn bản của người dân, để cho hành pháp (tổng thống) lấn lướt lập pháp (quốc hội) và khỏa lấp sự phạm pháp của Nixon, thì nền chính trị của Hoa Kỳ có thể ổn định hơn lúc đó, nhưng sẽ không có khả năng làm lung lay tận gốc rễ trong tâm thức của giới lãnh đạo và quần chúng trong các quốc gia CS, về tính thiếu dân chủ của hệ thống chính trị của mình. Nếu điều đó xảy ra, rất có thể đến nay chế độ CS vẫn còn ngự trị tại Liên Xô và Đông Âu. Chính vì thế, sự áp dụng quan điểm pháp trị chí công vô tư đối với Nixon là một đòn chiến lược đánh vào tim của chế độ CS vô nhân.

Ngay tại Tây Âu, dân quyền và nhân quyền tiếp tục được củng cố thay vì giảm thiểu mặc dầu các quốc gia này, một bên, phải trực diện với độc tài CS trên bình diện

địa lý hơn cả Hoa Kỳ, và bên kia, họ phải trực diện với một phong trào phản chiến rầm rộ và do CS giật dây.

Bức tường Bá Linh sụp đổ không phải vì Tây Âu binh lực và võ khí hùng mạnh hơn, mà vì tính dân chủ của hệ thống chính trị Tây Âu vượt trội hơn.

Tại Đông Á, nhất là Trung Quốc, Bắc Hàn và Việt Nam, giới lãnh đạo CS hy vọng rằng ngày hôm nay, họ sẽ không bị sụp đổ nhanh chóng vì không có sự tiếp cận về địa dư với những quốc gia có truyền thống dân chủ như Liên Xô và Đông Âu vào thập niên 90, cũng như các quốc gia cùng một nền văn hóa với họ, không có một truyền thống dân chủ tương đương với các nước Tây Âu.

Tuy nhiên, khi suy nghĩ như thế, họ sống trong ảo giác. Hai thập niên sau 1990, sự tiên bộ về khoa học kỹ thuật nói chung và tin học nói riêng đã xóa bỏ tất cả mọi biên giới giữa các quốc gia.

Trên thực tế mà nói, nếu vào thập niên 90, Liên Xô và Đông Âu chỉ tiếp cận biên giới với các nước Tây Âu, thì ngày hôm nay, Trung Quốc, Bắc Hàn và Việt Nam đang tiếp cận biên giới tin học với toàn thế giới dân chủ.

Nếu vào thập niên 90, Liên Xô và các nước Đông Âu chia xẻ nền văn hóa với các nước cùng truyền thống văn hóa tại Tây Âu với sự phát triển về nhân quyền, dân quyền và kinh tế tiên bộ, thì tại Đông Á, Việt Nam, Bắc Hàn và Trung Quốc đã có những quốc gia cùng một truyền thống văn hóa nhưng vượt tiến hơn họ về nhân quyền, dân quyền và kinh tế như Nam Hàn, Đài Loan và Nhật Bản. Ngoài Nhật Bản là một quốc gia đã canh tân từ trước, trong hai thập niên vừa qua các quốc gia Nam Hàn và Đài Loan đã có những tiên bộ vượt bực, không những về kinh tế mà còn về tiến trình dân chủ hóa chân chính.

Muốn thúc đẩy tiến trình dân chủ hóa tại Trung Quốc và Bắc Hàn, thì hai quốc gia dân chủ đối trọng là Đài Loan và Nam Hàn cần phải hoàn thiện hệ thống chính trị dân chủ của mình, gia tăng phẩm

chất các biện pháp bảo vệ dân quyền và nhân quyền của công dân và sự trong suốt của các định chế chính trị dân chủ.

Cũng như tại Đông Âu vào thập niên 90, qua sự phát triển không ngừng của tin học, sự thể hiện tính dân chủ triệt để đó sẽ là những viên đạn bắn vào đầu những tên trùm độc tài CS và đem lại sự cáo chung nhanh chóng của một hệ thống cai trị hà khắc, phi nhân, vô tiền khoáng hậu của nhân loại.

Ngoài ra, chúng ta còn có một cộng đồng người Việt hải ngoại với khoảng 3 triệu người, cư ngụ tại các quốc gia dân chủ và kinh tế phát triển. Nếu chúng ta giữ vững thành trì của cộng đồng và phát huy dân

chủ tốt đỉnh trong các cộng đồng hải ngoại, thì sự đóng góp cho tiến trình dân chủ hóa tại Việt Nam của chúng ta sẽ vô cùng giá trị.

Tuy chúng ta không thể đoán chắc CS Đông Á sẽ cáo chung vào thập niên 2010 hay không, chúng ta vẫn có thể khẳng định rằng, những điều kiện ất có và đủ để CS Đông Âu sụp đổ vào thập niên 90, đang hiện diện đầy đủ tại Đông Á vào thập niên 2010. Từ đó chúng ta có thể tiên đoán rằng ngày CS Đông Á cáo chung sẽ nhanh chóng hơn các tay trùm CS mong muốn rất nhiều.

Chừng đó dân tộc VN mới đạt được chiều cao thực sự của mình trong cộng đồng các dân tộc văn minh trên thế giới. *****

TRUYỀN ĐƠN BAY TRONG ĐÊM

Kính tặng Tuổi trẻ Việt Nam anh hùng.

truyền đơn bay trong đêm
là những hồn bướm oan khiên đòi công lý
là những cánh én chưa thấy mùa xuân thê không ngại nghĩ
là cờ lau Tiền Nhân vậy gọi Mùa Hội Lớn Toàn Dân

truyền đơn bay trong đêm
vỗ về bé ngủ ngon
anh chị ơi xuống đường ngay giờ dứt điếm
trong mắt Mẹ đã rơm rớm bình minh

truyền đơn ngập trong đêm
làm vỡ những trái tim
bốn ngàn năm vào một năm quyết thắng
tất cả cho Mùa Hội Lớn Toàn Dân !

Văn Quảng 12-01-2011

NĂM TÊN BẢY HỌ

Tháng tư qua rồi Người còn nước mắt
Đề cùng ta ngồi nhắc chuyện quê hương
Một đoạn đời đau... một đời se thắt
Để bây giờ còn thỏn thức nhiều hơn

Một bọn tội đồ năm tên bảy họ
Lý lịch mập mờ không mẹ không cha
Cướp của giết người hiếp dâm Cách Mạng
Vùi dân tộc mình tận đáy xót xa

Siết cổ trẻ thơ bằng khăn quàng đỏ
Vắt ráo ngày thơ, đốt cháy thật thà
Chủ trương trồng người ra loài gian trá
Chỉ biết lọc lừa chẳng biết thiết tha

Xuất khẩu thanh niên đi làm nô lệ
Bán gái chân quê như một món hàng
Cởi áo, tụt quần phơi bày thân thể
Đồ đá không bằng! một lũ dã man!!

Hút máu dân lành... nhe nanh quỷ đỏ
Đè cổ đồng bào, quì lạy ngoại bang
Dâng đất cho Tàu, nhốt người yêu nước
Ngu dốt lộng hành... phá nát Giang San

Người biết cả rồi sao im thin thít
Lịch sử ngàn trang không chủ lạnh lùng

Trạch Gầm 03-08-2010

NHỮNG SỰ KIỆN NỔI BẬT TẠI VIỆT NAM NĂM 2010

— Thanh Quang 29-12-2010 —

Dù thời gian nhanh như “bóng câu qua cửa”, nhưng những hình ảnh gây nhiều bức xúc trong năm 2010 – mà nếu nói theo lời blogger Mẹ Nấm là “rất đình đám”, nói theo tác giả Nguyễn Quang Thân qua blog Quê Choa là “gây nhức đầu” – hẳn khó nhạt nhòa trong tâm trí người dân Việt.

Vận mệnh quốc gia

Trong mấy ngày qua, nhiều nhật ký trên mạng có đăng bài tựa đề “Nhìn Lại Năm 2010” của Giáo sư Nguyễn Hưng Quốc bên Úc, đặc biệt chú trọng tới khả năng lãnh đạo của nhà cầm quyền VN bị thử thách nghiêm trọng nhất trong năm 2010 kể từ sau khi hệ thống xã hội chủ nghĩa ở Nga và Đông Âu bị sụp đổ vào những năm 1989-1990 – bị thử thách bởi công luận, nhất là công luận quốc nội.

GS Nguyễn Hưng Quốc nhận thấy, ngày càng có nhiều người trong nước kiên quyết giành lại quyền tự do bày tỏ cảm tưởng của mình qua các phương tiện truyền thông từ website cho tới blog, thậm chí ngay trên diễn đàn Quốc hội, qua đó, họ sẵn sàng đề nghị Quốc hội bỏ phiếu về việc tín nhiệm Thủ tướng; có người từng khởi kiện Thủ tướng về những chính sách sai trái của chính phủ khiến đe dọa đến sự tồn vong của đất nước, dân tộc; và ngày càng có nhiều người đề cập tới nhiều sai lầm của chính phủ trong nhiều lãnh vực khác nhau.

Nhưng theo GS Nguyễn Hưng Quốc, trong số trí thức hoặc blogger từng lên tiếng về những vấn đề trọng đại của đất nước hiện nay, dường như không ai trực tiếp đề cập tới quyền lãnh đạo của đảng CS, ngoại trừ một số nhà bất đồng chính kiến nổi tiếng như Hà Sĩ Phu, Trần Khải Thanh Thủy hay Lê Thị Công Nhân. Tuy nhiên, Giáo sư Nguyễn Hưng Quốc nhận xét:

“...Qua những vấn đề họ đề cập, như các dự án khai thác bauxite ở

Tây Nguyên; kế hoạch cho người ngoại quốc, trong đó có khá nhiều công ty Trung Quốc, thuê rừng dài hạn; cách phản ứng của chính phủ Việt Nam trước thái độ ngang ngược của Trung Quốc đối với vấn đề Biển Đông và đặc biệt, với các ngư dân Việt Nam; việc vỡ nợ của tập đoàn kinh tế Vinashin và cùng với nó, vai trò của nền kinh tế quốc doanh; kế hoạch xây dựng đường sắt cao tốc xuyên Việt; cách đối phó của chính phủ trước nạn lũ lụt làm chết nhiều người ở miền Trung; và phương thức tổ chức đại lễ kỷ niệm 1000 năm Thăng Long-Hà Nội, v.v..., qua những vấn đề được các trí thức độc lập ở Việt Nam đề cập, phân tích và bàn luận, người ta biết được khá nhiều sự thật, có khi chỉ là những chi tiết nhỏ nhỏ nhưng lại có khả năng tiết lộ nhiều về năng lực lãnh đạo của nhà cầm quyền.

Chúng cho thấy rõ ít nhất một số điều: Một, dường như giới lãnh đạo Việt Nam không có một chính sách nào thật rõ ràng và nhất quán liên quan đến những vấn đề sinh tử của quốc gia; hai, cách thức làm việc của họ vừa quan liêu lại vừa kém hiệu quả ngay cả ở những vấn đề ngỡ như đơn giản và dễ dàng nhất như nắm chắc các số liệu liên quan đến vụ vỡ nợ của tập đoàn kinh tế Vinashin hay chi phí tổ chức đại lễ 1000 năm Thăng Long-Hà Nội; và ba, họ thiếu hẳn khả năng thuyết phục quần chúng về các chính sách mà họ theo đuổi.

Tất cả những vấn đề ấy trở thành một thử thách quan trọng nhất đối với giới lãnh đạo Việt Nam: Để tồn tại, họ phải chứng tỏ năng lực lãnh đạo thực sự của mình thay vì lấp liếm dối quanh hay ba hoa vớ vẩn, hoặc tập trung đánh phá các trang mạng hay blog độc lập và bôi bẩn hay trấn áp các trí thức có tinh thần phản biện.

Liệu trong năm 2011 sắp tới, với Ban lãnh đạo mới sẽ được bầu

trong kỳ Đại hội đảng vào tháng Giêng này, họ có vượt qua được thử thách ấy hay không?”

Nhiều chuyên nhưc đầu

Blog Nhân Quyền Cho VN đăng bài “Câu Chuyện Cuối Năm” của tác giả Trương Vĩnh Khôi đề cập tới tình hình chính trị trong nước qua mạng “sôi động hẳn lên” khi gần cuối năm nay, khiến “huơng thơm dân chủ” tưởng như lan toả khắp nơi, nhất là qua những bài viết các cán bộ cao cấp “thẳng thừng vạch rõ những chuyện làm sai trái của chính quyền cũng như hô hào mọi người, mọi giới, mọi ngành hãy thực thi quyền làm dân, quyền làm báo và quyền đòi hỏi một thể chế dân chủ”.

“Huơng thơm dân chủ” lan tỏa ấy, theo tác giả Trương Vĩnh Khôi, thể hiện từ diễn đàn Quốc hội “thi nhau chất vấn chính phủ” cho tới 20 đảng viên, trí thức hàng đầu bác bỏ toàn bộ cương lĩnh của Bộ Chính trị vì “xa rời nhân dân” và “quá nhiều sai trái”.

Nhưng tác giả phân tích kỹ vấn đề thì thấy “có chút gì hơi kỳ kỳ”, khi ông không thấy đảng viên cấp trung hay cấp thấp nào dám chơi trò mà ông gọi là “đùa với lửa” này, ngoại trừ một số đảng viên, cán bộ nòng cốt, kể cả ông Lê Hiếu Đằng, đương kim phó chủ nhiệm Hội đồng Tư vấn về Dân chủ và Pháp luật thuộc Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc VN. Qua blog Nhân Quyền Cho VN, tác giả Trương Vĩnh Khôi nhận xét như sau:

“Ông Lê Hiếu Đằng đột nhiên xuất hiện với khí thế đàng đàng. Là một đảng viên gốc, 36 năm qua ông không hề mở miệng. Tới nay, đột nhiên ông nổi hứng ...yêu nước, đốc thúc mọi người “Đừng có sợ. Mà tại sao chúng ta phải sợ? Những người phải sợ là những người đi ngược lại lợi ích của đất nước, của nhân dân...”

Ông hạch hỏi giới truyền thông “Tôi xin hỏi giới nhà báo trong nước: tại sao các bạn phải sợ mà không đăng tải một bản kiến nghị...Tôi tin rằng tờ báo nào mạnh dạn đăng bản kiến nghị nói trên sẽ chẳng bị ai bắt tù, mà ngược lại sẽ được nhân dân quý trọng...”

Ông Lê Hiếu Đằng phát biểu như người đang ...mộng du. Ông không biết luật lệ nhà nước đặt cho báo chí là "đi trên lề phải". Nghe ông xúi dại, đi lộn lẽ là ...toi mạng như mấy nhà báo tường trình vụ PMI, PMU... Ông không sợ, vì ông có quyền, có thế, chẳng ai dám đụng tới ông, nhưng những người dân đen, những nhà báo thấp cổ bé miệng mà nghe ông ...xúi dại thì đi vào... cửa tử. Ông Tàu Ôn Gia Bảo đề cao dân chủ thì vẫn vững như bàn thạch, ông Lưu Hiếu Ba cổ võ cho dân chủ thì bị tội tử."

Trên blog Quê Choa, tác giả Nguyễn Quang Thân có cái nhìn tổng quát hơn, dẫn tới tình trạng "nhà kia lỗi đạo con khinh bố, mẹ nọ chanh chua vợ chửi chồng", nói theo lời Tiên sinh Trần Tế Xương ngày xưa - hay sự xuống dốc của đạo đức xã hội VN ngày nay. Qua mạng nhật ký này, tác giả Nguyễn Quang Thân nhận xét:

"Năm 2010 sắp qua. Khoan hãy nói tới những vụ "gây nhức đầu" kiểu Vinashin. Khoan hãy nói tới những bàn cãi này nọ quanh những vụ trọng đại khác như bauxite, cho thuê rừng hay tốc cao tốc, những vấn đề xã hội như tham nhũng, ách tắc giao thông hay biến đổi khí hậu. Những vụ việc ấy quả là trọng đại, gây bàn cãi, tranh luận, thậm chí chia rẽ, nhưng dù sao người ta cũng còn nhìn thấy điểm cuối khi cơ quan quyền lực cao nhất có quyết định CÓ hay KHÔNG.

Nhưng có những vấn đề tuy có vẻ nhỏ nhặt của đời sống hàng ngày lại gây ra cơn nhức đầu, bức bối dai dẳng cho toàn cộng đồng, không trừ một ai, như đạo đức xã hội, giáo dục, y tế xuống cấp v.v...

Cơ quan quyền lực cao nhất có thể chặn con tàu cao tốc chưa thích hợp bằng một cuộc bỏ phiếu. Nhưng thật khó khăn khi ngăn xu hướng đi xuống của đạo đức xã hội."

Luật pháp ở đâu?

Trong khi đó, blogger Mẹ Năm "dạo một vòng các tờ báo trong nước thì thấy có khá nhiều bài tổng kết rất đình đám, kiểu như những sự kiện tiêu biểu, những nhân vật tiêu biểu", nhưng blogger Mẹ Năm không thấy tờ báo nào trong số

khoảng 700 tờ báo do nhà nước điều hành đề cập tới thành tích bất hảo của mấy anh công an nhân dân.

Blogger Mẹ Năm lên tiếng: "Đó là cái tồn đọng của xã hội mà tôi thấy không có báo chí chính thống nào lên tiếng. Tại vì thực sự đây là năm mà công an gặp rất nhiều rắc rối trong việc cư xử với người dân. Điều mà người dân chờ đợi là giới cầm quyền phải có hình phạt, xử lý đúng theo pháp luật đối với những người thực thi luật pháp nhưng có hành vi sai trái. Thực sự muốn có công bằng xã hội thì giới cầm quyền phải thực thi đúng pháp luật đối với chính những người có trách nhiệm thực hành pháp luật nhưng làm sai. Đó là công an."

Theo tổng kết qua của blogger Mẹ Năm, thì nếu **trao giải về thành tích và sự công hiến trong năm nay, mấy vị công an nên được giải về chuỗi thành tích bất hảo.**

Từ vụ anh Bảo, anh Nguyễn Mạnh Hùng tử vong tại cơ quan công an hồi tháng 01-2010, công an cùng cơn đò trấn áp dân ở Bắc Ninh hồi tháng 03, thanh niên Võ Văn Khánh chết về tay công an Điện Bàn, Quảng Nam và 2 nạn nhân khác bị công an bắn chết ở Nghi Sơn, Thanh Hoá hồi tháng 05 vừa rồi. Dài dài cho tới cuối năm 2010, đã diễn ra cảnh công an đánh chết người, bắn trọng thương nữ sinh, đánh một thầy truyền đạo gãy tay vì mũ bảo hiểm, công an trả lại cho người mẹ chiếc quan tài và xác đứa con trai trong vụ "3 con vịt 'nuốt' 1 mạng người", rồi vụ người dân mang xác 1 thanh niên đến đồn công an ở TP Long Xuyên để bắt đền thủ phạm cho tới học sinh lớp 8 bị công an xã đánh ngất xỉu, hay clip vô nhân liên quan vụ gọi là "bắt quả tang mua bán dâm".

Trước những cảnh vô nhân như vậy, blogger Mẹ Năm nhận xét trên mạng:

"Vấn đề đặt ra là đến giờ, đã có vụ án nào được công khai xét xử khi có án mạng xảy ra do công an chưa? Câu trả lời là: CHƯA. Ngoài hình thức kiểm điểm, hạ bậc, cách chức, thì ít nhất là đến giờ này cá nhân tôi chưa đọc được tin đồng chí công an nhân dân nào bị đưa

ra xét xử trước luật pháp như một người bình thường cả... Có người cho rằng, năm nay là năm hạn của ngành công an với quá nhiều "thành tích bất hảo", tôi lại không nghĩ như vậy. Bởi cái gì đã là bản chất thì khó mà giấu mãi được. Năm 2010, cùng với sự phát triển của Internet và sự nâng cao trong nghiệp vụ "vượt tường lửa" của nhân dân thì bản chất hung bạo, khát máu, vô đạo đức, phi nhân tính được bộc lộ rõ nét hơn những năm trước."

Blogger Đình Tấn Lực nhận xét: "Qua bài viết "Năm nay là năm của các anh", tác giả Mẹ Năm đã dày công liệt kê và đúc kết hoành tráng những "thành tựu và cống hiến" tận tụy suốt năm của CA. Theo đó, bộ phận CA nước nhà quá xứng đáng được trao giải Cúc Cung 2010."

Trong bối cảnh công an nhân dân lại cư xử với người dân một cách tự do như vậy, blogger Paulus Sơn không khỏi nêu lên nghi vấn rằng "Ai chỉ thị cho công an đánh đập nhân dân?":

"Những vụ việc công an đánh dân xảy ra liên tục trên khắp đất nước VN đang là một vấn nạn vô cùng to lớn mà nhân dân VN phải gánh chịu. Không có chỉ thị thì làm sao công an lại đánh dân một cách rất thoải mái? Nếu không có chỉ thị bằng văn bản trong ngành công an mà sao khắp mọi tỉnh thành nơi đâu cũng có công an đánh dân, có lẽ là chỉ thị truyền khẩu chăng? hay ngành công an được quyền đánh dân, giết dân mà không bị pháp luật phân xử một cách nghiêm minh?"

Mục Điểm Blog tuần này xin tạm dừng ở đây. Thanh Quang kính chúc quý vị mọi điều an lành nhân Tân Niên Dương Lịch 2011 sắp tới.

**Kính mời vào xem
và ghi tên gia nhập
Khối 8406 ở trang
mạng của Khối :
[http://khoi8406vn.
blogspot.com](http://khoi8406vn.blogspot.com)**

MÔ HÌNH SỰ ĐỒ

của chế độ Cộng sản tại Việt Nam

.....*Quốc Phùng 07-01-2011*.....

Có rất nhiều chỉ dấu báo trước sự cáo chung của chế độ Cộng sản tại Việt Nam. Những thực trạng xảy ra tại VN hiện nay rất phù hợp và tương tự như tình hình ở Liên Xô và các nước Đông Âu trước khi tan rã. Ta thử lược qua vài chỉ dấu đưa đến sự sụp đổ của chế độ CS tại VN trước khi bàn đến sự sụp đổ này sẽ diễn ra trong bối cảnh như nào.

Sai lầm về chủ nghĩa đưa đến chính sách khinh miệt toàn dân.

Từ ngàn xưa trong đạo trị quốc từ Đông sang Tây, bao giờ một quốc gia muốn cường thịnh, xã tắc cơ đồ muốn bền vững, cấp lãnh đạo đều phải lấy dân làm trọng. Do đó mà Mạnh Tử hơn 2.300 năm trước đã có câu “Dân vi quý, Xã tắc thứ chi, Quân vi khinh”. Câu nói trên có ý rằng Dân là quý (trọng) nhất, kế đến là Sơn hà Xã tắc (Quốc gia), và sau cùng mới đến Vua (Người lãnh đạo). Đế quốc La Mã được hùng cường trong một thời gian dài cũng là nhờ biết tổ chức xã hội theo mô thức dân chủ và lấy ý kiến của dân (Citizen) làm chính sách.

Chủ nghĩa Cộng sản, về căn bản đã không tôn trọng con người. Lý tưởng CS là mục tiêu tối thượng trong khi con người chỉ là phương tiện thực hiện cái tạo xã hội. Phối hợp với Biện chứng pháp, con người rõ ràng chỉ là công cụ để thực hiện chủ nghĩa không tưởng đó mà thôi.

Vì quá quen thuộc với cách hành xử độc đoán và coi rẻ người dân, Cộng sản Việt Nam đã vi phạm trầm trọng nguyên tắc lấy dân làm gốc mà tất cả các nước Dân chủ Tự do đều tôn trọng. **Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc** (1) là một văn kiện xiển dương nhân quyền quan trọng nhất của nhân loại ngày nay. Việt Nam là thành viên Liên Hiệp Quốc nhưng hoàn toàn không tôn trọng bản Tuyên ngôn Nhân quyền này. Đó là sự khinh miệt các quyền căn bản của toàn dân Việt Nam và lừa dối thế giới.

Từ nguyên thủy, đảng CSVN nắm quyền cai trị toàn dân không qua bất cứ một cuộc bầu cử dân chủ nào. Không một chức vụ công quyền từ thượng tầng đến cơ sở mà người dân được quyền ứng cử, ngoài trò hề “Đảng cử, Dân bầu”, kể cả Quốc hội đại diện cho dân. Điều 83 của Hiến

pháp CSVN 1992 xác định “Quốc hội là cơ quan đại biểu cao nhất của nhân dân, cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất của nước CHXHCN Việt Nam... Quốc hội thực hiện quyền giám sát tối cao đối với toàn bộ hoạt động của Nhà nước”. Nhưng người dân có được quyền tự ứng cử làm Đại biểu Quốc hội hay không? Luật sư Cù Huy Hà Vũ đã từng nộp đơn xin ứng cử làm Đại biểu Quốc hội nhưng không bao giờ được đảng cầm quyền chấp thuận. Không cho người dân thường được quyền tham chính, đó là một sự khinh miệt trầm trọng nhất vai trò của người dân trong hệ thống công quyền của CSVN.

Những quyền căn bản khác của người dân như quyền được biết những Hiệp ước ký kết với ngoại bang về biên giới lãnh thổ và lãnh hải, quyền được thể hiện lòng yêu nước qua việc biểu tình phản đối ngoại bang chiếm cứ biển đảo của Việt Nam đều bị cấm đoán. Những quyền công dân khác như quyền có ý kiến về việc khai thác Bauxite gây nguy hại môi trường, ảnh hưởng trực tiếp đến người dân, chưa kể đến vấn đề an ninh quốc gia. Việc cho ngoại bang thuê rừng đầu nguồn làm thiệt hại tài nguyên và có nguy cơ mất đất biên giới vĩnh viễn. Dự án Đường sắt Cao tốc vay mượn vốn kém phải trả hàng mấy thế hệ. Thất thoát tài sản quốc gia qua tập đoàn Vinashin hàng chục tỷ USD v.v... Người dân thường lúc nào cũng bị cấm đoán không được bàn tới vì đó là “bí mật quốc gia” hoặc “vấn đề nhạy cảm”. Đây là sự khinh miệt vai trò của người công dân trước sự tồn vong của đất nước. Quyền tự quyết tối thượng của dân tộc để được bảo vệ Tổ quốc và bảo vệ các thế hệ tiếp nối mai sau bị ngăn cấm một cách trắng trợn.

Những quyền căn bản khác được minh định trong bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền luôn luôn bị chà đạp. Chẳng hạn quyền Tự do Ngôn luận: Cả một xã hội hơn 80 triệu con người Việt Nam tuyệt đối không có lấy một tờ báo hay cơ quan truyền thông tự nhân nào! Những quyền khác như Tự do Tín ngưỡng, Tự do Tư tưởng, Tự do Phát biểu, Tự do Lập hội v.v... hoàn toàn bị kềm chế! Đó là sự khinh miệt quốc dân và lừa

dối dư luận.

Khủng hoảng kinh tế gây ra bởi tập đoàn bất tài tham nhũng.

Việt Nam được cai trị bởi 15 Ủy viên Bộ Chính trị và 160 Ủy viên Trung ương đảng CSVN. Đây là một tập đoàn hoàn toàn được bề phái cất nhắc dựa trên lòng trung thành và phe cánh nên khả năng và học vấn chỉ là yếu tố phụ thuộc. Không một Ủy viên nào được người dân tín nhiệm bầu lên nên điều hiển nhiên là các Ủy viên này không có bổn phận phải phục vụ nhân dân mà chỉ có nghĩa vụ với bề phái và người đỡ đầu mà thôi!

Đại đa số trong 15 thành viên Bộ Chính trị đều có trình độ học vấn rất thấp và không thông hiểu các định luật kinh tế, không có khả năng ngoại ngữ để nghiên cứu. Hầu hết chưa vượt qua trình độ Trung học phổ thông; nhưng theo danh sách cung cấp bởi đảng CSVN, trong 15 thành viên này, 5 người có bằng Tiến sĩ, 10 người còn lại đều có bằng cử nhân hoặc cao hơn. Thật ra hầu hết đều là những bằng cấp được gọi là “tại chức”, có nghĩa là vừa công tác vừa học thêm. Một cán bộ cao cấp càng cần giữ thể diện với nhân dân và thuộc cấp nên vấn đề bằng cấp cũng ưu tiên thuộc về diện “chính sách”.

Với một tập đoàn lãnh đạo toàn “trí thức” của Bộ Chính trị đảng CSVN như vừa kể, cộng thêm quyền lực tuyệt đối không một cơ quan nào kiểm soát được, kể cả Quốc hội, guồng máy tham nhũng mặc tình vơ vét. Từ tài sản công biến thành của riêng qua chính sách “hoá giá” (bán rẻ cho cán bộ), đất đai tài sản nhân dân bị “quy hoạch” (bồi thường rẻ mạt giống như sung công) chuyển giao cho “tập đoàn” gồm toàn thân nhân giòng họ của Lãnh đạo. Cho thuê biển, thuê rừng. Đơn cử một thí dụ: Dự án “Đường cao tốc Bắc Nam” sau khi hoàn tất tốn khoảng 56 đến 60 tỉ USD, nếu tính theo lạm phát phí tổn có thể cao hơn. Như vậy hợp đồng khi duyệt ký Thủ tướng được bao nhiêu phần trăm? Nên nhớ chỉ 1% thôi cũng đã là 600 triệu USD rồi. Đó cũng là lý do vì tranh ăn nên phe “Thủ tướng” bị thất thế tại Quốc hội.

Với trình độ kém cỏi và lòng tham lam vô độ như thế, nền kinh tế Việt Nam XHCN không “xuống hố cả nước” mới thật là chuyện lạ!

Khát vọng Dân chủ của toàn Dân

Khát vọng Dân chủ là bản năng tự nhiên của tất cả mọi dân tộc trên hoàn vũ, không riêng gì dân tộc Việt Nam. Trong lúc cả thế giới đang tiến dần đến toàn cầu hóa, internet được sử dụng rộng rãi khắp mọi nhà thì tại

Việt Nam và Trung Quốc, tường lửa hiện diện khắp mọi nơi. Yahoo và Google bị ép buộc phải cung cấp tin tức của các nhà bất đồng chính kiến. Tuy nhiên, khát vọng Dân chủ tại Việt Nam lúc nào cũng bùng cháy qua các nhà hoạt động Dân chủ, đa số là trí thức gồm Bác sĩ, Luật sư, Nhà văn, Kỹ giả, Linh mục, Thượng toạ... Nhiều nhà tranh đấu bị bắt bớ, tù đày và bị quản thúc tại gia như Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Trần Khải Thanh Thủy, Lê Thị Công Nhân, Nguyễn Văn Lý, Thích Quảng Độ, Lê Công Định, Trần Huỳnh Duy Thức, Cù Huy Hà Vũ... Tội của họ là yêu nước và đòi hỏi Tự do, Dân chủ và Nhân quyền cho dân tộc Việt Nam.

Các Bloggers mấy năm gần đây gần như không còn sợ hãi. Nhiều người bị bắt giam như Điều Cày Nguyễn Văn Hải, anh Ba Sài Gòn tức luật sư Phan Thanh Hải v.v... hoặc bị hăm dọa như Mẹ Nấm Lê Thị Như Quỳnh, Người Buôn Gió Bùi Thanh Hiếu...

Qua những nhận định trên về tính cách độc tài toàn trị đưa đến kinh miệt người dân, tập đoàn bắt tài tham nhũng khiến đất nước cạn kiệt tài nguyên, kinh tế càng khủng hoảng đời sống người dân càng khốn khó, cộng thêm với khát vọng Dân chủ của toàn dân... Tất cả sẽ kéo theo sự sụp đổ của chế độ. Câu hỏi đặt ra là:

CSVN sẽ sụp đổ theo cách thế của Liên Xô năm 1990?

Tình hình Việt Nam ngày càng gần giống như tình trạng Liên Xô trước khi sụp đổ. Sự đổi mới nửa vời, thiếu cởi mở chính trị, tham nhũng lan tràn, đồng tiền mất giá và nạn lạm phát trầm trọng, nhất là giá cả thực phẩm lên cao cùng cực. Sự phản nộ của toàn dân, kể cả một số cán bộ đảng CS, gần như không còn kềm chế nổi.

Tháng 5 năm 1990 gió đổi chiều trên Liên bang Xô viết. Boris Yeltsin được bầu làm chủ tịch chủ tịch đoàn Xô viết Tối cao (chủ tịch Quốc hội Liên bang) và Mikhail Gorbachev đang làm Tổng Bí thư đảng kiêm Chủ tịch nước. Do chính sách Glasnost (cởi mở và tự do phát biểu) và Perestroika (tái cấu trúc) mà nhóm bảo thủ chống lại Gorbachev và muốn làm đảo chánh. Trước đó một năm, Đặng Tiểu Bình, một lãnh tụ cấp tiến Trung Hoa Đỏ, vào tháng 6-1989 đã ra lệnh cho quân đội thẳng tay tàn sát phong trào dân chủ tại Thiên An Môn. Tháng 8-1991 khi Gorbachev bị giữ tại Crimea, Boris Yeltsin và đám đông dân chúng can đảm chống lại phe “đảo chánh”. Đài truyền hình ABC phát hình toàn thế giới cảnh Diane

Sawyer phỏng vấn Boris Yeltsin bên trong toà nhà Xô viết Tối cao trong khi đoàn chiến xa bao vây bên ngoài sẵn sàng nổ súng. Tình hình cực kỳ căng thẳng. Một vụ Thiên An Môn thứ nhì sắp sửa xảy ra trong cái nôi Cộng sản? Nhưng sau đó, lực lượng “đảo chánh” rút lui trước khí thế của đám đông dân chúng quyết tâm bảo vệ nền Dân chủ non trẻ vừa mới thành hình. Chế độ Cộng sản coi như cáo chung! Trước ống kính truyền hình, Boris Yeltsin đứng trên chiến xa bên ngoài toà nhà Quốc hội đọc bài diễn văn trong đó có một câu để đời “**Cộng sản không thể nào sửa chữa mà cần phải đảo thải nó**”. Cả thế giới thờ phào nhẹ nhõm. Thành trì Cộng sản đã thực sự sụp đổ từ đây! Chấm dứt 40 năm chiến tranh lạnh mấy lần suýt hủy diệt nhân loại bởi vũ khí hạt nhân.

Hiện nay Hoa Kỳ đang thay đổi chính sách tại Á Châu và nhất là tại Đông Nam Á. Hoa Kỳ đã có thái độ cứng rắn hơn với Trung Cộng trong khi xích lại gần hơn với Việt Nam. Mọi người Việt từ quốc nội cho đến khắp mọi nơi trên thế giới cùng bày tỏ niềm hân hoan và hy vọng cho cuộc liên minh và đối đầu mới này. Tuy nhiên, chúng ta vẫn hoài nghi về tính khả thi này của CSVN. Đây là một chế độ chuyên chế, độc tài toàn trị và cực kỳ tham nhũng. CSVN muốn kéo dài thời gian thống trị hết đời con sang đến đời cháu vinh thân phì gia nên ngày càng lệ thuộc Trung Cộng và càng tỏ ra nhu nhược đốn hèn. CSVN chấp nhận thà mất Nước chứ không để mất Đảng!!! Rất khó cho cấp lãnh đạo CSVN phải hy sinh quyền lực và đời sống vương giả cho nền độc lập vững bền của dân tộc bằng cách bước ra khỏi quỹ đạo Trung Cộng. Sau đại hội 11, đảng CSVN cũng vẫn ở vào vị trí chực hầu như từ trước đến nay vì các lý do sau:

- Chưa có một lãnh tụ CSVN nào đủ tầm vóc thực hiện đổi mới như Mikhail Gorbachev qua Perestroika và Glasnost. Người lãnh đạo đó phải dám nói “không” với CS Trung Hoa và thực hiện đúng mức chính sách liên kết với Hoa Kỳ và Đông Nam Á để bảo vệ tổ quốc. Phải chấp nhận có tiếng nói đối lập và lắng nghe đối lập. Phải bỏ điều 88 bộ Luật Hình sự dùng để khép tội những nhà bất đồng chính kiến và để đàn áp các bloggers. Người lãnh tụ đó phải có bản lãnh và can đảm từ chức như Gorbachev đã làm khi Liên bang Xô viết tan rã. Một vài nhà phân tích ngoại quốc cho rằng Nguyễn Chí Vịnh có thể đóng được vai trò này. Tuy nhiên, hầu hết mọi người Việt Nam cả trong lẫn

ngoài nước đều rất hoài nghi về tâm địa và thủ đoạn của Vịnh. Không khéo đây là một Lê Chiêu Thống tân thời sẵn sàng đem dâng sơn hà cho giặc... Phải chờ sau đại hội 11 để Vịnh chính thức vào Trung ương đảng và sau đó được đề cử vào Bộ Chính trị. Nhưng phần chắc là vận mạng dân tộc sẽ thế thảm hơn nhiều trước thành tích của Vịnh trong Tổng cục 2 (tình báo quân đội) và những thập thò trao đổi tin tức với Cục Tình báo Hoa Nam.

- Cấp lãnh đạo CSVN chưa sẵn sàng từ bỏ quyền lực để chấp nhận một lãnh tụ kiểu “Boris Yeltsin Việt Nam”. Điềm qua các thành phần lãnh đạo CSVN tham gia đại hội 11 sắp tới, ta chỉ thấy xoàng xĩnh, không một khuôn mặt sáng giá nào có thể mạnh dạn đứng ra bảo vệ sự độc lập của Quốc hội (dù đó chỉ là Quốc hội bù nhìn được đề cử bởi Mặt trận Tổ quốc). Quốc hội CSVN phải thực sự giám sát việc làm của đảng CSVN. Phải lắng nghe ý kiến của giới trí thức và chuyên gia Việt Nam cả trong lẫn ngoài nước. Các vấn đề lớn như dự án Bauxite rất nguy hại cho an ninh quốc phòng, môi trường và cả về kinh tế. Cho thuê đất đai biên giới và rừng đầu nguồn, hủy diệt thảm thực vật gây ngập lụt cho hạ lưu và có nguy cơ mất luôn phần đất cho thuê vì dân Tàu định cư vĩnh viễn trên đất đó. Dự án Đường sắt Cao tốc vay mượn phải trả đến đời con cháu cũng chưa dứt... Quốc hội đó phải có trách nhiệm và biện pháp bảo vệ lãnh thổ, lãnh hải và hải đảo như Hoàng Sa và Trường Sa, vô hiệu hoá các công hàm ngoại giao và hiệp định biên giới mà chính quyền CSVN đã ký kết với Trung Cộng... Tóm lại Quốc hội đó phải có thực quyền để bảo vệ quyền lợi cho dân tộc Việt Nam chứ không phải làm bình phong cho đảng CSVN để bề thao túng.

Chắc chắn là chế độ CSVN phải sụp đổ. Nhanh hay chậm tùy hoàn cảnh và thời cơ. Nhưng nếu CSVN không sụp đổ một cách ôn hòa theo cách thế của Liên Xô vì thiếu lãnh đạo tầm cỡ và có bản lĩnh, thì mô thức sụp đổ tương tự nào có thể xảy ra cho CSVN? Sau đây là những vấn nạn của chế độ này và các hệ quả của nó đưa đến mô hình sụp đổ:

1. Lòng dân căm phẫn vì “Đại họa Mất nước”

Chúng ta vẫn có lý do khi tin rằng tập đoàn lãnh đạo CSVN từ thượng tầng cho đến các cấp vẫn “mũ ni che tai”, lo tom góp tài sản riêng cho gia đình, dòng tộc để chuyển ra nước ngoài. Họ ý thức rất cao một phong

trào quần chúng trên địa bàn rộng lớn sẽ nổ ra bất cứ lúc nào. Lòng dân đang nung nấu là vấn đề không thể chối cãi hay che giấu được. Với bản chất ươn hèn với ngoại bang nhưng lại tham tàn và bạo ngược với quần chúng nhân dân, đảng CSVN sẽ không đủ can đảm chọn thái độ tích cực bảo vệ Tổ quốc và cải tổ chế độ cho một nền móng Dân chủ Pháp trị vững bền. Chắc chắn sau Đại hội 11, CSVN lại càng thêm bộc lộ tính nò bộc đối với người thầy và cũng là ông chủ lớn Trung Quốc. Đảng CSVN không có những cá nhân đầy đủ bản lĩnh như Gorbachev và Yeltsin nên vấn đề chuyển giao quyền lực êm thấm sẽ vô phương xảy ra. Sẽ có một sự liên kết rộng rãi để hình thành một khối đại thể dân tộc trước “Đại họa Mất nước” (2).

2. Cuộc sống người dân ngày càng lâm than khổ khổ:

Do nạn lạm phát phi mã, tình hình đời sống của giới bình dân và quảng đại quần chúng cực kỳ bi thảm (3). Thống kê chính thức của nhà nước CSVN cho biết lạm phát tăng 11% các mặt hàng, riêng thực phẩm tăng 15%. Nhưng thực ra theo thống kê không chính thức của người dân cho thấy nhiều mặt hàng đặc biệt là thực phẩm đã tăng lên đến 50%. Nạn lạm phát tại Việt Nam phần lớn do dân chúng không tin tưởng vào thị trường và giới chức có thẩm quyền cấu kết gian thương đầu cơ tích trữ tạo lợi nhuận riêng. Cộng thêm hối xuất đô la lên do các “đại gia” bỏ tiền mua đô la nên tiền Việt Nam xuống giá 17% (giá chính thức ngân hàng công bố nhưng không có đô la để đổi), thị trường chợ đen chênh lệch trên dưới 30%. Chính phủ vội vã tăng lãi xuất lên (thông báo chính thức 9% và có thể cao hơn nữa) để chặn đứng lạm phát. Đây là quyết định sai lầm tệ hại nhất khi bắt chước FED của Hoa Kỳ, thay vì chặn đứng tệ nạn đầu cơ. Hành động tăng lãi xuất đó cũng chặn luôn đà tăng trưởng kinh tế vốn dĩ đã ề uột rồi! Đời sống nhân dân càng khó khăn gấp bội bởi sự tối tăm của các chính sách kinh tế ngu muội và sai lầm. Hồ cách biệt giàu nghèo giữa giới đặc quyền đặc lợi và quảng đại quần chúng càng chênh lệch hơn bao giờ hết. Đại đa số người dân lao động nghèo khó đang vật vã bán thân vì miếng cơm manh áo. Lòng căm phẫn dâng cao đến mức độ người dân khó thể nào tiếp tục chấp nhận được.

Hàng triệu công nhân làm việc cho các công ty cả nội địa lẫn ngoại quốc đang bị bóc lột sức lao động một cách tàn tệ và bị chèn ép, hành hạ bởi giới chủ nhân ngoại quốc hàng ngày.

Dưới sự giám thị và tiếp tay đàn áp của chính quyền, qua sự móc ngoặc giữa “công đoàn nhà nước” với giới chủ nhân, nhân công chịu đựng không khác gì một cỗ hai trùng. Tráng trợn nhất là đạo luật cấm công nhân đình công đi ngược lại mọi công pháp quốc tế và là đòn chí mạng đánh vào công nhân vì sự tự vệ duy nhất của họ là đình công !!! Bảo vệ chủ nhân ngoại quốc đàn áp chính người dân của mình: Đảng CSVN hiện hình là đảng Mafia phần dân hại nước.

Thêm vào đó, mấy chục triệu nông dân đang khốn khổ vật vã đói khát trên vựa lúa do chính công sức mình tạo nên. Tại sao nông dân nghèo túng và đói khổ như vậy? Đó là do chính sách cho vay khắt nghiệt của ngân hàng nhà nước và chính sách thu mua đầy dẫy bất công. Khi cho nông dân vay vốn để mua giống, phân bón, thuốc sâu rầy và nhiên liệu v.v... nông dân phải chịu tiền lời cao và các hợp đồng ràng buộc. Khi thu hoạch, giá cả bị kèm lại có chủ ý và nông phẩm được thu mua rẻ mạt bởi tư nhân vì tập đoàn nhà nước... không đủ kho chứa! Chưa kể lệ thói quan liêu vô trách nhiệm của các “Tổng Công ty” khi ký hợp đồng cung cấp gạo và nông phẩm giá rẻ cho ngoại quốc làm thiệt hại nông dân mình. Góp phần đánh gục nông dân là thiên tai, bão lụt, hạn hán, sâu rầy mà không được chính quyền quan tâm trợ giúp. Có thời đại nào trong lịch sử Việt Nam mà con cái của nông dân phải bị bán đi làm tì thiếp, nô lệ tình dục và làm lao nô khắp nơi trên thế giới vì nghèo đói? Duy nhất chỉ có thời đại Cộng sản mới sản sinh những tai họa quái đản cho dân lành.

3. Chính sách sai khiến, đàn áp trí thức và tôn giáo:

Đảng CSVN lo sợ giới trí thức và tôn giáo lãnh đạo toàn dân nổi dậy chống lại chính quyền nên đã sử dụng triệt để công an và những phần tử bất hảo, vô thần, đàn áp những nhà trí thức bất đồng chính kiến và các lãnh tụ tôn giáo, làm cho nhân tâm càng thêm công phẫn. Sức chống đối càng thêm được tập trung và quyết liệt hơn khi thời cơ đưa tới. Sẽ có một cuộc Cách mạng Toàn dân! Một phong trào quần chúng liên kết nhau lan rộng trên bình diện toàn quốc chống lại bạo quyền để bảo vệ đất nước. Đảng CSVN sẽ bị phân hóa và bị vỡ ra làm hai hay nhiều mảnh là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Ta có thể nhìn thấy được rõ ràng, chỉ cần một biến cố gây tác động nhân tâm rộng lớn, hoặc một sự đàn áp thô bạo sẽ như một mồi lửa dấy động mọi thành phần nhân dân.

Những người đang bất mãn đòi sống nhọc nhằn nghèo khó và căm ghét chính quyền. Giới trí thức và những nhà hoạt động Dân chủ cùng tập thể thanh niên sinh viên nếu biết vận dụng quần chúng nhân dân thì các lực lượng công nhân, nông dân sẽ là nòng cốt đứng lên lật đổ bạo quyền. Tiếp tay để tạo cuộc Cách mạng Quần chúng là các khối giáo dân Công giáo, Phật giáo, Tin lành, Hòa Hảo... Lực lượng sinh viên học sinh HS-TS-VN, các tổ chức Dân oan và quảng đại quần chúng sẽ cùng tham gia. Tổ chức chính đảng quốc gia sẽ cùng sát cánh với các lực lượng nhân dân để tạo nên cuộc Cách mạng Toàn dân. Các chính đảng và tổ chức đấu tranh tại hải ngoại sẽ vận động Quốc tế yểm trợ phong trào Dân chủ của nhân dân Việt Nam, vận động Quốc tế để cùng áp lực Trung Cộng không được can dự vào nội bộ Việt Nam giải cứu đàn em. Đồng bào hải ngoại sẽ sát cánh cùng quốc nội yểm trợ mọi phương tiện đấu tranh giải trừ quốc nạn Cộng sản...

Xem ra cuộc Cách mạng Toàn dân của Việt Nam sẽ mang màu sắc tương tự một cuộc nổi dậy của nhân dân Romania chống chế độ độc tài Cộng sản, lật đổ và xử tử hình nhà độc tài Nicolae Ceausescu. Rất khó cho Việt Nam có được cuộc cách mạng nhưng như là một diễn biến hòa bình, hay một cuộc cách mạng màu do bởi sự ngoan cố và tham lam vô độ của đảng CSVN. Một cuộc Cách mạng Toàn dân có lẽ sẽ là giải pháp thích hợp nhất để bảo vệ giang sơn gấm vóc do cha ông để lại. Đây là lúc từng đảng viên đảng Cộng sản Việt Nam nên sám hối, trở về với dân tộc. Bài học của đảng Cộng sản Liên Xô được “hạ cánh an toàn” nhờ không đàn áp nhân dân khốc liệt như đảng Cộng sản Romania đáng để cho người Cộng sản Việt Nam suy ngẫm.

Chú thích

- (1) Bản Tuyên ngôn QT Nhân quyền
- (2) DVD “Đại Họa Mất Nước” do Đại Gia đình Nguyễn Ngọc Huy thực hiện:
- (3) Lạm phát tại Việt Nam 2010

TỰ DO NHÂN TÍNH VÀ TỰ DO THỨ TÍNH

.....Ngô Nhân Dụng 03-01-2011.....

Những ngày cuối năm, tôi mới đọc một bài của Tu Wei-ming viết về Yen Yuan (Nhan Nguyên), một triết gia người Trung Hoa đời nhà Thanh. Ông sinh năm 1635, một thế hệ sau những Hoàng Tông Hy, Cố Viêm Vũ, nhưng không được nổi danh như hai vị đại Nho này.

Cho tới đầu tk 20, Lương Khải Siêu “khám phá” ra và tán dương những tư tưởng của ông mà Lương gọi là “thực tế, thực dụng chủ nghĩa.” Nhan Nguyên là người dám công kích những ý kiến của Trình Dị - Chu Hi đời Tống vì thấy là phù phiếm; trong lúc giới trí thức chung quanh và nhà nước quân chủ vẫn tôn sùng các lý thuyết đó như giáo điều. Ông chủ trương phải chú trọng đến thực hành, phải thực tập các tiêu chuẩn đạo lý. Ông suốt đời không ra làm quan, có lúc làm ruộng để sống, rồi bốc thuốc, dạy học.

Trong bài báo này tôi sẽ không dám làm phiền quý vị độc giả về những trước tác và tư tưởng mới mẻ của Nhan Nguyên, như Giáo Sư Tu Wei-ming (Đỗ Duy Minh, đọc lỗi Việt Nam) đã trình bày. Chỉ muốn kể một câu chuyện về ông rất đáng nhớ. Năm Nhan Nguyên 15 tuổi, bố ông đã bị mất tích từ lâu, mẹ đã tái giá, ông nội lo cho tương lai cháu cho nên dứt tiền các học quan trong huyện, xin cho cháu được qua kỳ khảo hạch để chuẩn bị đi thi. Khi biết chuyện ông nội đã đi hỏi lộ cho mình kiếm được một mảnh bằng, cậu bé 15 tuổi đã bật khóc. Cậu nói: **Tôi thà làm một anh dốt chữ thật còn hơn làm một anh hay chữ giả!**

Sống thật, không sống giả, đó quả là một châm ngôn dễ hiểu nhưng khó thực hành, nhất là ở Việt Nam bây giờ. Nhà giáo Hà Sĩ Phu đang ở Đà Lạt gần đây đã bàn về thứ “Văn Hòa Mặt Dày,” nhân một bài nhan đề như vậy trên mạng Bô-xít Việt Nam. Ông viết, “Thứ ‘Văn hóa mặt dày’ sơ dĩ vãng vào được vì

có một hệ thống công khai nuôi dưỡng nó, (lúc chịu đòn cũng chỉ là đòn giơ cao đánh khẽ), trong khi ‘đối thủ’ của nó là một nền văn hóa biết xấu hổ, biết đau khổ (về tình trạng thua kém, về tình trạng lệ thuộc, đáng tui nhục của nhân dân mình, của đất nước mình) lại đang ở vào thế bị lép vế, bị áp chế, càng yêu nước càng bị người đại diện cho nước đánh đòn”.

Hà Sĩ Phu viết bài trên trước khi có tin 16 quan chức tỉnh Hà Giang, trong đó có ông chủ tịch Nguyễn Trường Tô đã được tha, không bị truy tố gì cả trong khi hai nữ sinh trong số các nạn nhân vẫn bị đưa ra tòa về tội môi giới. Nhưng Hà Sĩ Phu đã bàn trước: Phải thương, rất thương các cháu gái nhỏ đang thành những nạn nhân khốn khổ do “lũ” người “lớn” tạo ra, và thả các cháu Hằng, cháu Thúy ra ngay mới phải! Nhẹ tay với thủ phạm nhưng nặng tay với nạn nhân là nghĩa làm sao?

Quả thật, hai cô học trò bị tố tội môi giới năm nay mới 18, 19 tuổi. Trong thời gian mà hai cô bị tố đã làm nghề môi giới đưa các bạn gái cùng trường tới hiến cho các quan chức trong tỉnh, các cô bé này chưa đến tuổi thành niên để làm bất cứ nghề môi giới nào, dù môi giới đưa tiền hối lộ, môi giới ở thị trường chứng khoán hay trong mạng lưới nhận của ông Mã Giám Sinh hiệu trưởng Sầm Đức Xương. Nhưng các quan đầu tỉnh thì được coi như vô tội, còn hai cô học trò con nhà dân dã thì sẽ bị kết tội. Sống **thật** khổ, sống **giả** sướng!

Nguyên nhân cảnh suy đồi về đạo lý này, Hà Sĩ Phu nhìn thấy trong hệ thống chính trị. Trong mỗi con người chúng ta, ông thấy có phần người thật và phần thú vật. Một chế độ chính trị bóp nghẹt không cho phần con người được tự do (tự do tư tưởng, tự do phát biểu, tự do chọn người cai trị bằng lá

phiếu, vân vân) thì phần con thú trong mọi người được tự do nhiều hơn, không còn gì ràng buộc nữa.

Hà Sĩ Phu viết: “Những hiện tượng Nguyễn Trường Tô, Hoàng Thùy Linh, hiện tượng bạo lực học đường, bạo lực xã hội, nữ sinh lỏa lồ đánh nhau (mà còn quay phim) đưa clip lên mạng... chỉ là những ví dụ nhỏ trong hệ thống thiếu tự do nhân tính của một nền dân chủ, dẫn đến phát triển tự do thú tính hoang dã. Một cách tự nhiên, con ‘thú’ lớn vạch đường cho những con ‘thú’ nhỏ, noi gương nhau cả thôi.”

Phát triển Tự Do Thú Tính trong khi đàn áp Tự Do Nhân Tính, tạo nên một nền Văn Hóa Mặt Dày, không những dẫn tới một xã hội vừa vô đạo lý vừa bất công, mà còn đưa đất nước tới chỗ suy yếu, khi tất cả xã hội phải sống hoàn toàn bằng giả trá, mạo hóa, gian manh, lừa dối. Chế độ ở nước ta hiện nay tên là gì? Họ gọi là Xã hội Chủ nghĩa. Đảng cầm quyền tự gọi là đảng Cộng sản. Nhưng ngay cả các đảng viên Cộng sản cũng biết, từ cách suy nghĩ đến các hành động của những người đang nắm quyền trong tay, và đang chuẩn bị nắm quyền thêm 5 năm nữa, họ không có gì liên quan đến chủ nghĩa CS của ông Karl Marx cả. Ai cũng thấy, chế độ xã hội và kinh tế thực sự ở nước ta bây giờ là một chế độ tư bản, mà là thứ kinh tế tư bản thời hoang dã, trước đây vài thế kỷ, trước khi ông Karl Marx đề ra những phân tích của ông.

Trong một trăm năm kể từ khi ông Karl Marx viết bản tuyên ngôn Cộng sản, chính nền kinh tế tư bản mà ông phân tích đã thay đổi. Bản chất của nền kinh tế đó không thay đổi: Kiếm lợi. Tối đa hóa doanh lợi. Nhưng con thú trong mỗi người là lòng tham không còn được tự do như thời hoang dã nữa. Bao nhiêu thứ luật lệ đã được loài người đặt ra để kềm chế lòng tham. Cho nên mới có những luật lệ cấm kết bè đảng để chiếm độc quyền; những luật lệ bảo đảm tự do lập công đoàn, bảo vệ người lao động; những luật lệ kiểm soát thực phẩm, thuốc men, bảo vệ sức khỏe và sự an toàn của người tiêu thụ, vân vân và vân vân. Mỗi lo của nhân loại là làm sao hạn chế

những Tự Do Thú Tính.

Chế độ kinh tế tư bản đã thay đổi không phải vì lòng từ thiện của các nhà tư bản. Sự thay đổi đạt được là do người dân đã tranh đấu để được tự do. Có như vậy thì những quyền Tự Do Nhân Tính mới có cơ hội nảy nở và được tôn trọng. Sức mạnh của kinh tế tư bản là tự do cạnh tranh. Không có tự do ganh đua nhau thì kinh tế không thể tiến. quyền tự do kinh tế lại phải gắn liền với quyền tự do chính trị. Vì nếu anh không được tự do về chính trị thì có cái gì bảo đảm là quyền tự do kinh doanh của anh không bị xâm phạm? Đến lúc nào thì những kẻ có quyền thế sẽ không tha mà bắt đầu chiếm đoạt tài sản do anh tạo ra?

Gần đây ông Vũ Cao Đàm cùng mấy người bạn đã đưa lên mạng [một bài về ông Trần Xuân Bách](#), viết nhân ngày giỗ đầu của ông. Trong các cuộc gặp gỡ, thảo luận với các nhà chuyên môn về kinh tế và chính trị, ông Trần Xuân Bách đã đi tới ý tưởng là phải thay đổi cả về kinh tế lẫn chính trị. Ông tên thật là Vũ Thiện Tuấn quê tại xã Nam Ninh, Nam Định, đã làm Bí thư trung ương đảng và Ủy viên Bộ Chính trị, nhưng sau khi thấy Cộng sản sụp đổ ở Đông Âu ông đã tính ngộ. Theo ông Vũ Cao Đàm thuật lại thì ông Trần Xuân Bách đã thấy rằng "...đã đa thành phần kinh tế, mà anh gọi là 'đa nguyên kinh tế,' thì tất yếu sẽ dẫn đến 'đa thành phần' trong xu hướng chính trị, mà anh cũng thẳng thắn gọi là 'đa nguyên chính trị'". Ngoài ra, ông Vũ Cao Đàm kể, "anh (Trần Xuân Bách) đưa ra nhận định khái quát: Thị trường và đa nguyên là những thành tựu nổi bật của nhân loại". Chế độ Cộng sản xóa bỏ thị trường, đàn áp chủ trương đa nguyên, Trần Xuân Bách đã nhìn ngược lại. Ngày mai là ngày giỗ ông, nhắc lại những ý kiến của ông do những người thân cận kể lại, để ghi nhận không phải người Việt Nam nào đã bước vào con đường công danh Cộng sản cũng tự từ bỏ trí suy nghĩ và lòng khát khao muốn sống lương hảo.

Có thể nói ông Trần Xuân Bách không cần phải nghiên cứu kinh tế học mà chỉ cần dùng lương tri của

con người bình thường cũng thấy được là kinh tế thị trường chỉ có thể phát triển tốt đẹp khi đi cùng chế độ tự do dân chủ. Còn như bây giờ, kinh tế Việt Nam nằm trong tay một nhóm quả đầu, họ thao túng thị trường kinh tế nhờ nắm chặt quyền hành chính trị. Khi nhìn vào chế độ gọi là Cộng sản ở nước ta bây giờ, thấy trong thực tế họ đang xây dựng một xã hội tư bản giả, thứ tư bản thời hoang dã trước đây 200 năm! Chính trong tình trạng đó mà Tự Do Nhân Tính thì bị đè nén để nhóm quả đầu tiếp tục chiếm độc quyền. Còn Tự Do Thú TÍNH được thả lỏng cho vầy vùng vì cả xã hội phải sống giả dối. Trên đối dưới, dưới đối trên, tất cả đồng lõa gọi tên nhau là Cộng sản nhưng ăn cắp và hời hợt theo lối tư bản thời hoang dã. Luân lý suy đồi vì một lý do mà Soljenytsin đã từng nêu ra: Một chế độ độc tài với một guồng máy đàn áp bao giờ cũng phải kèm theo một guồng máy nói dối. Guồng máy nói dối đó gọi là Ban Tuyên huấn, Tuyên giáo hay là Ban Văn hóa, Tư tưởng, những cái tên càng đẹp để thì tính chất gian dối càng lộ liễu, không người dân nào không thấy là đối trá. Nhưng cuối cùng bao nhiêu người vẫn phải ngậm miệng sống hòa theo tự do thú tính, nhắm mắt không thấy nhân tính của mình bị mất tự do. Vì sống thật thì khó, sống giả thì dễ!

Chỉ còn vài tuần lễ nữa, đảng Cộng sản Việt Nam lại họp đại hội.

Chắc không ai trong đại hội đó dám nói như lời cậu bé 15 tuổi Nhan Nguyên hơn ba thế kỷ trước: Thà rằng làm tư bản thật còn hơn làm Cộng sản giả!

Chế độ cai trị của nhà Thanh rất khắc nghiệt nhưng họ vẫn phần nào tôn trọng vai trò của các nhà trí thức. Vua Mãn Thanh muốn tập trung sách vở để dễ kiểm soát, nhưng chưa đến nỗi cấm tuyệt các nhà Nho không cho ai được tự do viết nữa. Cho nên mới có những người như Hoàng Tông Hy, đã đề xướng một cách tổ chức xã hội có thể coi là mang tính chất phân quyền và hiến định, với mục đích giới hạn quyền hành của vua quan. Cho nên, Nhan Nguyên dám chỉ trích cả lý thuyết chính thống Trình Chu mà không bị ngăn cản. Nếu sống vào thế kỷ 21 này họ chắc sẽ trở thành những người làm "blog" như Điều Cày, như Mẹ Năm!

Nhan Nguyên cả đời không dính tới quan trường mà chỉ ngồi nhà dạy học, viết sách; trước khi mất năm 1704, ông còn dặn bảo các học trò: "*Hãy cố học, thực tập, và sống sao cho hữu ích*". Thanh niên Việt Nam bây giờ có được thầy giáo, cô giáo dạy như thế hay không?

Học được đúng lời khuyên đó, các em sẽ biết hổ thẹn, không còn sống theo Tự do Thú tính nữa. Sẽ có ngày các em học sinh sẽ đứng lên đòi những Tự do Nhân tính. Để sống hữu ích.

Nguồn: báo Người Việt.

CÁCH ĐÂY 65 NĂM chính tổ đã đi bầu!!!

— Tô Hải, Phán đấu kỳ 32, 08-01-2011 —

Nè! Mấy anh, mấy chị viết báo Đảng, mấy anh chị biên tập, xướng ngôn viên Đài, Tivi, các anh, chị được lệnh viết và "lên giọng" về ngày kỷ niệm 6 tháng 1 năm 1946 sao các anh chị không dám lên tiếng: "Ngày ấy chúng em chưa ra đời! Xin cho em được rút lui để khỏi mang tiếng nói "phét", nói bừa, nói "theo chỉ đạo"... với mục đích lừa ...con nít!"

Vấn biết là xưa nay viết cái gì? Viết thế nào? Thậm chí dùng từ gì? Chạy tí ra sao? Xếp trang in, khổ chữ kiểu nào? các cháu, các em cũng không có quyền nhưng, ít ra, viết về một sự kiện lịch sử có thật mà mình không hề biết thì... ít nhất, cũng có quyền từ chối khéo chứ? Hãy nhường cho các vị chức sắc trong "Hội đồng Khoa học Lý luận Chính trị Trung ương" đứng ra chịu trách nhiệm với toàn thế giới về những gì họ tuyên bố huênh hoang dù chính họ, ở thời điểm đó cũng ...chưa ra đời hoặc mới chỉ là những chú bé mặc quần thũng đít lên 2 lên 3 là hết nước!

Bị nghe, bị đọc quá nhiều những “siêu đại ngôn”, bị nói dối công khai trắng trợn, xuyên tạc cả ý nghĩa, mục đích, nội dung lẫn hình thức cái ngày bầu cử Quốc hội đầu tiên của đất nước này (6-1-1946), tớ, phần vì thấy nó chướng tai gai mắt quá, phần vì thấy có trách nhiệm của một nhân chứng lịch sử phải “đính chính” ngay lịch sử dùm các nhà làm sử (như chủ tịch Nguyễn Minh Triết mới yêu cầu), tớ xin đính chính mọi sự bóp méo lịch sử bằng những gì từng nhớ được như sau:

HOÀN CẢNH RA ĐỜI CỦA QUỐC HỘI KHOÁ I

- Ngày 2-9-1945, cùng với sự ra đời của bản Tuyên ngôn Độc lập là sự ra mắt của một Chính phủ cách mạng lâm thời với thành phần đa số là những nhân vật tên tuổi của chính phủ Trần Trọng Kim, với một tổ chức ban bệ của chính phủ này bàn giao lại. Tất cả những biến chuyển trên, báo chí thế giới lúc này đều gọi là 1 cuộc đảo chính “bất hợp pháp”!

- Sau gần 4 tháng cố gắng đoàn kết mọi lực lượng cách mạng (Việt Quốc, Việt Cách, Không Đảng Phái) trong một chính phủ chống nhau, thậm chí vu cáo, chửi nhau công khai, tiến tới thủ tiêu nhau bí mật, công khai (vụ Ôn Như Hầu, vụ báo “Việt Nam” của Quốc Dân Đảng ở đường Quan Thánh).

- Chủ tịch Hồ Chí Minh long trọng tuyên bố trước quốc dân và quốc tế: giải tán đảng Cộng sản Việt Nam....

- Nhiều vụ thương thuyết “chia ghế” cho mọi thành phần chống đối nhau dưới khẩu hiệu “một chính phủ đoàn kết, đoàn kết và dân chủ” để chúng tỏ với thế giới rằng nước Việt Nam thật sự đã có một chính phủ và “thật sự” đã trở thành một nước độc lập, đa đảng, không Cộng sản.

Thế nhưng, 4 tháng trôi qua.... Chẳng có một chính phủ nào trên thế giới công nhận cái “Chính phủ, đoàn kết dân chủ Việt Nam” này cả, kể cả các nước xưa nay ủng hộ nền độc lập của các thuộc địa như Mỹ, Liên Xô, Hội Quốc Liên với nghị quyết “Phi thuộc địa hoá” (lúc này Trung Hoa Cộng sản chưa ra đời). Một chuyện hiếm có xảy ra đối với các thuộc địa sau này, bằng mọi con đường đều đi đến độc lập, rũ bỏ ách thống trị Thực dân, đều được thế giới công nhận ngay tức khắc.

- Trước tình hình nguy ngập đó, cuộc chiến tranh giữa ta và Pháp có thể nổ ra bất cứ lúc nào, việc “hợp pháp hoá” chính phủ Việt Nam chỉ còn một nước cờ cuối cùng, đó là tổ chức bằng bất cứ giá nào ngay một cuộc bầu cử Quốc hội bằng hình thức

tự do đầu phiếu, xây nên một quốc hội của toàn dân, gồm đủ mọi thành phần, không phân biệt xu hướng chính trị, giai cấp, đảng phái... Quốc hội này sẽ bầu nên một chính phủ mới, sẽ xây dựng một hiến pháp đầy đủ mọi thứ quyền tự do, bình đẳng chẳng thua kém gì bất cứ nước độc lập tự do nào (nay gọi là đa nguyên, đa đảng, cái mà bây giờ chỉ nói ra thôi cũng đủ a-lê hấpvào tù!).

CUỘC BẦU CỬ ĐÃ DIỄN RA NHƯ THẾ NÀO?

Lúc này, tớ là một anh Vệ Quốc Đoàn 19 tuổi, thừa tuổi đi bầu. Tớ thật hãnh diện khi đi bỏ phiếu cho người mà tớ thích. Tớ nhớ đơn vị đóng quân của tớ ở Phòng Quân nhu Bộ tư lệnh Chiến khu 3 có trụ sở tại số (?*) đường Cát Dài, Hải Phòng. Đơn vị bầu cử của cả Hải Phòng chỉ có 3 người được đề cử. Đó là nhà tư sản nổi tiếng Nguyễn Sơn Hà, tương Trương Trung Phụng (Việt Cách hay Việt Quốc gì đó) và nhà thơ Nguyễn Đình Thi. Cả đơn vị tớ, ngoài trường phòng Nguyễn Văn Sĩ thì chỉ có một ông đảng viên đảng Cộng sản mới từ Côn Đảo được thả về tên Ngô Kim Tài, còn lại tất cả đều là những chiến sĩ tạch tạch xè, mặt non choẹt. Trước ngày đi bầu 1 hôm, thủ trưởng cơ quan có triệu tập 1 cuộc họp (mà bây giờ chẳng biết ai còn, ai mất). Nhưng nếu những Lê Văn, Lê Kim Ường, Nguyễn Đăng, Trần Mạc, Vương Đình Hoàng, Vũ Phái..., ai còn sống mà chưa lủ lẩn chắc phải còn nhớ cái cảnh đồng chí Ngô Kim Tài của chúng ta sau khi phát biểu về ước mơ bao đời của đồng chí ấy (khi nằm trong tù Côn Đảo) về cái ngày được làm dân 1 nước độc lập, được tự tay bầu lấy chính quyền và xúc động nói lên “niềm vinh quang cay đắng” của đồng chí ấy. Hi sinh tất cả vì hạnh phúc của nhân dân kể cả hi sinh đảng Cộng sản của mình cho lợi ích cao cả, đoàn kết dân tộc. Nói xong, đồng chí ấy khóc mà khóc thực sự, khóc hu hu thành tiếng hẳn hoi... Thật tình lúc ấy bọn tạch tạch xè chúng tớ rất cảm kích và xúc động lây vì thấy tấm gương của những người Cộng sản quả là đáng nể! Hy sinh tất cả, kể cả tính mạng cho toàn dân tộc, nhưng khi cách mạng thành công, không ngần ngại nhường quyền cai trị đất nước cho những người tài giỏi hơn mình nắm quyền điều hành đất nước!

Hôm sau đi bầu, chúng tớ đều thật sự hân hoan, phấn khởi, thật sự tự do khi bàn nhau để anh này, gạt anh kia, chẳng hề có một ý kiến nào lãnh đạo, kể cả của đồng chí Tài, người đảng viên kì cựu tù Côn Đảo ăn cùng mâm

ở cùng phòng với chúng tớ. Chúng tớ đã tự nguyện, tự chủ, tự động, tự giác đồng lòng bầu cho hai người là nhà tư sản Nguyễn Sơn Hà và nhà thơ trẻ, sinh viên bị Tây đuổi học đến 5 lần bảy lượt do có tư tưởng chống Tây: Nguyễn Đình Thi.

Tớ cũng được biết các ông Hồ Chí Minh, Hoàng Văn Đức, Vũ Đình Hoè, Trần Duy Hưng, Nguyễn Văn Luyện, Nguyễn Thị Thục Viên đều trúng cử ở Hà Nội đúng như chúng tớ đã... “chăm”! Ở các tỉnh, thành phố khác cũng như ở các vùng nông thôn, nhân dân lúc này (95% không biết chữ) đều hân hoan đi... đánh dấu, điểm chỉ vào tên người nào mà bà con làng xóm đã mách cho là “Tốt đấy!”.

Tuy nhiên, ở miền Trung và miền Nam, việc bầu cử không hề suôn sẻ. Ngoài những khó khăn do Thực dân Pháp đã quay trở lại gây chi phối thì các mâu thuẫn giữa đảng phái, tôn giáo và chính giữa những người Cộng sản với nhau mà cuộc bỏ phiếu có nhiều khó khăn thậm chí có cả xương rơi máu đổ hoặc kết quả không... đúng như sự thật!

Tuy nhiên, một Quốc hội được bầu cử tự do, không bị áp đặt, không có “đảng cử dân bầu”, thật sự đã ra đời...

QUỐC HỘI ĐẦU TIÊN CỦA NƯỚC VIỆT NAM DÂN CHỦ CỘNG HOÀ CÓ GÌ ĐẶC BIỆT?

Theo con số chính thức được phổ biến thì: 89% nhân dân Việt Nam đều đi bầu. Tổng số đại biểu được bầu là 403 nhưng chỉ có 333 người được bầu còn lại 70 người là được “đặc cách” giành ghế: 50 cho Việt Nam Quốc Dân Đảng, 20 cho Việt Nam Cách Mệnh Đồng Minh Hội. Thường trực uỷ ban Quốc hội gồm: Trưởng ban Nguyễn Văn Tố, phó trưởng ban Phạm Văn Đồng, Cung Đình Quý, uỷ viên: Bùi Bằng Đoàn, Nguyễn Văn Chi, Dương Văn Dự, Hoàng Văn Đức, Đàm Quang Thiện, Nguyễn Tấn Di Trọng, Hoàng Minh Giám, Dương Đức Hiền, Tôn Quang Phiệt, Nguyễn Ngọc Bích....

Riêng 50 người của phe Quốc Dân Đảng với những cái tên như Nguyễn Tường Tam, Chu Bá Phượng, Vũ Hồng Khanh, Nguyễn Tường Bách,... và 20 người của Việt Cách với những cái tên như Nguyễn Cao Hách, Đỗ Đình Khôi, Nguyễn Hải Thần, Đàm Quang Thiện, Trương Đình Chi... những người mà Cộng sản ghét nhất cũng được chính phủ lâm thời giới thiệu vào Quốc hội thì đủ thấy vị thế của đảng Cộng sản lúc đó bị lép vế chừng nào!

Chỉ cần so sánh con số ước đoán

là 4% đại biểu quốc hội Cộng sản với con số 91% ngày nay, chỉ cần so sánh các cái tên vừa nêu trên trong “Chính phủ kháng chiến-kiến quốc” với con số 100% bộ, thứ trưởng thậm chí đến trưởng ban, trưởng phòng đều do các đảng viên Cộng sản nắm cả thời nay thì dù đưa trẻ lên 5 cũng thấy được: cái mà ông Nguyễn Phú Trọng nói là bước “nhảy vọt” về dân chủ của xã hội Việt Nam là **một sự chúi cha lịch sử** đến mức nào.

SỰ SUY THOÁI KHÔNG NGỪNG CỦA NỀN DÂN CHỦ SAU KHI BẦU QUỐC HỘI KHÓA I

Sau khi bầu xong Quốc hội khoá I, nhiệm vụ cấp tốc là phải bầu ra một “Chính phủ liên hiệp kháng chiến” với cố vấn tối cao là “công dân” Vĩnh Thụy. Quốc hội cũng bầu ra một “kháng chiến uỷ viên hội” do Võ Nguyễn Giáp làm chủ tịch và Vũ Hồng Khanh làm phó. Quốc hội cũng bầu cụ Nguyễn Văn Tố làm thường trực uỷ ban, thường trực Quốc hội (khi kháng chiến bùng nổ, cụ theo chính phủ chạy lên Việt Bắc bị Tây nhử dù bắn chết ngay trận đầu).

- Quốc hội cũng bầu ra một ban dự thảo hiến pháp gồm 11 người.

- Quốc hội cũng họp liên miên có khi đến cả 12g đêm để giải quyết hàng vạn mâu thuẫn, giải đáp hàng trăm câu hỏi được đặt ra gay gắt tại những cuộc họp sau đó. Chỉ riêng cuộc họp thứ 2 đã có 88 câu chất vấn. (Đầu có phải chỉ đến thời ông An, ông Trọng mới có “nhảy vọt” do có chất vấn!?)

Quá nhiều điều mới lạ cho 1 dân tộc ngàn năm Tàu đô hộ, 80 năm Tây cai trị. Mọi sự tranh chấp, đã kích, vạch xấu nhau ở “cơ quan quyền lực cao nhất” có đóng góp gì cho nền độc lập tự do mà sau này cái câu tuyên bố của chủ tịch nước được nhắc đi nhắc lại nhiều lần chính là câu: “Quốc hội này là 1 quốc hội đoàn kết, chính phủ này là 1 chính phủ của toàn dân tập hợp nhân tài không phân biệt đảng phái với mục đích tranh thủ sự ủng hộ của tất cả các nước”.

Đáng chú ý nhất là khi trả lời về lý lịch chính trị của mình cụ Hồ đã công khai tuyên bố trước thế giới “Tôi, Hồ Chí Minh không phải là kẻ bán nước. Tôi chẳng thuộc một Đảng phái nào... Tôi chỉ có một Đảng là ĐẢNG VIỆT NAM!” Nhưng than ôi! **Tất cả đều là công cốc!**

1/ Cả thế giới vẫn không ai thêm công nhận và vẫn coi cuộc đảo chính 19-8-1945 là bất hợp pháp vì trên thực tế chính phủ quân chủ lập hiến Bảo Đại Trần Trọng Kim vẫn đang tồn tại về mặt pháp lý!

2/ Quốc hội và chính phủ đoàn kết

cứ ngày một... mất đoàn kết! Người này người khác, đảng này đảng khác nối đuôi nhau ra đi! Hai đảng Việt Cách, Việt Quốc coi như đi tiên phong “bỏ của chạy lấy người” hoặc “mang của chạy theo người”. Lần lượt là các vị có tên tuổi, học vấn, vị trí xã hội cũng chào thua cái kiểu đoàn kết... chết người!

3/ Đặc biệt sau khi nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa ra đời (1949) thì Quốc hội khoá I (kéo dài mãi tới 15-7-1960) đã tự biến thành khoá Ib, Ic... khi nhân danh Quốc hội khoá I. Nói trắng ra rằng Quốc hội chỉ còn trên danh nghĩa và Đảng đã dần dần ra công khai khai dưới cái tên mới: “Đảng Lao Động”, nắm hết các vị trí quan trọng trong nhà nước (nhờ những năm 49-50 phát triển ồ ạt).

Nhờ có chiến tranh kéo dài và nhờ sự chỉ đạo của người đồng chí “môi hở răng lạnh”, Quốc hội khoá Ic đã thông qua cái chính sách “cải cách ruộng đất chấn chỉnh tổ chức” chết người, đập tan tành hai chữ đoàn kết giả hiệu để thay thế bằng con đường “đấu tranh giai cấp”!

4/ Cái số phận nước Việt Nam được hưởng tự do chỉ có đến năm đó. Một Quốc hội do dân bầu, không phải đảng cử, gồm nhiều đảng phái tham gia cũng chấm hết từ những ngày đó!

5/ Cuộc kiên định chủ nghĩa Mác-Lênin, học tập Staline, Mao Trạch Đông, thờ phượng ông Mác ông Lê cũng được kiên định lập trường từ đó. Tất cả những ai chống Đảng hoặc chỉ không đồng ý với một vài cá nhân có quyền lực cao nhất trong Đảng cũng có thể bị khai trừ khỏi Đảng hoặc... khỏi mặt đất như chơi!

6/ Đảng là tất cả, đảng là cha là mẹ, đảng là lẽ sống, đảng mang cho ta một mùa xuân, còn đảng còn ta, đảng là chính quyền, đảng là quốc hội, đảng là toà án... Đảng chỉ có đúng, Đảng là bách chiến bách thắng... Cho đến hôm nay không có cái chuyện ông X, ông Y nào đó không phải đảng viên, không phải Bộ Chính trị, không phải ban bí thư mà được phép nói đến chuyện dân chủ, nhân quyền! Lơ mơ chẳng có đường mà trốn đi như nhà vua Vĩnh Thụy, ông Nguyễn Tường Tam hay các ông Trương Trung Phụng, Nguyễn Hải Thần năm nào đâu!

Chuyện bầu bán có tờ tham gia xảy ra đã 65 năm! Ấy vậy mà tờ bỗng nhảy dựng lên khi thấy người ta lảo khoét về “bước phát triển nhảy vọt về thể chế dân chủ” khi kỷ niệm về những ngày này. Người ta ca ngợi sự lãnh đạo đúng đắn của đảng về thành tựu đạt được của Quốc hội nước ta,

cho nên tờ cung cấp một số tài liệu còn nhớ được này cho các bạn trẻ để các bạn tìm hiểu thêm.

Với tờ thì:

- Nếu Chính phủ lâm thời năm 45, Quốc hội khoá I năm 46 thực sự là một Chính phủ, là một Quốc hội đại đoàn kết dân tộc đa đảng, gồm những tài năng ưu việt nhất của đất nước...

- Nếu Chính phủ và Quốc hội khoá I nước ta không bị nhuộm đỏ một màu Cộng sản quốc tế, không miệng thì hô đoàn kết, tay thì phát động đấu tranh giai cấp tiêu diệt trí phú địa hào, không lấy chiến tranh làm động lực phát triển, không kiêu ngạo cách mạng đến mức tự cho mình là duy nhất giỏi, duy nhất đúng, là “đỉnh cao trí tuệ”, là không thể thay thế...

Thì Tổ quốc Việt Nam ta đâu có phải rơi vào cái cảnh “đường đi không đến” như ngày hôm nay!

Cuối cùng, tờ cũng có một lời khuyên đối với những kẻ đã không làm nên lịch sử thì đừng có bóp méo xuyên tạc lịch sử! Tội ác ấy, lịch sử chẳng có tha đâu!

<http://tohair.multiply.com/journal/it/em/37/37>

CẨM NANG YÊU NƯỚC SÁU BƯỚC TỰ PHÁT A, B, C, D, Đ, E

Tổ Quốc lâm nguy. Kêu gọi toàn thể Công dân Việt tộc nói bước Tiên nhân cứu Nước

Một là : **Âm thầm** theo dõi tin tức Chống Ngoại Xâm và tâm tư Đồng bào xung quanh.

Tìm đọc các tài liệu Yêu Nước, Dân chủ, Nhân quyền.

Hai là : **Bám sát** những người chọn lọc để : khơi sáng Lòng Yêu Nước, chuyển trao các tài liệu Yêu Nước, Dân chủ, Nhân quyền.

Ba là : **Cấu tạo** nhóm 3 người tự phát sáng kiến ra các hành động Yêu Nước : tham gia biểu tình ôn hòa...

Bốn là : **Dũng Cảm** viết khắp nơi các khẩu hiệu : 1) Dân Là Chủ. 2) Chống Giặc Tàu. 3) HS TS Việt Nam. 4) VN Đa Nguyên Đa Đảng. 5) Hoàng-Trường Sa của Việt Nam...

Năm là : **Đặt Liên Lạc** hoặc tham gia các Nhóm Yêu Nước trong và ngoài Tổ chức, quốc nội và hải ngoại.

Sáu là : **Ém người** vào mọi nơi tiến hành Mùa Hội Lớn **TOÀN DÂN CỨU NƯỚC !**

Hẳng lẽ TRỜI SẼ MỖI NGÀY MỘT TỚI

Bùi Quang Vơm 07-01-2011

Danh sách mà tờ báo Nhật, Asahi Shimbun, tiết lộ hồi giữa tháng 12-2010 thực chất là một tiết lộ cố tình từ Bộ Chính trị, một mặt để thăm dò và đo lường dư luận, nhưng một mặt cũng nhằm dập tắt tranh chấp, ngầm ý việc ăn chia sắp đặt “đã được giải quyết”.

Tuy nhiên, diễn biến bên trong vẫn chưa kết thúc, vẫn có thể còn thay đổi, nhưng hình như được thua đã rõ.

Tin cho biết rằng Nguyễn Bá Thanh không “đu phieu” vào Bộ Chính trị, nên không có ai thay Phạm Quang Nghị làm bí thư Hà Nội, để ông này lên nắm vị trí chủ tịch Quốc hội. “Đủ” hay không “đủ” tất nhiên không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nhưng cũng có tin nói rằng chính Phạm Quang Nghị từ chối không nhận. Vì Chủ tịch Quốc hội vốn chẳng có “cửa” gì, mà “quyền rơm vạ đá”. Muốn chứng tỏ uy quyền thì phải “chống lại Chính phủ”, nhưng chống lại Chính phủ thì Quốc hội chắc chắn bị “bỏ dơi”, ông truyền huyết thanh sẽ lập tức bị cắt. Trên thực tế, ngay cả lương thưởng của Quốc hội cũng là do Chính phủ trả. Bí thư Hà Nội, dù gần lửa, nhưng vẫn là “vua”. Ông lại là người vừa tái đắc cử với số phiếu vượt xa người kế cận. Cho nên, mặc dù có chỉ đạo “cân bằng Nam-Bắc”, ông vẫn “khiêm tốn” từ chối. Ông thừa biết, trong thời buổi “kinh tế thống trị, lý tưởng mất giá”, Quốc hội, thậm chí Tổng Bí thư, nếu không “cao tay” và không có “độc chiêu”, thì cũng chỉ là “cơ cấu”. Nông Đức Mạnh mang tiếng “Tổng” hai nhiệm kỳ, mà không định được số phận của “giả hoàng tử” Nông Quốc Tuấn. Thực quyền nằm trong tay Thủ tướng. Mạnh vì gạo!

Người ta nghĩ ngay tới Hồ Đức Việt, trưởng ban Tổ chức Trung ương, người có học hàm cao nhất và học hành tử tế nhất trong Bộ Chính trị, lại là hậu duệ của vị tiền bối Hồ Tùng Mậu, người có vẻ xứng đáng kế vị chủ tịch Hội đồng lý luận trung ương Nguyễn Phú Trọng. Nhưng không! Hồ Đức Việt bị loại một cách thảm hại. Không có một chỗ trống nào cho ông ta cả. Và một nhân vật lúc đầu được coi là tiềm năng, nay phải chấp nhận về hưu “non”. Chẳng hiểu bài học cay đắng bắt ngờ này của ông ta là gì. Có người nói vụ “bỏ

túc Anh ngữ” tại Nhật vừa rồi, ông đã “hành xác thiếu kiềm chế” bằng ngân quỹ của đề án 165. Có người nói ông đã thiếu khôn ngoan khi lạnh nhạt với phương án Nguyễn Chí Vịnh và Nông Quốc Tuấn. Có người lại cho rằng ông về là đúng, vì thứ nhất, ông không có hậu thuẫn “sân sau” từ hệ thống “đảng viên Giám đốc”, thứ hai, Vịnh, tức là Tổng cục Hai, đã thuộc về Nguyễn Tấn Dũng từ sau “thắng lợi ngoại giao” ASEAN. Làm tổ chức mà không có “công cụ” thì chỉ là “bàn cho vui”. Thay ông là Ngô Văn Dụ, Chánh văn phòng TW đương kim.

ít ai ngờ rằng con người được đưa vào vị trí thứ ba này lại là Nguyễn Sinh Hùng, phó thủ tướng thường trực. Ông này là tác giả của hầu hết các tập đoàn kinh tế nhà nước, nguyên bộ trưởng tài chính, khi Nguyễn Tấn Dũng còn là phó thủ tướng phụ trách Tài chính, tức là thủ trưởng trực tiếp. Ông lên phó thủ tướng khi những bê bối trong việc quản lý vốn ODA những năm 2005-2008 còn chưa được giải quyết. Ở vị trí phó thủ tướng, ông lại vẫn tiếp tục được Thủ tướng giao đặc trách các vấn đề tài chính. Người ta biết rõ rằng các vụ bê bối tham nhũng trong các tập đoàn, trong các dự án lớn của quốc gia chủ yếu có nguyên nhân từ quản lý vốn, cả ngân sách lẫn ODA. Luật “lại quả 2% giá trị giải ngân” là một thứ luật không thành văn nhưng là thứ “luật sắt” trong ngành Tài chính và Kế hoạch đầu tư do ông và Võ Hồng Phúc thiết lập. Chính vì vậy mà ông “phải đảm đương” trách nhiệm tái cơ cấu và tái phục hồi Vinashin, vì không ai biết rõ bệnh của nó bằng ông và khu vực kinh tế nhà nước là lãnh địa bất khả xâm phạm của Chính phủ. Người ta nói, trong chính phủ, ông là người hiểu và tâm phục Nguyễn Tấn Dũng. Nhưng cũng có người nói rằng, Nguyễn Sinh Hùng và Võ Hồng Phúc là “kiêu binh” trong đội ngũ chính phủ. Thủ tướng chỉ “ôn” hai “thằng cha này”.

Nhìn toàn cảnh cuộc chiến, có thể thấy rằng phe Chính phủ, tức là phe Nguyễn Tấn Dũng đã thắng. Nhiều người còn giật mình ngạc nhiên trước sự trùng khớp với những dự đoán trước đó.

Khi tái lời Đại biểu Nguyễn Minh Thuyết, Nguyễn Tấn Dũng, dù “thâm

trầm” cũng đã không kiềm chế được: “...còn khôn ngoan hay không thì tôi không biết nói thế nào”!!! Ngay sau đó, người ta đã linh cảm sự kết liễu vai trò Đại biểu của Nguyễn Minh Thuyết, và sự ra đi của Nguyễn Phú Trọng (dù là đi lên). Phải đưa ngay người của Chính phủ vào Quốc hội.

Việc tiết lộ của báo Asahi Shimbun về việc Nguyễn Tấn Dũng tiếp tục giữ ghế Thủ tướng đã khai tử mọi cuộc tấn công bằng hỏa lực Vinashin và dập tắt sự hoang mang đã có lúc mấp mé nguy cơ “trở cò” của “giới chủ doanh nghiệp đỏ”. Lực lượng “sân sau” này ngay lập tức “ra đôn”. Và không ai ngờ rằng đây mới thực là “lực lượng”. Chẳng trách, ở Mỹ người ta nói, chính giới tài phiệt gốc Do Thái mới là Tổng thống.

Nguyễn Phú Trọng và Trương Tấn Sang chỉ là một giải pháp tạm thời hay “quá độ”. Hai năm nữa, ngài Nguyễn “Lú” sẽ về hưu, và một cơ chế Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước, theo chủ trương “nhất thể hóa” sẽ đưa ngài Trương lên chức “cổ vấn”. Nguyễn Tấn Dũng sẽ cai trị ngai vàng. Đế quốc của ông ta đã lờ mờ hiện hình.

Nguyễn Chí Vịnh, người được thiết kế Bộ trưởng Quốc phòng, bắt đầu bằng vai trò “đại diện Đối ngoại của Quân đội” từ sau khi Nguyễn Tấn Dũng ký phong Trung tướng, bắt chấp ý kiến của Đại tướng Võ Nguyên Giáp, sẽ vào Trung ương đợt này. Và con đường dẫn đến Bộ trưởng đã được thu dọn từ cái chết đột ngột của Thượng tướng Nguyễn Khắc Nghiên, tổng tham mưu trưởng, người trước đó giữ vị trí đại diện đối ngoại Bộ quốc phòng.

Hai năm nữa, Phùng Quang Thanh sẽ thay Trương làm Chủ tịch, nếu chưa có “nhất thể” hóa. Và Nguyễn Chí Vịnh sẽ nắm quyền lực tuyệt đối của Quân đội nhân dân. Một năm nữa sẽ có chuyện bầu bổ sung Vịnh vào Bộ Chính trị.

Trong khi chuẩn bị cho Nguyễn Chí Vịnh, vị trí thứ hai trong Bộ Chính trị từ nay sẽ lại trả về cho Lê Hồng Anh, bộ trưởng Công an. Tất nhiên, vị trí thứ nhất từ nay là Nguyễn Tấn Dũng, dù không phải Tổng bí thư. Từ giờ trở đi, lý tưởng không còn giữ vai trò tột đỉnh nữa rồi. Quyền lực thuộc về người phân phát bổng lộc. Tức là phân phát cổ phần trong các công ty cả quốc doanh lẫn “giả” tư doanh.

Cùng với Nguyễn Sinh Hùng nắm Quốc hội, Nguyễn Chí Vịnh nắm Quốc phòng, Lê Hồng Anh nắm Công an, Lê Thanh Hải nắm Sài Gòn, Trần Văn Truyền nắm Ban Kiểm tra Trung Ương, thì dù có nhất thể hóa hay

không, thực chất, thiên hạ đã thu về một mối, gọn trong lòng tay của Nguyễn Tấn Dũng. Hai năm nữa, Hoàng Trung Hải với sự non yếu về trình độ và non nớt về kinh nghiệm, sẽ chỉ là thủ tướng thiên lôi.

Còn chuyện “vênh nhau” giữa Thủ tướng và Thống đốc Ngân hàng, chắc chắn sẽ được dàn xếp tức khắc. Chưa biết chừng Lê Đức Thuý, tác giả của vụ “tiền polymere” sẽ quay lại.

Nguyễn Chí Vịnh, “caporegime” của giới kinh doanh Quân đội. Nguyễn Sinh Hùng, “caporegime” của khối Kinh tế quốc doanh. Trên cùng là “Bố già” Nguyễn Tấn Dũng, trực tiếp nắm toàn bộ hệ thống Ngân hàng cổ phần và Tập đoàn tư nhân.

Có vẻ như tất cả đã được tính toán cận kề tới từng chi tiết từ ít nhất hai năm, sau suốt cả mười năm âm thầm nghiền ngẫm chờ thời. Quyền lực tuyệt đối sẽ đem lại sự thỏa mãn, nhưng cũng biến con người thành bạo chúa. Lịch sử xuất thân chấp vá sẽ trở thành nỗi hận.

Đám trí thức hợm hĩnh với học thức sẽ phải bị loại bỏ. Tất cả những kẻ nào giám “nghị luận” việc triều đình sẽ phải trị tội “khí quân”. Xưa nay, vị vua ít chữ nào cũng vậy. Tàn Thủy Hoàng từng đốt sách và chôn sống nhà Nho.

Quốc hội không phải chỗ để cho dân phê phán, chất vấn và yêu sách Chính phủ. Báo chí không phải chỗ để ai muốn nói gì thì nói. Không có đảng phái đối lập, không có báo chí tư nhân, không có đa nguyên chính trị. Đó là nguyên tắc bất di bất dịch. Nhưng có thể cũng không có cả Chủ nghĩa xã hội. Bởi vì, đám “Giám đốc đồ” đã có quá nhiều tài sản tư. Không thể quốc hữu hóa tư hữu được nữa. Giai đoạn “quá độ” là giai đoạn cần thiết để chuyển hẳn tài sản xã hội thành tài sản riêng của quan chức Chính phủ.

Công điện hỏa tốc số 2402/CĐ-TTg thủ tướng ký chiều thứ Năm 30-12 gửi tới các Bộ Công an, các tỉnh thành và tới các bộ Quốc phòng, Giao thông vận tải, Tài chính, Thông tin Truyền thông, Công thương và Giáo dục đào tạo yêu cầu phải: “*phát hiện, đấu tranh làm vô hiệu hóa âm mưu, hoạt động của các thế lực thù địch và phân động chống phá Đại hội Đảng toàn quốc lần thứ XI*”. Các thế lực “thù địch” ở đây, ngoài “dân chủ” ra còn ngầm chỉ cả trong nội bộ Bộ Chính trị, nội bộ Trung ương đảng, bất cứ ai, cũng phải bị nghiền nát.

Cùng với tờ báo “không đầu” Vnexpress, tờ Vietnamnet sau khi tập thể lãnh đạo “nghiêm túc kiểm điểm”, đã bầu chọn Nguyễn Tấn Dũng là

nhân vật năm 2010. Các bài đăng trên tờ báo này từ bảy giờ trở nên mờ mờ, nhạt nhạt, những phóng sự dở dang về “đất rừng biên giới” không ai bảo mà biến mất. Như vậy có thể thấy Vietnamnet đã bị “giải giáp” và tước đoạt vũ khí.

Một chiến dịch bịt miệng dân chủ thô bạo và tởm kém chưa từng thấy đang được tiến hành. Không một báo mạng nào, không một blog có tên nào không bị “trảm”. Bauxite.vn cũng bị dẹp gọn lại rồi.

Nếu nhớ lại, Nguyễn Tấn Dũng chính là kẻ giải tán Viện IDS, thì biết được rằng, sắp tới đây, mọi thứ gọi là trí tuệ sẽ không còn đất tồn tại.

Những tia sáng chập chững những ngày qua tưởng bình minh đang đến. Ai ngờ được rằng, trời đang mỗi ngày một tối.

Chẳng lẽ lại như vậy?! ♦♦♦♦

đến 19-01-2011 sẽ có 5 phần chính:

Phần 1 là nghi thức khai mạc, giới thiệu chủ tịch đoàn, thư ký đoàn điều hành 8 ngày đại hội và sau đó là ba bài phát biểu gồm diễn văn khai mạc do Nguyễn Minh Triết đọc; báo cáo chính trị do Nông Đức Mạnh đọc và Trương Tấn Sang sẽ đọc bản báo cáo kiểm điểm sự lãnh đạo, chỉ đạo của ban chấp hành trung ương khóa X. Phần này sẽ diễn ra trong ngày 12 tháng 1.

Phần 2 là các đại biểu tập trung thảo luận về các văn kiện như báo cáo chính trị, cương lĩnh chính trị năm 1991 bổ sung, chiến lược phát triển kinh tế xã hội... kéo dài trong 3 ngày từ ngày 13 đến 15-01-2011. Đây cũng là phần mà các đại biểu sẽ nghe hàng chục bài tham luận từ

ĐẠI HỘI ĐẢNG CỘNG SẢN VN KỶ XI

— Trung Điền 08-01-2011 —

Hội nghị Trung ương đảng lần thứ 14 triệu tập từ ngày 13 đến 22-12-2010 vừa qua, được coi như tiền đại hội để chuẩn bị cho đại hội đảng kỳ XI sắp diễn ra vào ngày 12-01-2011. Đây là nếp sinh hoạt mới của đảng CSVN bắt đầu từ đại hội X vào tháng 4-2006, quyết định bãi bỏ việc họp trừ bị, tức là các đại biểu họp kín để biểu quyết nhân sự theo sự lèo lái của Bộ Chính trị, trước khi đại hội chính thức khai mạc.

Sự thay đổi này đến từ cuộc tranh luận gay gắt giữa một số đại biểu và chủ tịch đoàn đại hội IX vào năm 2001, khi nhóm Thái thượng hoàng, đứng đầu là Lê Đức Anh đã tìm cách khuynh loát đại hội trừ bị để loại ghế Tổng bí thư của Lê Khả Phiêu trước khi đưa ra bỏ phiếu chính thức tại đại hội. Chính vì thế mà từ sau đại hội IX, đảng CSVN đã bỏ phiên họp trừ bị, mọi thảo luận và biểu quyết về văn kiện, nhân sự phải tổ chức “công khai”, kéo dài lên đến 8 ngày họp chính thức, thay vì các đại hội trước đây chỉ có 4 ngày họp chính thức và 1 ngày họp trừ bị.

Dựa theo những gì đã từng xảy ra trong đại hội X vào tháng 4-2006, đại hội XI diễn ra từ ngày 12

các đảng bộ phê bình, cổ võ về nội dung các văn kiện.

Phần 3 là các đại biểu tập trung thảo luận và biểu quyết về những tu chính điều lệ đảng, quy chế bầu cử ban chấp hành trung ương bao gồm việc cứu xét một số trường hợp đặc biệt đã quá hạn tuổi và phải về hưu nhưng vẫn được lưu lại trong ban chấp hành; thông qua danh sách ứng cử, đề cử và tiến hành bầu ban chấp hành trung ương đảng kéo dài trong 2 ngày từ ngày 16 đến 17-01-2011. Chiều ngày 17-01, 1.400 đại biểu sẽ bỏ phiếu chọn 160 ủy viên trung ương đảng chính thức và 21 ủy viên dự khuyết.

Phần 4 là ngày công bố kết quả thành phần được trúng tuyển vào ban chấp hành trung ương đảng và các đại biểu ghi phiếu biểu quyết một số vấn đề nội dung các văn kiện và lấy phiếu giới thiệu của đại hội về chức danh Tổng bí thư khóa XI (trong số các tân ủy viên trung ương vừa được bầu). Buổi chiều, tân ban chấp hành trung ương đảng họp phiên đầu tiên để bầu Bộ Chính trị, Ban bí thư, TBT, UB kiểm tra trung ương đảng và Chủ tịch UB kiểm tra trung ương. Thủ tục này sẽ diễn ra vào ngày 18-01-2011.

VIỆT NAM KHAI MẠC ĐẠI HỘI ĐẢNG VỚI AN NINH NGHIÊM NHẬT

Margie Mason 12-01-2011

Đảng Cộng sản cầm quyền Việt Nam đã khai mạc cuộc họp quan trọng hôm thứ Tư để chọn lựa những lãnh đạo mới và vạch ra phương hướng cho đất nước trong năm năm tới, trong khi những quan chức cao cấp thừa nhận rằng tham nhũng và lạm dụng quyền lực đang kèm hãm quốc gia khi nó đang phải đối phó với hàng loạt khó khăn về kinh tế.

Bốn chức vụ cao nhất quốc gia sẽ được quyết định trong Đại hội Đảng kéo dài tám ngày được kiểm soát chặt chẽ. Bất chấp kết quả là gì, đừng trông chờ những thay đổi quan trọng trong chính sách của nhà nước từ hội nghị quan trọng nhất của cả nước được tổ chức năm năm một lần.

Bộ máy tuyên truyền của Việt Nam đã tăng tốc cho sự kiện này với những tượng đài mang biểu tượng búa liềm của Cộng sản được dựng lên tại những giao điểm phố xá và hàng nghìn tấm biểu ngữ màu đỏ được chằng ngang những con đường thủ đô ca ngợi "Đảng Cộng sản VN Quang vinh Muôn năm!"

Nhưng bất chấp việc quảng bá rầm rộ, sự kiện này đã bị tâng lờ bởi đa số thường dân Việt Nam vốn đang phải vật lộn với nạn lạm phát lên đến hàng chục và giá cả thực phẩm tăng cao.

Việt Nam, vốn là một trong những nền kinh tế tăng trưởng nhanh nhất tại châu Á, đã bị rung chuyển bởi những khó khăn bao gồm sự thiếu tin tưởng vào đồng nội tệ cũng như việc điếm tẩn dụng bị đánh rớt bởi các cơ quan xếp hạng quốc tế, nổi theo sau việc Vinashin, tập đoàn đóng tàu khổng lồ của nhà nước gần bị sụp đổ.

Trương Tân Sang, người đứng thứ nhì trong Bộ Chính trị, đang được trông đợi sẽ trở thành Chủ tịch nhà nước mới, đã nói với các đại biểu rằng họ cần phải xử lý kỷ luật

với nạn tham nhũng và quản lý yếu kém đang hoành hoành. Ông nói rằng một số đảng viên cấp cao đã "thiếu gương mẫu về đạo đức lối sống, hoặc đẻ vợ con, cấp dưới lợi dụng chức quyền thu vén lợi ích cá nhân."

Dù không trực tiếp nêu tên Vinashin, vốn từ tháng Sáu đã mắc nợ 4,5 tỉ đô la - 4,5% tổng sản lượng nội địa của Việt Nam trong năm 2009 - ông Sang nói rằng phải khắc phục tính hiệu quả trong những doanh nghiệp nhà nước.

Trong bài diễn văn khai mạc, Tổng Bí thư Đảng sắp về hưu Nông Đức Mạnh đã ca ngợi thành quả phát triển kinh tế của Việt Nam, vốn đạt mức tăng trưởng trung bình 7,2% trong thập niên qua, nhưng ông cũng nói rằng cần phải làm nhiều hơn nữa để đạt mục tiêu 7 đến 8% trong 10 năm tới.

"Chất lượng, hiệu quả và tính cạnh tranh vẫn còn thấp" ông nói. "Nạn quan liêu, tham nhũng, hoang phí, tệ nạn xã hội, sự đi xuống về đạo đức và lối sống vẫn chưa được ngăn chặn."

Bên ngoài hội trường đại hội, an ninh được giữ nghiêm ngặt với cảnh sát vũ trang chống bạo động đứng canh gác.

Tổ chức Giám sát Nhân quyền ở Hoa Kỳ nói rằng việc đàn áp những nhà bất đồng chính trị xảy ra trong những tuần trước đại hội.

Chính quyền không chấp nhận bất cứ thách thức nào đối với chế độ độc đảng, và họ thường xuyên bị Hoa Kỳ và các quốc gia phương Tây lên án vì chuyên bịt miệng giới chỉ trích.

Việt Nam thường xuyên cáo buộc Hoa Kỳ và các nước khác tìm cách phá hoại chính quyền Cộng sản bằng cách khuyến khích đòi mới dân chủ với hy vọng châm ngòi cho việc phản kháng.

Mạnh, đứng trên khán đài với

bức tượng khổng lồ của Hồ Chí Minh, nhà lãnh đạo cuộc đấu tranh giành độc lập đầy tôn kính của Việt Nam, nói rằng đất nước đã đối diện với "những hành động phá hoại" và "kích động bạo lực."

"Các thế lực thù địch tiếp tục thực hiện âm mưu... sử dụng các chiêu bài dân chủ, nhân quyền hòng làm thay đổi chế độ chính trị ở nước ta," ông nói.

Việt Nam đã tăng cường kiểm soát các trang mạng Internet, bao gồm cả Facebook. Tuần trước, Washington đã chính thức lên tiếng phản đối mạnh mẽ sau việc một tùy viên chính trị của Đại sứ quán Hoa Kỳ đã bị cảnh sát mạnh tay tại thành phố Huế khi đang tìm cách đến thăm nhà phản kháng và ủng hộ dân chủ nổi tiếng, linh mục Công giáo Thadeus Nguyễn Văn Lý.

Việt Nam nói rằng sự kiện này đang được điều tra.

Tuy nhiên, quan hệ giữa hai cựu thù từng lâm trận đã nóng ấm hơn trong những năm qua. Hoa Kỳ là một trong những đối tác thương mại lớn nhất của Việt Nam, và hai phía đã cùng nhau tăng cường quan hệ quân sự khi Trung Quốc đang trở nên hùng hổ hơn trong việc tuyên bố chủ quyền đối với khu vực biển Đông, vốn đang được những nước khác thừa nhận, trong đó có VN.

Diễn Vỹ, X-Cafe chuyển ngữ

NHÂN SỰ MỚI BỘ CHÍNH TRỊ ?

Theo các nguồn tin từ Hà Nội mà Đài Á châu Tự do thu thập được, thành phần nhân sự Bộ Chính trị đảng CSVN nhiệm kỳ tới sẽ có một số thay đổi như sau.

Tổng bí thư đảng: Ông Nguyễn Phú Trọng. Chủ tịch nước: Ông Trương Tấn Sang. Thủ tướng chính phủ: Ông Nguyễn Tấn Dũng. Chủ tịch Quốc hội: Ông Nguyễn Sinh Hùng.

Hai ông Đinh Thế Huynh và Trần Đại Quang sẽ được bổ nhiệm vào Bộ Chính trị. Ông Trần Đại Quang hiện là Thứ trưởng Bộ Công an. Như vậy sau Đại hội 11 bên Công an có 2 ghế trong Bộ Chính trị.

*Ông Huynh sẽ tiếp tục làm Tổng biên tập báo Nhân Dân, cơ quan ngôn luận của Đảng. Cũng có nguồn tin cho biết ông Đinh Thế Huynh có triển vọng lên thay ông Tô Huy Rứa trong vai trò Trưởng ban Tư tưởng trung ương, và điều này còn tùy thuộc vào quyết định của tân Tổng bí thư. **RFA 13-01-2011***

Dự luật "CHẾ TÀI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM"

Việt Hà, Á châu Tự do, 06-01-2011

Dân biểu Ed Royce hôm mùng 5 tháng 1 giới thiệu dự luật cấm vận dành cho Việt Nam do những vi phạm về nhân quyền.

Ông đồng thời một lần nữa cũng kêu gọi Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đưa Việt Nam trở lại danh sách cần quan tâm đặc biệt. Trong khi đó cũng vào ngày mùng 5-1, một viên chức ngoại giao Mỹ khi đi thăm linh mục Nguyễn Văn Lý tại Huế, đã bị công an ngăn cản, hành hung.

Vi phạm quyền con người

Việt Hà phỏng vấn dân biểu Ed Royce về những đề nghị và diễn tiến mới này. Phần chuyên ngữ do Mặc Lâm. Trước hết dân biểu Ed Royce giới thiệu về dự luật mới như sau:

Dân biểu Ed Royce: Đây là dự luật cấm vận Việt Nam liên quan đến các vi phạm về quyền con người. Tôi giới thiệu dự luật này để có những cấm vận đối với các quan chức chính phủ, những người có những hành vi vi phạm quyền con người ở Việt Nam. Dự luật này nhắm vào quan chức chính phủ, công an, hay bất cứ ai tham gia vào việc vi phạm quyền con người đối với những người bất đồng chính kiến ôn hòa. Cách thức là cấm những người này không được vào Mỹ và cả cấm vận về tài chính. Dự luật này yêu cầu Tổng thống phải đưa ra một danh sách những người vi phạm nhân quyền ở Việt Nam và họ sẽ bị từ chối vào Mỹ và không được tham gia làm ăn với bất cứ công ty Mỹ nào.

Chúng tôi chuẩn bị vào kỳ họp Quốc hội và chúng tôi chuẩn bị thông qua dự luật này lần nữa tại Quốc hội và đưa ra Thượng viện. Vì dự luật này đã được đưa ra vào hồi cuối năm ngoái khi dân biểu Joseph Cao giới thiệu dự luật lần đầu. Điều đáng chú ý là khi tôi giới thiệu dự luật này thì vào cùng ngày, một nhân viên ngoại giao Hoa Kỳ bị ngăn cản và tổng giam bởi công an Việt Nam. Nguyên nhân là vì ông ta

đến thăm linh mục Nguyễn Văn Lý. Cho nên điều mà chúng ta có đó là việc một nhân viên ngoại giao Hoa Kỳ bị tấn công trực tiếp trong cùng ngày dự luật được đưa ra. Tôi cho đây là điều quan trọng vì nó nhắc nhở mọi người trên toàn thế giới chú ý đến vấn đề tự do tôn giáo và quyền con người ở Việt Nam.

Việt Hà: Thưa ông dân biểu, ông có nói đến sự việc một nhân viên ngoại giao Hoa Kỳ bị tấn công khi đến thăm linh mục Nguyễn Văn Lý hôm mùng 5 tháng 1. Sự việc này theo ông ảnh hưởng thế nào đến quan hệ Việt Mỹ?

Dân biểu Ed Royce: Tôi cho rằng vấn đề chính phủ Việt Nam không tôn trọng quyền tự do phát biểu ý kiến và quyền tự do tín ngưỡng là rõ ràng được nói đến trong các báo cáo và báo chí Mỹ cũng đã nói đến những sự việc như thế sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai nước. Điều mà chúng ta muốn thấy là chính phủ VN thay đổi cách thức và cho phép quyền con người cũng như tự do tôn giáo lớn hơn.

Hiện VN là một nước độc đảng và tình hình thì đang ngày càng trở nên tồi tệ chứ không tốt hơn chút nào. VN vẫn tiếp tục đàn áp tôn giáo và bắt bớ những người bất đồng chính kiến mà tôi cho là họ sẽ không dừng lại chừng nào chính phủ Mỹ chưa lên tiếng. Cho nên vấn đề này đang thu hút được sự chú ý khắp nơi về quyền con người ở VN. Nó cho thấy VN đang thụt lùi mà chúng tôi mong đợi.

Sự khác biệt

Việt Hà: Đã có những dự luật VN được đưa ra nhưng không phải dự luật nào cũng được thông qua tại cả hai viện. DL này có gì khác biệt với các DL khác để có thể đảm bảo được thông qua và ông lạc quan thế nào về tương lai của DL?

Dân biểu Ed Royce: Chúng tôi đã có những dự luật được thông qua

ở Thượng viện trước kia dành cho các nước độc tài khác, cho nên đã có tiền lệ đối với các chính thể độc tài. Ví dụ như dự luật về quyền con người với Iran. Bây giờ chúng ta đã có cả một quá trình sẵn sàng. Nhưng điều mà chúng tôi muốn nói đến, đó là phải có một sự tập trung lớn hơn về những vi phạm quyền con người trên toàn thế giới.

Những dự luật về quyền con người đã được thông qua đối với các nước khác và giờ đây là VN. Tôi hết sức tin tưởng là dự luật lần này sẽ được thông qua cũng giống như tôi tin tưởng vào nghị quyết tôi đưa ra hồi năm ngoái kêu gọi Bộ Ngoại giao đưa VN lại danh sách CPC. Và dự luật đó đã gửi ra một thông điệp là hạ viện đứng về phía người dân Việt Nam. Và Quốc hội sẽ tiếp tục gây sức ép lên chính phủ Việt Nam về vấn đề nhân quyền.

Việt Hà: Đã nhiều lần ông và các đồng nghiệp kêu gọi đưa Việt Nam lại danh sách các quốc gia cần quan tâm đặc biệt nhưng dường như đều bị Bộ Ngoại giao bỏ qua. Lần này, ông có lập luận nào đủ mạnh mẽ để có thể tạo sức ép lên Bộ Ngoại giao?

Dân biểu Ed Royce: Vấn đề của Bộ Ngoại giao là họ cứ nói rằng đừng lo lắng, tình hình sẽ thay đổi liên quan đến quyền con người ở VN. Nhưng tình hình trên thực tế cứ ngày một tệ đi, đến mức giờ đây có một nhân viên Hoa Kỳ bị đối xử như vậy. Và chuyện này đã được nhiều người chứng kiến và đã xuất hiện trên báo chí khắp nơi. Nhân viên ngoại giao theo luật quốc tế phải được bảo vệ đặc biệt, và chính phủ VN cần phải tuân thủ. Nhưng theo tôi, trong tình hình linh mục Lý đang bị quản chế chặt chẽ như vậy và một nhân viên ngoại giao Hoa Kỳ thì bị tấn công, bộ Ngoại giao Mỹ đã bày tỏ quan ngại và phản đối mạnh mẽ hành động này, thì đây chính là một ví dụ nữa về sức ép đang tăng lên từ Quốc hội lên Bộ Ngoại giao để đặt VN lại danh sách CPC. Vì những hành động như vậy tiếp tục chứng minh là chúng ta đã không đi đúng đường, VN không có tiến bộ.

Chúng ta đã nhìn thấy tiến bộ ở

nhieu nơi trên thế giới mà tại sao chúng ta lại không nhìn thấy những tiến bộ nào ở Việt Nam về quyền con người? Đây chính là lúc để chúng ta thông qua dự luật này. Tôi cho rằng sự kiện một nhân viên ngoại giao Hoa Kỳ bị tấn công lần này cũng giúp tạo thêm sức ép lên bộ Ngoại giao Hoa Kỳ khi xem xét đưa Việt Nam vào danh sách CPC.”

ÔNG CHRISTIAN MARCHANT **bị hành hung gây quan ngại cho giới ngoại giao** **Quỳnh Chi, RFA, 06-01-2011**

Cảnh sát (Cs) Việt Nam đã đối xử thô bạo với ông Christian Marchant, một nhân viên của tòa đại sứ Hoa Kỳ khi ông này đến thăm Linh mục Nguyễn Văn Lý hôm 5-1 vừa qua.

Việc này có gây ra quan ngại gì cho những người cố vũ cho nhân quyền không? Quỳnh Chi có cuộc nói chuyện với ông Phil Robertson, Phó giám đốc khu vực Châu Á của tổ chức Theo dõi Nhân quyền Human Rights Watch.

Cảnh sát lộng quyền

Quỳnh Chi (QC): Trước tiên xin cảm ơn ông đã dành thời gian cho đài Á châu Tự do. Thưa ông Phil Robertson, Cs Việt Nam đã đối xử thô bạo với ông Christian Marchant, một nhân viên của tòa đại sứ Hoa Kỳ khi ông này đến thăm Linh mục Nguyễn Văn Lý hôm 5 tháng 1 vừa qua. Việc này có gây ra quan ngại gì cho những người cố vũ nhân quyền cũng như cho Human Rights Watch không ạ?

Phil Robertson (PR): Hơn một năm nay, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền (Human Rights Watch) đã ghi nhận những trường hợp đáng lo ngại về Cs Việt Nam dùng bạo lực. Chúng tôi thấy rằng việc này biểu hiện thêm rằng Cs không bị kiểm soát. Việc này liên quan một phần đến việc chính phủ Việt Nam không bắt họ chịu trách nhiệm cho những hành động này, và vì họ đang nằm ngoài pháp luật.

Hậu quả là hình như Cs có thể làm gì họ muốn làm. Không thể loại trừ trường hợp những Cs này không biết họ đang hành hung người thuộc Đại sứ quán. Tuy nhiên, khi Cs hành hung người, bất kể người nào, đều là không đúng.

QC: Theo ông thì nguyên nhân sâu xa của việc này là gì và những Cs này có chỉ thị của ai không?

PR: Chúng tôi chưa biết nguyên nhân nhưng mà vấn đề là tại sao Cs

lại tấn công một người muốn đến thăm một nhà bất đồng chính kiến? Tôi không nghĩ là ông Christian có ý đe dọa những Cs này làm cho họ phải hành xử như vậy. Nếu mà Cs cấm đến khu vực này thì có thể ngăn chặn khi ông Christian đến đó, chứ không thể dùng vũ lực được.

Đây là một xu hướng thật đáng lo ngại bởi vì chúng tôi đã ghi nhận được rằng nhiều trường hợp Cs bắt người rồi hành hạ trong lúc điều tra. Theo một bản báo cáo chúng tôi đã đưa ra hồi tháng 9, có khoảng 15 thường dân bị chết trong lúc bị Cs tạm giữ điều tra trong 1 năm qua. Trong đó, có những trường hợp họ dựng lên lý do là những người này tự vẫn, nhưng cũng có trường hợp cho thấy họ bị Cs hành hạ.

QC: Vừa rồi ông đã nêu lên rằng có nhiều người bị đánh đập và tử vong trong khi bị Cs điều tra, vậy xin ông chia sẻ những gia đình này nên làm gì nếu thân nhân của họ là 1 trong những nạn nhân xấu số ấy?

PR: Thật ra tùy tình cảm và hoàn cảnh gia đình mà có hành động cụ thể. Cũng rất khó nói chung chung, nhưng tôi nghĩ là họ nên gửi thư khiếu nại và kêu gọi công lý ở mọi nơi. Và chúng tôi, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền sẽ ủng hộ họ nếu họ kêu gọi công lý.

QC: VN sẽ tổ chức Đại hội đảng lần thứ XI vào tuần tới và luôn khẳng định “Đưa vào dân để xây dựng Đảng”. Ông có nghĩ rằng tình

trạng công an đánh người và vi phạm pháp luật ngày càng tăng như thế sẽ làm quần chúng ngày càng xa rời nhà nước không?

PR: Rất khó nói, bởi vì mỗi người sẽ có những suy nghĩ cũng như phản ứng khác nhau. Nhưng theo tôi, điều quan trọng là: chính phủ Việt Nam phải ngay lập tức có những hành động cụ thể để kiểm soát lực lượng Cs, để đảm bảo rằng họ không lạm dụng quyền lực của mình, dù là đối với những người dân thường vi phạm luật giao thông hay những ai muốn bày tỏ quan điểm ôn hòa. Quyền của người dân là được chính phủ bảo vệ, và tại thời điểm này, việc chính phủ nên làm là kiểm soát lực lượng công an.

Đáng quan ngại

QC: Cảm ơn ông, ông có thể nêu cụ thể nhà nước phải kiểm soát cũng như đưa lực lượng Cs vào khuôn phép bằng cách nào không?

PR: Nếu một Cs bắt người rồi đánh người cho đến chết, viên Cs đó phải bị truy tố và bị ngồi tù như bất kỳ một công dân nào phạm tội giết người. Nếu chính phủ không làm được điều này, có nghĩa là họ không đảm bảo được quyền công dân. Nếu việc này kéo dài, hậu quả như thế nào thì còn do người Việt Nam quyết định, nhưng Human Rights Watch sẽ tiếp tục lên tiếng cho những trường hợp vi phạm nhân quyền.

QC: Vậy nếu như nhà nước không xử lý đúng mức các vi phạm của công an thì hậu quả có thể thấy được là gì thưa ông?

PR: Tôi nghĩ là khi lực lượng công an nhân dân hành xử không theo pháp luật sẽ là một dấu hiệu hết sức đáng quan ngại. Bởi nếu chính phủ không xử lý thích đáng những vi phạm của công an, người ta sẽ nghi ngờ khả năng xử lý các vi phạm nhân quyền của chính phủ. Việt Nam đã ký vào các Công ước Nhân quyền Quốc tế nên phải tôn trọng nhân quyền.

QC: Dạ vâng, vậy dưới góc nhìn của ông thì việc ông Christian bị hành hung như vậy có ảnh hưởng đến quan hệ ngoại giao Việt-Mỹ không?

PR: Hiện tại thì còn tùy thuộc

HẬUQUA

của một lực lượng công an ngu xuẩn, bị lừa dối và côn đồ hóa

.....*Lê Diễn Đức* 07-01-2011.....

vào việc Việt Nam trả lời và giải thích như thế nào với chính phủ Hoa Kỳ. Nó còn tùy là Việt Nam sẽ có hành động gì đối với Hoa Kỳ và đối với những Cs viên đó. Nói chung việc này có ảnh hưởng đến ngoại giao 2 nước hay không, còn tùy vào Việt Nam nói gì và làm gì trong những ngày tới.

QC: *Xem ra thì VN sẽ phải có những giải thích rất chi tiết, vì tôi được biết ông Christian là một trong những tùy viên ngoại giao giỏi của Hoa Kỳ đúng không ạ?*

PR: Rất trùng hợp là ông Christian nắm một vai trò rất quan trọng trong các cuộc hội thoại về nhân quyền giữa Hoa Kỳ và Việt Nam. Tôi còn biết rằng ông Christian sẽ được Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ vinh danh là nhân vật xuất sắc trong việc thúc đẩy nhân quyền. Như vậy, ông Christian được vinh danh vì những hoạt động này nhưng lại bị Cs VN hành hung. Do đó, phía VN cần điều tra kỹ càng cũng như có những giải thích thỏa đáng.

QC: *Câu hỏi cuối thưa ông, còn với ngoại giao các nước khác thì sự kiện này có ảnh hưởng ra sao?*

PR: Tôi nghĩ là sẽ có rất nhiều người đặt câu hỏi với chính phủ Việt Nam để tìm hiểu về việc ông Christian bị hành hung, bởi vì đây là lợi ích chính đáng của từng quốc gia. Như bạn đã biết, một trong những điều quan trọng của quan hệ quốc tế là việc những nhân viên ngoại giao không thể bị quấy nhiễu hay bị làm hại. Tôi cho rằng, hiện giờ rất nhiều nhân viên ngoại giao của các nước có trụ sở tại Hà Nội và TPHCM đang quan tâm về vụ việc. Lý do là làm sao họ biết được chắc chắn rằng sự việc tương tự không xảy ra với họ?

Chính vì thế, chính phủ Việt Nam không những nên giải thích với chính phủ Hoa Kỳ, mà còn phải giải thích với các Đại sứ quán và Lãnh sự quán ở Hà Nội cũng như TPHCM. Đồng thời, phía Việt Nam cũng nên cho biết làm cách nào để trong tương lai không xảy ra những việc tương tự.

QC: *Xin cảm ơn ông về những ý kiến vừa rồi.*

Như vậy là vào đầu năm mới 2011, ngành công an, an ninh “**chỉ biết còn Đảng còn mình**” của **Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa (CHXHCN) Việt Nam** đã có “**món quà**” quý dâng lên đại hội Đảng Cộng sản Việt Nam lần thứ 11: **hành hung một nhà ngoại giao của Hoa Kỳ đang công tác tại Việt Nam.**

Đây là một tiền lệ nguy hiểm, đúng hơn là một scandal ô nhục, rất hiếm hoi trong quan hệ ngoại giao quốc tế.

Trong ngày 6 tháng 1, Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đã chính thức gửi kháng thư đến Bộ Ngoại giao VN tại Hà Nội và Đại sứ quán VN tại Washington, phản đối mạnh mẽ sự vụ công an VN tại thành phố Huế đã có thái độ thô bạo, xô đẩy, làm chấn thương ông Christian Marchant, tùy viên chính trị của Đại sứ quán Hoa Kỳ tại Hà Nội.

“Con vệt máu” của Bộ Ngoại giao VN Nguyễn Phương Nga trong cuộc họp báo chiều 06-01 nói Việt Nam đang “**xem xét sự việc**” và “**VN sẵn sàng tạo điều kiện cho ngoại giao đoàn hoạt động**”, nhưng các viên chức ngoại giao nước ngoài cũng cần phải tuân thủ pháp luật nước sở tại”.

Đã từng làm việc nhiều năm ở Sở Ngoại vụ và Tổng lãnh sự quán Ba Lan tại thành phố Hồ Chí Minh, tôi biết được một số nguyên tắc cơ bản đối với các nhà ngoại giao làm việc tại VN.

Ngoài mục đích tới thăm linh mục Thadeus Nguyễn Văn Lý, một nhân vật bất đồng chính kiến đã được tạm trả tự do để chữa bệnh nhưng đang chịu chế độ quản thúc tại Huế, ông Christian Marchant đã không có hành vi nào khác trái với pháp luật VN.

Nếu không có gì thay đổi, trong thời gian làm việc tại VN, tôi chưa bao giờ được nghe truyền đơn, chỉ thị hoặc khuyến cáo của cơ quan chủ quản rằng, pháp luật của CHXHCN VN cấm các nhà ngoại giao thăm viếng dân chúng nước sở tại, kể cả người đang bị chế độ quản chế.

Ông Christian Marchant chỉ bị cáo buộc không “**tuân thủ pháp luật**” khi đi ra khỏi khu vực đăng ký cư trú (cụ thể trong trường hợp này là Hà Nội) mà không có sự đồng ý của phía VN.

Mỗi khi các viên chức ngoại giao

thực hiện công vụ tại các địa phương khác, cơ quan ngoại giao nước ngoài phải viết công hàm cho phía VN thông báo và rất ít khi bị từ chối cấp giấy phép đi đường. Tôi không nghĩ Đại sứ quán Hoa Kỳ tại VN đã không thực hiện điều này.

Hơn nữa, tất cả nhân viên ngoại giao làm việc ở bất kỳ quốc gia nào cũng được hưởng đặc quyền ưu đãi, miễn trừ và quyền bất khả xâm phạm thân thể.

Không vì vậy nhân viên ngoại giao mặc nhiên trở thành con Trời, vi phạm pháp luật mà không bị trừng phạt. Nếu vi phạm pháp luật của nước sở tại nhưng tội phạm không thuộc loại đặc biệt nghiêm trọng (được ghi luật thỏa thuận riêng rẽ giữa hai nước hoặc quốc tế), thông thường họ sẽ bị trục xuất về nước và bị xét xử theo pháp luật của nước đó.

Tuy nhiên, bất luận trong trường hợp nào, kể cả vi phạm pháp luật nước sở tại, các nhà ngoại giao cũng được pháp luật của nước sở tại bảo vệ an ninh và an toàn thân thể theo công ước Vienna về Quan hệ Ngoại giao năm 1961 mà CHXHCN VN đã ký kết.

Cũng chính vì vậy mà các nhà ngoại giao mang hộ chiếu bìa đỏ của CHXHCN VN đã khai dụng triệt để quyền ưu đãi miễn trừ để chuyển hàng lậu từ Ba Lan về VN hay qua Nga trong những năm cuối của thập niên 80 và đầu thập niên 90. Trong thời kỳ này, thuê người mang hộ chiếu đỏ làm “**cứu vạt**” trở thành dịch vụ phổ biến với sự cạnh tranh gay gắt giữa các tướng soái (tiếng lóng chỉ các doanh nhân thành đạt ở Nga và Đông Âu). Nhiều nhân vật cao cấp trong các đoàn đại biểu của chính phủ VN qua Ba Lan cũng đã sẵn sàng tham gia các thương vụ béo bở “**chả phải làm gì**” mà bổng dưng có tiền này!

Chúng ta còn nhớ sự kiện chuyển người bất hợp pháp trong những năm 70 ở Cộng hòa Dân chủ Đức. Biên phòng Đông Đức có lần đã bắt quả tang đại sứ Cuba “**anh em**” giấu hai phụ nữ trong cốp đựng hành lý của xe hơi để chở qua Tây Đức với giá 50 ngàn Mác. Vi phạm nghiêm trọng luật

pháp Đông Đức, với người dân bình thường có thể bị án tù chung thân, thậm chí bị tử hình, ngài đại sứ Cuba cũng chỉ bị trục xuất về nước.

Một trường hợp cách đây không lâu với Thứ trưởng Ngoại giao CHXHCN VN Lê Văn Bằng. Khi còn làm Đại sứ tại Hoa Kỳ, đi bắt sò ở vùng cấm, ông Bằng đã vi phạm luật pháp của nước sở tại. Tuy có giữ lại xét hỏi nhưng khi biết ông Bằng là đại sứ VN, có thân phận ngoại giao, cảnh sát chỉ khuyến cáo nhẹ nhàng, còn phía chính phủ Hoa Kỳ dường như lơ đãng, không đã động chính thức gì về việc này.

Tôi cho rằng ông Christian Marchant đã chẳng có thái độ nào chứng tỏ “không tuân thủ pháp luật” VN. Ông chỉ làm cái việc mà nhà cầm quyền Cộng sản VN không muốn, không thích. Lộ trình chuyến công du đi Huế của ông chắc chắn đã được thông báo cho nhà chức trách VN. Bởi vì, đi máy bay từ Hà Nội vào sân bay Phú Bài, rồi thuê xe đến số 69 đường Phan Đình Phùng, nơi Linh mục Nguyễn Văn Lý đang chữa bệnh, khi tới nơi, ông Christian Marchant đã thấy nhiều công an chực sẵn và ngăn cản không cho ông thực hiện công việc của mình.

Dù thế nào đi nữa, có quyền ngăn cản để giải thích, lời qua tiếng lại có thể xảy ra, nhưng dẫn tới xô xát, có hành vi hung bạo, làm chấn thương ông Christian Marchant, công an VN đã vi phạm luật pháp và thông lệ quốc tế dành cho các nhà ngoại giao.

Tôi không tin rằng những nhà lãnh đạo chớp bu của Đảng Cộng sản VN lại ngu dại đến mức chỉ thị cho thuộc cấp tại Huế thẳng tay với nhà ngoại giao Hoa Kỳ như vậy. Đây là hậu quả tất yếu của một lực lượng an ninh đã bị côn đồ và lưu manh hóa.

Trong bài “*Hãy gọi chúng cho đúng tên loài chó mang bản sắc VN*” [1] trên RFA Blog này, tôi đã có bài vừa phân tích, vừa chứng minh bằng cả dư luận trong nước về “thành tích” lưu manh, côn đồ của công an VN trong năm 2010. Hiện tượng công an đánh đập, gây chấn thương hoặc tử vong cho dân thường trở nên thường xuyên và hầu như chưa có kẻ phạm tội nào được đưa ra xét xử minh bạch.

Thật khó tưởng tượng hành vi nào hèn mạt, dơ bẩn hơn trong một chế độ mà công an thân nhiên mặc cho bọn lưu manh ném cứt đá vào nhà cụ Hoàng Minh Chính, một nhà cách mạng lão thành, cựu Giám đốc trường Đảng Nguyễn Ái Quốc, cựu Viện trưởng Viện Triết học Mác-Lenin, chỉ vì cụ có ý kiến khác với

chính quyền!

Thân nhiên, vô cảm hay là chính quyền bắt tay với xã hội đen?

Không bỗng dưng mà có đơn nặc danh gửi lãnh đạo Đảng và Nhà nước VN, được cho là của người trong ngành công an, tố cáo Nguyễn Đức Nhanh, giám đốc công an Hà Nội, đã “mời” các tay chân đàn anh trong xã hội đen dự đám cưới cậu ấm Nguyễn Đức Quang. Mời nhưng cấm không được bén mảng, chỉ cần gửi phong bì với ba ngàn đôla “mừng vọng cháu”!

Ờ bài “*VN một xã hội đã bị lưu manh hóa*”, viết trên Talawas Blog [2], tôi có nói về nhân vật Ánh Trọc (tức Trần Xuân Ánh ngụ ở ngõ Thông Phong, phường Quốc Tử Giám, quận Đống Đa, Hà Nội), trùm đâm thuê chém mướn khét tiếng của Thủ đô Nghìn năm Thăng Long, nhờ nhờ, ngành nghề ra sao ngoài vòng pháp luật, dù hẳn đã “hóa kiếp” ít nhất 3 người và có lệnh truy nã.

Trả lời phỏng vấn của Quỳnh Chi, phóng viên RFA hôm 6/1, ông Phil Robertson, Phó giám đốc khu vực Châu Á của tổ chức Theo dõi Nhân quyền (Human Rights Watch) nói:

“Hơn một năm nay, Human Rights Watch đã ghi nhận những trường hợp đáng lo ngại về cảnh sát VN dùng bạo lực. Chúng tôi thấy rằng việc này biểu hiện thêm rằng cảnh sát không bị kiểm soát. Việc này liên quan một phần đến việc chính phủ VN không bắt họ chịu trách nhiệm cho những hành động này, và vì đang nằm ngoài pháp luật”.

“Hậu quả là hình như cảnh sát có thể làm gì họ muốn làm. Không thể loại trừ trường hợp những cảnh sát này không biết họ đang hành hung người thuộc Đại sứ quán. Tuy nhiên, khi cảnh sát hành hung người, bất kể người nào, đều là không đúng”.

“Đây là một xu hướng thật đáng lo ngại bởi vì chúng tôi đã ghi nhận được rằng nhiều trường hợp cảnh sát bắt người rồi hành hạ trong lúc điều tra. Theo một bản báo cáo chúng tôi đã đưa ra hồi tháng 9, có khoảng 15 thường dân bị chết trong lúc bị cảnh sát tạm giữ điều tra trong 1 năm qua...”.

“Tôi cho rằng, hiện giờ rất nhiều nhân viên ngoại giao của các nước có trụ sở tại Hà Nội và TP. Hồ Chí Minh (HCM) đang quan tâm về vụ việc. Lý do là làm sao họ biết được chắc chắn rằng sự việc tương tự không xảy ra với họ? Chính vì thế, chính phủ VN không những nên giải thích với chính phủ Hoa Kỳ, mà còn phải giải thích với các Đại sứ quán và Lãnh sự quán ở Hà Nội cũng như TPHCM. Đồng thời, phía VN cũng nên cho biết làm

cách nào để trong tương lai không xảy ra những việc tương tự”. [3]

Kết luận

Tôi đã gặp và phỏng vấn Lê Phước Tuấn, một người mang hai dòng máu Việt-Mỹ, đã đã thương ông Nguyễn Quốc Huy, một thành viên trong phái đoàn Thủ tướng Phan Văn Khải đến thăm Hoa Kỳ vào năm 2005.

Cú đấm của Tuấn -như Tuấn tâm sự với tôi- là sự trút hận, nhưng không nhắm vào cá nhân ông Nguyễn Quốc Huy, mà nhắm vào cái chế độ rêu rao đạo đức, bình đẳng xã hội nhưng đã khinh bỉ, bạc đãi và đẩy số phận những người con lai xấu số trong chiến tranh VN tới tận cùng.

Mặc dù cộng đồng người Việt ở Hoa Kỳ đã vận động tư pháp và quyền góp tài chính thuê luật sư tốn kém hàng chục ngàn đôla, Lê Phước Tuấn vẫn bị ngồi tù gần 14 tháng về tội phạm hình sự và tiếp theo là tình trạng có thể bị Tòa án Di trú trục xuất về VN.

Trong nhiều năm qua Tuấn đã bị Tòa án Di trú quản cho lên bờ xuống ruộng vì phải chịu sự giám sát chặt chẽ về chỗ cư trú, hạn chế đi lại và thường xuyên phải ra hầu tòa. Mãi đến tháng 6-2009, tòa án mới phán quyết cho Tuấn ở lại Hoa Kỳ nhưng phải chịu sự quản chế (probation).

Một phó thường dân (thường trú nhân, chưa phải công dân Hoa Kỳ) gây thương tổn đến thân thể một nhà ngoại giao VN (cấp thấp) đã bị luật pháp Hoa Kỳ xử phạt như vậy. Còn công an Cộng sản VN -người đại diện cho công quyền- hành hung, làm chấn thương nhà ngoại giao của Đại sứ quán Hoa Kỳ, sẽ được luật pháp VN xử lý ra sao?

Chúng ta hoàn toàn kiên nhẫn chờ xem cái vụ “xem xét sự việc” mà Bộ Ngoại giao CHXHCN VN tuyên bố sẽ đi đến đâu! ■

* [1]: “*Hãy gọi chúng cho đúng tên loài chó mang bản sắc VN*”, Lê Diễn Đức, RFA Blog: <http://www.rfavietnam.com/node/345>

* [2]: “*VN, một xã hội đã bị lưu manh hóa*”, Lê Diễn Đức, Talawas Blog: <http://www.talawas.org/?p=18163>

* [3]: Phóng viên RFA Quỳnh Chi phỏng vấn ông Phil Robertson, Phó giám đốc khu vực Châu Á của tổ chức Theo dõi Nhân quyền (Human Rights Watch): http://www.rfa.org/vietnamese/in_dept/h/hrw-us-embassy-officer-attacked-concerns-others-diplomats-qc-01062011183214.html

KHI CÔNG NÔNG VIỆT NAM BẮT MÃN!

..... *Vi Anh 08-01-2011*

Công nhân và nông dân là hai thành phần chánh làm cho nước giàu dân mạnh. CS biết nên hô hào đó là liên minh công nông, là lực lượng nòng cốt do Đảng CS lãnh đạo thực hiện cái gọi là cách mạng xã hội chủ nghĩa. Nhưng từ khi Liên xô và các chế độ CS Đông Âu sụp đổ, để tự cứu, Trung Cộng và Việt Cộng chuyển sang kinh tế thị trường. Công nhân và nông dân bị Đảng Nhà Nước CS bóc lột còn hơn thời tự bản hoang dã mà Marx đã than nghèo khổ để kích động lực lượng này làm cách mạng vô sản do Marx chủ trương. Gần một phần tư thế kỷ CS Hà nội gọi là “chuyển hệ tư duy, đổi mới kinh tế” sang “kinh tế thị trường Nhà Nước hướng xã hội chủ nghĩa”, lương của người lao động VN gần đây còn quá thấp, chỉ gần \$49 USD / tháng, trên Campuchia với \$47.36 USD / tháng thôi. Nông dân VN càng khổ hơn, có làm cho VN trở thành nước xuất cảng gạo hàng thứ nhì trên thế giới mà không có ăn vì nhà nước để cho quốc doanh kiếm lời vô cơ trên mồ hôi của nông dân. Quốc doanh độc quyền nâng giá “vật tư nông nghiệp” và kèm giá mua gạo xuất cảng. Công nhân và nông dân Việt Nam bắt mẫn và liên minh nông dân công nhân do CS đánh bóng bị bẻ. Khi người lao động bắt mẫn thì biểu tình, đình công, lãn công. Và phong trào này chỉ có tăng chứ không có giảm.

CS Hà Nội lo, có tăng lương theo thủ tục khẩn cấp. CS Hà Nội cũng đánh phủ đầu, trấn áp, lũng đoạn. Không ảnh hưởng gì vì đây là vấn đề cơ cấu chánh trị, lõi của hệ thống, không thể giải quyết bằng biện pháp hành chánh được.

Còn nông dân khiếu kiện thì liên tục. Dân thành thị lãn nông thôn, lương hay giáo, bất cứ lúc nào, từ bắc chí nam cũng có người trở thành dân oan bị đảng nhà nước cướp nhà cướp đất dưới chiêu bài qui hoạch trả rẻ như giựt.

Từ năm 2005 công nhân VN bắt đầu chống đối các công ty người ngoại quốc đầu tư ở Việt Nam cho đến bây giờ trở thành một phong trào. Phong trào như làn sóng lan tràn từ Sài Gòn ra Hải Phòng, Hà nội và như vết dầu loang loang ra nhiều vùng phụ cận và các tỉnh nơi có các khu công nghiệp.

Mục tiêu đấu tranh của công nhân ban đầu gói gọn trong việc đòi tăng lương trả quá thấp, kể đó đòi thêm

cải thiện điều kiện làm việc quá tồi. Nói chung hành động phản kháng còn hòa dịu, còn trong vòng tự chế và tương đối trật tự. Mục tiêu còn nằm trong vòng lao động, chưa lan ra chánh trị như mọi phong trào đấu tranh khác, đòi tự do tôn giáo, đòi bãi trừ tham nhũng, v.v.

Nhưng có điều nhà nước CS và các nhà đầu tư ngoại quốc ở Việt Nam và các quan sát viên quốc tế cũng không dè. Đó là mức độ của phong trào nhân dân này. Về số lượng người, rất đông, đông nhứt từ trước đến giờ. Về không gian, qui mô lan rộng ra khắp các công ty của người ngoại quốc, lan rộng từ Sài Gòn đến Bình Dương, ra Hải Phòng, Hà nội, rồi bung ra các tỉnh, thường là tại ngay những khu chế xuất người ngoại quốc tập trung đầu tư.

CS Hà Nội bối rối, thụ động và mất sáng kiến trong đối phó. Luật cấm đình công “tự phát” trở thành vô hiệu lực. Công an, cảnh sát phải huy động bọn du thủ du thực, hay lực lượng ngoài địa phương để bao vây. Công nhân không còn sợ cán bộ công đoàn cánh tay kiểm soát công nhân của Đảng nữa. Và công đoàn không đủ cán bộ để tung ra thuyết phục và hăm he, phải nhờ cả đoàn thanh niên đi làm việc này. “Đặc tình” trong hàng ngũ công nhân biểu tình thiếu, không có hay không dám báo cáo sợ bị trả thù, nên chỉ có thể bắt người nhưng công nhân la ó rồi cũng phải thả.

CS Hà Nội có khi phải thỏa mẫn yêu sách của công nhân theo thủ tục khẩn cấp, ít khi thấy trong tập tục thi hành pháp lệnh của CS. Thủ tướng Khải ký nghị định cho tăng lương và ra lệnh thi hành ngay, không cần văn bản hướng dẫn thi hành thường phải có theo tập tục pháp chế của CS.

Nhưng phong trào biểu tình, đình công lãn công không dứt. Công nhân, nông dân cảm thấy bị CS phản bội như nhận định của BS Nguyễn Đan Quế, một nhà đấu tranh chánh trị lâu đời trong nước. Trong chiến tranh CS luôn tuyên truyền công nhân, nông dân là giai cấp lãnh đạo để kêu gọi hy sinh xương máu nhiều nhất. Còn trong hòa bình lại bán rẻ họ cho các chủ nhờn ông ngoại quốc làm ăn ở VN. Công xá ở VN thuộc loại rẻ nhứt thế giới. Công nhân nhiều khi phải làm việc một ngày 10 tiếng, 12 tiếng, thậm chí 14 tiếng mà không được trả tiền phụ trội. Công nhân Miền Bắc

vào ban đầu quá nghèo giá nào cũng làm, bây giờ tạm sống được, muốn “chế độ lao động tốt hơn” đúng qui luật cách mạng. Cách mạng không nổi lên thời khốn cùng, mà vào thời tương đối khá muốn tốt hơn.

Phong trào công nhân nông dân đấu tranh làm CS Hà nội mất cả ba ưu thế lõi cuốn đầu tư nước ngoài, là lương công nhân rẻ, môi trường sản xuất an ninh, mặt bằng sản xuất dễ kiếm.

Đảng CS từ Việt Nam đến Trung Quốc sợ nhứt là “quần chúng nhân dân” đang bắt tuân hành dân sự, sắp nổi dậy bắt tay đầu tư nước ngoài nhà đấu tranh gốc tôn giáo, trí thức và những nhà hoạt động cho tự do, dân chủ, nhân quyền. Những niềm tin và giá trị này tuy là quyền lực mềm nhưng đánh vào chế độ CS tuy êm nhưng thấm đau cả ngũ tạng lục phủ của Đảng Nhà Nước CS. Nên TC phải dành mỗi năm 514 tỷ nhân dân tệ (tương 55 tỷ euro), một số tiền ngang với kinh phí quốc phòng, để bộ máy công an nội chính trấn áp nhân dân. Chắc CS Hà nội cũng dành một kinh phí lớn để trấn áp vì ở VN công nhân biểu tình nhiều hơn, dân oan toạ kháng khiếu kiện nhiều hơn ở TC. Thành phần lao động đấu tranh cho quyền lợi vật chất nổi lên trong khi những cuộc đấu tranh cho quyền lợi tinh thần, tự do tôn giáo, tự do, dân chủ, nhân quyền Việt Nam trở thành phong trào. Cả hai phong trào đấu tranh có hay không có liên kết với nhau - không nghe nói ra - nhưng ắt cả hai đều tạo và khai thác tối đa thời cơ này vì người ta thấy nó tăng chứ không giảm.

Do đó có nhiều lý do vững chắc để tin biểu tình, đình công, lãn công lao động, khiếu kiện, cầu nguyện đòi đất, đòi công lý của dân oan lương và giáo và các cuộc đấu tranh cho tự do, dân chủ, nhân quyền Việt Nam sẽ còn dài dài và phát triển với qui mô lớn, trên diện rộng hơn như vụ cầu nguyện đòi đất Nhà chung ở Vinh năm rồi lên đến gần nửa triệu người./.

Nhờ ơn đảng CS, Lương của công nhân Việt Nam 49 USD tháng, chỉ hơn có Campuchia 47.36 USD-tháng là 1.46 đô la, ngoài ra thì thua tất cả các nước khác trong khu vực. Trong đó, công nhân tại Nam Dương được trả 82 USD-tháng, Trung Quốc 117 USD-tháng, Thái Lan 156 USD-tháng, Phi Luật Tân 167 USD-tháng, Mã Lai 336 USD-tháng, Đài Loan 540 USD-tháng, Nam Hàn 830 USD-tháng, Tân Gia Ba 1,146 USD-tháng và Nhật Bản 1,810 USD-tháng.
Theo Tam thục Viet 28-12-2010